

ቅድስናን መከተል

ከጄሪ ብሪጅስ

ትርጉም ስንታየሁ ዓለሙ

ራዕይ አሳታሚ

አዲስ አበባ

በመጀመሪያ	በ1992 ዓ.ም	ታተመ
እንደገና	በ1994 ዓ.ም	ታተመ
በድጋሚ	በ1999 ዓ.ም	ታተመ

ቅድስናን መከተል

ከጀሪ ብሪጅስ

Originally Published in united states America under the
title of THE PURSUIT OF HOLINESS by Gerry
Bridges Copyright 1978. NavPress

ያለ አሳታሚው ፈቃድ ማባዛት ወይም የተወሰነውን
ክፍል በተሰያዩ መንገዶች ማራባት በጥብቅ የተከለከለ
ነው

ራዕይ አሳታሚ

የፖ.ሳ.ቁ. 2332

አዲስ አበባ

RP TR 15 2M

እንደገና 1994 2M

በድጋሚ 1999 2M

የዚህች መጽሐፍ በረከት

በመከራዬ ሁሉ አብረውኝ ለቆሙ፤ የቅድስናና የፍቅር
ሕይወታቸውም ለእኔ መልካም መሠረት እንዲሆንልኝ
ላደረጉት፡-

- ለሌ/ኮሎኔል ታዩ ጉተማ እና ለባለቤታቸው ለወ/ሮ ማሜ ጫላ
- ለ ሻለቃ አሰፋ ጫላ እና ለባለቤታቸው ለወ/ሮ መነን ካሳ
- ለ ወንድም ዘለቀ ወልዴ እና ለባለቤታቸው ለሲ/ሮ ዘውዴ
ዘሪሁን
- ለ ወንድም ጌታቸው ከበደ እና ለባለቤቱ ለሲ/ሮ ገነት መንግሥቱ
- ለ እህት ዘሰቃሽ ቦጋላ እና ለባለቤቷ ለወንድም ይልማ መንገሻ
- ለ እህት መአዛ ሊያሱ (አሰመራ) ይሁንልኝ።

ተርጓሚው

ምስጋና

የመጀመሪያ ሥራዬን በማረምና በማበረታታት የረዱኝን ወንድም ፍቅረየሱስ ሁንዴላንና ግርማዊ ቡሽን እንዲሁም በአሳባቸው ከእኔ ያልተለዩትን ወንጌላዊ አምደብርሃን ተፈራን፤ አንዱዓስም ፀጋዬን፤ ደሜ መለታን፤ ጋዲሴ (ቲቲ) ጌታቸውን፤ ሳምሶን ይልማን፤ መጋቢ ሚካኤል አረጋን፤ ባስፈለገኝ ወቅት ቤታቸውን እንድጠቀም ለፈቀዱልኝ እና ለበረታቱኝ አቶ ይልማ መንገሻንና ባለቤታቸው ወ/ሮ ዘለቃሽ በጋሰን እንዲሁም አቶ አስማን ቡሽራንና ባለቤታቸውን ወ/ሮ ሽታዮ ኪርስማን ክልቤ አመስግናለሁ።

ተርጓሚው

የብዙዎች ሕይወት በኃጢአት ገመድ እየተተበተበ መሄዱን የታዘቡት ሰባዚያን፤ «በመንፈስ ቅዱስ እሳት ሊቀጣጠል የሚገባው ትውልድ በኃጢአት ተበልቷል!» በሚል ቁጭታዊ ርሮ የአምልኮ ፕሮግራሞችን ማጀብ ከጀመሩ ስንበት። ወደው ግን አይደለም። ቀድሞ በመልካም ስነምግባራቸው ይታወቁ የነበሩት ክርስቲያኖች ዛሬ የዓመፅ ተካፋይ መሆናቸው የዓለም ብርሃንነት ሚናቸውን እንደሚያደበዝዘው ስለተገነዘቡ ነው። በፍቅራቸው የብዙዎች መጠጊያ የነበሩት ክርስቲያኖች አሁን አሁን የጃርት ወሰፊዎች ሆነዋል!

የዚህን መጽሀፍ ገጾች ሲገልጡ ደግሞ፤ «... በክርስቶስ ድነዋል... ነገር ግን ከክርስቶስ ውጭ ናቸው...» በሚል ዓይነት አሳዛኝ የክርስትና ሕይወት ገጽታዎች ሲመሰክቱ ስለባዚያኑ ዋቢ እንደሚቆሙ ይረዳሉ። እናም ቅድስና ስለያንዳንዱ ምእመን ምን ያህል አንገብጋቢ ጉዳይ እንደሆነ መገንዘብ ይቻላል።

ይህ “The Pursuit of Holiness” «ትቀደሱም ዘንድ ፈልጉ» በሚሰው የዕብራውያን 12:14 ጥቅስ ላይ የተመሠረተ የንጽሕና ጥያቄ ነው። የቅድስናን ምንጭና ምንነት፤ ብሎም የክርስቲያኑን ኃላፊነት አጣምሮ የሚተነትን በመሆኑ በጸሎት ተግተው ቢያነቡት ከወትሯዊ የኃጢአት ኩሬ የሚወጡበትን ቀዳዳ ያሳይዎታል። መጽሐፉ፤ «የዳኑ ሰዎች ቅድስና በእምነት እንጂ በራስ ጥረት አስመሆኑን በማወጃቸው ጥበብን ያደረጉ ይመስላችኋል? ...» ሲል ይጠይቅና እያንዳንዱ እማኝ ቀን ከሌት ከእግዚአብሔር ጋር በመራመድ መንግስተ ስማይን በምድራዊ ሕይወቱ እንዴት ሊለማመድ እንደሚችል ያሳያል።

ስለሆነም የመጽሐፉ ጥሪ ከእግዚአብሔር ጋር የመመላለስ ጥያቄ በመሆኑ ላቅ ያለ ግምት ይስጠዋል።

ወጣት ስንታየሁ ይህን የቅድስና ድምፅ ለእግዚአብሔር ሕዝብ በማስተጋባቱና ብዙዎች ስማንበብ እንኳን የማይደፍሩትን መጽሐፍ ተርጉሞ በማቅረቡ «ይባርክህ» ሊባል ይገባል። ስማንም አንባቢ በሚሰማማ አገላለጽ አቅርቦታልና ሁሉም ሊያነበው ያስፈልጋል - ከጸያፍ የኃጢአት አዘቅት ወጥተው የእግዚአብሔርና የበጎ ብርሃን ወደሚንገባቸውበት የቅድስና ዓለም የሚጠጉበትን እውነት ያገኙበታልና!

ግርማዊ

መግቢያ

ቅድስና ከደህንነታችን ቀጥሎ ትልቅ ገምት ለንለጠው የሚገባ የሕይወታችን ክፍል ነው። የመጻፍችን ሚስጥር የተገለለው በክርስቶስ ፍጹም ቅድስና ላይ ቢሆንም የመጽደቃችን ሚስጥር ያለው ደግሞ እኛ በምንፈጽመው የጽድቅ ሥራ ውለጥ ነው። ይህ ግለት ግን በእኛ ጽድቅ መንግሥተ ስግዳትን እንወርሳለን ማለት እንዳልሆነ ላብ እንላለን። ሊየሱስ ከርስቶስ የበደላችንንና የኃጢአታችንን ዋጋ ከከፈለ በኋላ በእምነት ወደ እርሱ ቀርበን የጽድቁ ተካፋይ እንሆን ዘንድ ጋበዘን። ግብዣውንም ተቀብለን በጸጋው ጽድቁን ተካፈልን።

ይህ ግለት ግን በምድር የሚኖረንን የቅድስናና የጽድቅ ሕይወት ፈጽመን አበቃን ግለት አይደለም - ይልቁንስ ጀመርነው እንጂ። ቅድስና በአንድ ቀን አዳር ወይም በአንድ ቀን ልሱት የምንከውነው ነገር ላይሆን የእድሜ ልክ ልምድና ኑሮ ነው። «ትቀደሱም ዘንድ ፈልጉ» የሚለው ትዕዛዛዊ ቃል የሚያመለክተን በአጭር መንገድ ተጉዞን ቅድስናን አለማግኘታችንን ነው። ስለዚህ ቅድስና ሳናዳርጥ ሳንታከት ዘወትር በጽናትና በትዕግሥት የምንፈልገው የምንፈጽመውም ሊሆን ወደ ተሰጠንም ወደ እግዚአብሔር ጽድቅ የምንተላለፍበት ብቸኛው መንገድ ነው።

ይህች ትንሽ መጽሐፍ የዘመናችንን የክርስትና ጉድለትና ንቅዛት ነቅሳ ያወጣች የቅድስናችንንም ዝቅጠት ያመላከተች እንዲሁም የሁላችንንም ድካምና ውድቀት ያሳየች ነች። የዚህች መጽሐፍ ደራሲ ጄሪ ብሪጅስ በአጠቃላይ የአግኙን ሕዝብ ድከመት የጠቀሙበትንና መፍትሔውን ያመለክቱበትን ሁኔታ በግልጽና በተጨማሪ እንመለከታለን። እኔም ተርጓሚው መጽሐፍ የያዘችውን ትልቅ ፋይዳ ያለውን ፍም ነገር በመረዳት እንዲሁም ዓስምን መምስል የጀመረውንና ያዘመመውን የክርስቲያን ግሕበረሰብ ሕይወት ትቃኝስች ብዬ በግስብ መጽሐፋዊን ወደ አግርኛ ተርጉሜ አቅርቤያታለሁ።

የዚህች መጽሐፍ ደራሲ የሆኑት ጄሪ ብሪጅ ያደጉት በቲይለር ቴክሳስ ሊሆን ከአካላዊ የንብርሰት ተመርቀዋል። በእሜሪካን ባሕር ጋይል ውስጥ በመኮንንነት እያገለገሉ እያሱ ዘናቪኒተርላ በተባለው የወንጌል አገልግሎት ውስጥ ይላተፉ ነበር። እኚህ ሰው ጌታን ያገኙት ገና በአስራዎቹ እድሜ ውለጥ እያሉ ነው። አሁን ደግሞ ከእግዚአብሔር የመጣላቸውን ጥሪ ተቀብለው ወንጌልን በማለተግር የሙሉ ጊዜ አገልጋይ ሆነዋል። ጄሪ ባለትዳር እና የሁለት ልጆች አባት ሲሆኑ በኮሎራዶ ስፕሪንግ ይኖራሉ።

ደራሲው ከዚህች መጽሐፋቸው በተጨማሪ Transforming Grace, The practice of Godliness, Trusting God, እና The Discipline of Grace የተባሉትን መጽሐፍት ለንባብ ያበቁ የእግዚአብሔር ስው ናቸው።

ተርጓሚው

መቅድም

የትኛውም ገበሬ መሬቱን አርሶ ነልጉሉና አለሰላሉ ዘፋን ከበተነ በኋላ ከእርሱ ውጭ በሆነው ጋይል መታመን እንደሚገባው ያውቃል። ዝናብን አዝንቦ የፀሐይ ብርሃንን ለግሶ ሰብሎን ለማብቀልም ሆነ ለማሳደግ ከርሱ የሚፈለግ ድርሻ እንደ ሌለም ከተፈጥሮ ሂደት ይረዳል። ስለሆነም በመሽር ወቅት ሰብሎን በደስታ ለመስብስብ በእግዚአብሔር ላይ እራሱን ማስደገፍ ይኖርበታል።

ይሁን እንጂ ገበሬው እርሻውን በማረለ እና ሰብሎን በመንከባከብ ረገድ ድርሻውን ካልተወጣ በመሽር ወቅት ጥሩ ምርት ይገኛል ብሎ መጠበቅ አይኖርበትም። ይህ ሁኔታም ገበሬው ከእግዚአብሔር ጋር አብሮ የሚለራ መሆኑን እንደማሳየቱ ሁሉ በቂ ሰብልም ስማግኘት የእራሱን ኃላፊነት በብቃት መወጣት እንዳለበት ያመለክታል።

ግብርና በእግዚአብሔርና በገበሬው መካከል በሕብረት የሚከናወን ሥራ ነው። በመሆኑም እግዚአብሔር ሊያደርገው የሚችለውን ነገር ገበሬው ግድረግ እንደማይችል ሁሉ እግዚአብሔርም ገበሬው ሊያደርገው የሚችለውን ነገር አያከናውንላትም።

ስለዚህ ቅድስናን መከተል በእግዚአብሔርና በክርስቲያን መካከል በአንድ ላይ ሊፈጸም የሚገባ ተግባር ነው። ግንም ለው እግዚአብሔር በሕይወቱ ካልሰራና የእራሱን ድርሻ በትጋት ካልተወጣ የትኛውንም ያህል የቅድስናን ደረጃ ሊኖር እይቻልም። እግዚአብሔር በቅድስና መመላለስ የምንችልበትን ኃይልና ጸጋን ቢሰጠንም የመመላለሱ ኃላፊነት የእኛ እንደሆነ ይናገራል።

እኛ ከርሳቸው ግን ከክርስቶስ ኃጢአትን በመስቀል ላይ ገድሎ ድል የምንቀዳጅበትን መንፈስ እንዴት እንደሰጠን ዘወትር ከግውሬት ውጭ በቅድስና የመመላለስ ኃላፊነት እንዳለብን እንንዘብም። ለዚህም ሁለት ዋና ምክንያቶችን ማንላት ይቻላል።

የመጀመሪያው ግንም ሰው የራሱን ኃላፊነት ከመወጣት በእግዚአብሔር ላይ መጣልን፤ በድል ስመኖር ከመታዘዝ ይልቅ መለስደን መምረጡ ነው።

ሁለተኛው በቅድስና ስመኖር የእግዚአብሔርን እርዳታና የእኛን ሃላፊነት በሚገባ ለይተን አለማወቃችን ነው። «እኔ በራሴ ምን ግድረግ አስብኝ? እግዚአብሔርስ ባደረገው ነገር ላይ የእኔ ድርሻ ምንድን ነው?» የሚሰውን ጥያቄ ለመመስሰ ለብዙ ዓመታት ታግያለሁ። ወደ መጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት በተመለሰኩ ጊዜ ግን ለዚህ ጥያቄ በቂ መልስ አገኘሁ። ይህም መልስ «ቅድስናን መከተል» የራሴ ድርሻና ሃላፊነት መሆኑን ነበር።

ይህች መጽሐፍ ርዕሱን ያገኘችው «ትቀደሱም ዘንድ ፈልጉ» (ዕብ 12+14) ከሚለው የመጽሐፍ ቅዱስ ትእዛዝ ሊሆን «ፈልጉ» የሚለው የእግርኛ ቃል በእንግሊዝኛው መጽሐፍ ቅዱስ ላይ «ተስታተሉ» (Pursue) የሚለውን እሳብ ይዞ ይገኛል። በዚሁ መወረት «ፈልጉ» የሚለውን የእግርኛ ቃል «ተከታተሉ» በሚለው ተሰማሚ ቃል ተከቆላሁ (ተርጓሚው)። ተከታተሉ በሚሰው ቃል ውስጥ ሁለት እሳቦች ቢገኙ እንደኛው የትጋት

(diligence)እና የጥረትን (effort) አለፈሳሊነት ሲያመለክት፤ ሁለቱም በሕይወት ዘመናችን ሁሉ የምንፈጽመው ድርጊት እንደሆነ ያሳያል። እንግዲህ እነዚህ ሁለት አሳቦች ናቸው። በዚህ መጽሐፍ ውስጥ ተቀናጅተው የሚነበቡት። ለቅድስና ሕይወታችን የእግዚአብሔር ቀጥተኛ እርዳታ እንደሚያስፈልግ ግልጽ ቢሆንም እኔ ላተኩርበት የወደድኩት ቅድስናን መከተል ያለኝ ኃላፊነት በመሆኑ ላይና ዛሬ ከሁሉም ከርስቴያኖች የሚጠበቅ ተግባር መሆኑን በመግለፅ ላይ ነው። ቅድስናን መከተል በሂደት የሚከናወን ተግባር ሲሆን ወደ ፍጽምናውም ለመድረስ በዚህ ምድራዊ ሕይወታችን የግንኙነት መሆኑን ለመግለጽ እወዳለሁ። ለዚህም ነው ቅድስናን ሁልጊዜ እንድንከታተል የእግዚአብሔር ቃል የሚያዘን።

ለለቅድስና በግል ካለኝ የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት በተጨማሪ በእምነታቸውና በቅድስናቸው የታወቁ ሰዎችን ትምህርትና እሳብ ለመውሰድ ሞክረዋል። በብዙም ሰፍራ እሳባቸውን በቀጥታ ቃል በቃል በመውሰድ ተጠቅሟልሁ። የእንዳንዶቼም የጽሑፍ አቀራረብ ፈጽሞ ከእኔ ጋር ተመሳሳይ ሆኖ አግኝቼዋልሁ። ከእነዚህም ውስጥ በተለይ የጆን እውንአና የሱንደኑ ጂ ማርቲን ሲዩና-ጆንስን ይጠቀሳል።

በዚህ ርእስ ላይ ለላሉት አሳቦች ሙሉ በሙሉ አውቃለሁ ወይም በግል ሕይወቴ ፍፁም ለውጥ አምጥቻለሁ ብዬ ለመናገር አልደፍርም። ሆኖም ይህንን መጽሐፍ ለጽፍ አሳቦቼን የግብፍራቸው በሕይወቴ ላይ ፈትኜ ነበር። ለለሆነም እኔ ቅድስናን በምከታተልበት ወቅት የጠቀሙኝ አሳቦች ዛሬም ይህንን መጽሐፍ ለምታነቡ ሁሉ እጅግ ጠቃሚ እንደሚሆኑላችሁ አምናለሁ።

ጆሪ ብሪጅስ

ማውጫ

መግቢያ

መቅደም

1. ቅድስና ለአንተ ነው (ሮሜ 6+14)።	1
2. የእግዚአብሔር ቅድስና (1ኢጥ 1፡ 15-18)።	5
3. ቅድስና አማራጭ የለውም (ዕብ 12+14)።	13
4. የክርስቶስ ቅድስና (2ቆሮ 5+21)።	19
5. አድራሻን መለወጥ (ሮሜ 8+8-7)።	24
6. ለቅድስና የሚደረግ ፍልሚያ (ሮሜ 7+21)።	32
7. እርዳታ በዕለት ፍልሚያ (ሮሜ 8+11)።	36
8. ድል የመታዘዝ ውጤት ነው (ሮሜ 8+13)።	48
9. ኃጢአትን መግደል (ቆላ 3+8)።	49
10. ግላዊ ራስን የማለመጃ ሥፍራ (1ጢሞ4+7)።	58
11. ቅድስና በእካል ውስጥ (1ቆሮ 9+27)።	88
12. በመንፈስ መቀደስ (2ቆሮ 7+1)።	72
13. ቅድስናና የለው ፈቃድ (ፈሊ 2+13)።	78
14. ቅድስናን መለማመድ (ሮሜ 8+19)።	83
15. ቅድስናና እምነት (ዕብ 11+8)።	87
16. ቅድስና በርኩስት ዓለም ውስጥ (ዮሐ 17+15)።	92
17. በቅድስና የሚገኝ ደበታ (ሮሜ 14+17)።	97

1 ቅድስና ለአንተ ነው

ኃጢአት አይገዛቸውምና ከጸጋ በታች እንጂ
ከሕግ በታች አይደላቸውምና
(ሮሜ 6:14)

በኃይል የሚያቃጥለው የስልክ ጥሪ በፀጥታ የተሞላውን የኮሎራዶን ውብ ንጋት ገፈፈው። በስልኩ ሌላኛው ሜፍ ለመናገር የሚያስቸግር እንግዳ ሰው ምናልባትም እግዚአብሔር ልጆቹን ለመፈተን የላከው፤ በዚያ ማለዳ ትዕግለትና ግብረገብ በጎደለው ሁኔታ ይናገር ጀመር። ስልኩን እንደዘጋሁ ውለጤ በቁጣ፤ በንደትና በጥላቻ የተሞላ መሰለኝ። ጃኬትን እጥልቄ እራሴን ለማረጋጋት በቀዝቃዛው አየር ውለጥ መጓዝ ጀመርኩ። በዚያ ጥዋት ከእግዚአብሔር ጋር የነበረኝ የጥምና ጊዜና የነፍሴ ፀጥታ ተገፎ ልቆጣጠረው በማልቸለው እንደ እሳተ ኅምራ በሚፈነዳ ስሜት ውስጥ ገባሁ።

ለሜቲ ከተረጋጋ በኋላ ቁጣዬ ልገምተውና ለናገረው በማልቸል ሁኔታ በተስፋ መቆረጥ ተለወጠ። ጊዜው ገና ከጥዋቱ 2:30 ቢሆንም ቀኑ ሁሉ እንደባከነብኝ ሆኖ ተለማኝ። ተስፋ መቆረጥ ብቻ ሳይሆን ሁሉም ነገር ተምታታብኝ። ይህ ከመሆኑ ከሁለት ሰዓት በፊት «ኃጢአት አይገዛቸውምና ምክንያቱም ከሕግ በታች ሳትሆኑ ከጸጋ በታች ናችሁ» ሊል ጳውሎስ አበከሮ የተናገረውን ቃል እንብቢ ነበር። ነገር ግን ይህ የድል ቃል ተለውጦ በቁጣና በመፈርነት ውስጥ ገባሁ።

በሕይወቴ ሁሉ በመታዘዝና በቅድስና ለመኖር ነው የምፈልገው። ነገር ግን የተሸነፍኩት ሊገባኝ በማይችል በአንድ የስልክ ጥሪ ነበር። በዚያ ጥዋት የጠየኩት ጥያቄ ቢኖር «መጽሐፍ ቅዱስ ለእንደዚህ ዓይነት ሕይወት መልስ ይኖረው ይሆን?» የሚል ነበር።

የሚያስቆጣችሁ ነገር ይለያይ እንጂ ምናልባት ሁላችሁም እንዲህ ዓይነት ሁኔታ ሳያጋጥማችሁ አልቀረም። ለተቆጣችሁበት ነገር የምትለጡት መልስ እና የምታሳዩት ሁኔታ ተመሳሳይነት እንዳለውም እገምታለሁ። ችግራችሁ ምናልባት የሚያስቆጧቸው ልጆቻችሁ ወይም የሥራችሁ ፀባይ ይሆናል፤ ልትቆጣጠሩት ያልቻላችሁት የፈሳሽ መጥፎ ልማድ እለዚያም ዕለት ተዕለት የሚነዘንዛችሁና ሊሰያችሁ ያልቻለ የሚያቃጥለዎት ኃጢአት ሊሆን ይችላል።

ለየትኛውም ግልፅ ለሆነ የኃጢአት ችግር መጽሐፍ ቅዱስ ለእናንተ የሚሆን ተስፋና መልስ አለው። እኔም ሆኑ እናንተ በመታዘዝና በቅድስና እንደ እግዚአብሔር ቃል መመላለስ እንችላለን። በእርግጥም በሚቀጥለው ምዕራፍ ላይ እንደምንመለከተው እግዚአብሔር ሁሉም ክርስቲያኖች የተቀደሰን ሕይወት ይኖራሉ ብሎ

እንደሚጠብቅ ነው። ቅድስና ደግሞ የምንጠብቀው ብቻ ሳይሆን በሁሉም ክርስቲያኖች ሕይወት ውስጥ ሊታይ የሚችል አስደናቂ ቃል ኪዳን ነው። ለሌሊት አይገዛንም» የሚለው የጳውሎስ አባባል እውነተኛ የሆነው።

ቅድስና የሚለው አሳብ ለአሁኑ ትውልድ የማይገባ ቋንቋ ነው። ለአንዳንዶች ቅድስና ሲባል አጭር ፀጉር፣ ረዥም ስካርጥና ጥቁር ለቀኪን ሲሆን። ሌላውም ሲሆን የሚያስብው በውጫዊ ሁኔታ ላይ የተመሰረተ አድርጎ ነው።

ከተሳሳተ አመለካከት የተነሳ «ቅድስና» የሚለው ቃል ትክክለኛ ትርጉሙን አያጣ መጥቷል። በአንዳንድ አካባቢዎች ቅድስናን የሚመሠርቱት ኃጢአት ነው ብለው ባመኑት ነገር ላይ ብቻ ነው። እነዚያም እንደ ማዕከል፣ እንደ መደነስና እንደ መጠጣት የመሳሰሉት ሲሆኑ ለሌሎች ደግሞ የአለባበስና የአደደደ ዘይቤ ሆኖ ይታያቸዋል። እነዚህ እግድናቸው ተብለው የሚታመኑ ጉዳዮች ደግሞ ከአንድ ቡድን ወደ ሌላው ቡድን የሚለያይ ሆኖ እናገኘዋለን። የእግድነቱም ዝርዝር ሁኔታ የሚወስነው እንደ ቡድኑ ሁኔታ ነው። ይህንን መንገድ እንከተል የምንል ከሆነ ደግሞ ልክ እንደ ፈረሳውያን መጨረሻ የሌለውን «አድርግ» እና «አታድርግ» የሚለውን ዝርዝር በመያዝ የራሳችንን ጽድቅ ወደ ግፍም እንደርሳለን። ከዚህም የተነሳ ቅድስና የሚለው አሳብ ትክክለኛ ትርጉሙን አጥቶ አደጋ ላይ እንዲወድቅ እናደርጋለን። ሌሎች ደግሞ ቅድስናን የሚመለከቱት በቃል ሊነገር እንደማይቻል ፍፁምነት ስለሆነ በውስጣቸው በሚገለፀው ኃጢአት ምክንያት በሕይወታቸው ተስፋ መቀረጥ ሲሞላ ወደ ተሳሳተ አመለካከት እንዲያዘነብሉ ይገደዳሉ።

ከላይ የተዘረዘሩት አሳቦች በጥቂቱም ሲሆን ትክክለኛውን የቅድስና አሳብ ሲያፋልሱ ይችላሉ። መቀደስ ማለት በስነምግባር ያለነቀፋ መሆን ማለት ነው። ይህ ማለት ደግሞ ከኃጢአት ተለይቶ እራሱን ለእግዚአብሔር ግናር ማለት ነው። «ለእግዚአብሔር መለየት የሚለው ቃል የሚያመለክተን ከተለየንበት ጋር ያለንን ቅርበትና ግንኙነት ነው»¹ ምናልባት ቅድስና የሚለውን ቃል የበለጠ መረዳት እንዲያስችለን የአዲስ ኪዳን ጸሐፊዎች ቃሉን እንዴት እንደገለፁት ግንባታ ጠቃሚ ነው። 1ተሰ. 4:3-7 ላይ ጳውሎስ ከፍትወትና ክርክሱት

ጋር እያነፃፀረ ሲነግረን፤ ኢፕሮስ ደግሞ በ1ኢፕ. 1:14-18 አለቀድሞ ከኖርገበት ከፋ ምዋት ጋር እያለተያየ የተቀደሰውን ሕይወት እንድንኖር ይመክረናል። የሐንስም ከአመፅና ክርክሱት ጋር እያወዳደረ ይጽፋል። የሰነምግባር ሕይወት በሚገባ እየኖርንና የዓለምን ርኩሳት እና ኃጢአትን ሳንፈጽም በንፅህና መመላለስ ሲሆን ይህም ደግሞ በኃጢአት የረከሰውን ከፋ ምዋትና አርጌውን እናነታችንን አለወግደን በእግዚአብሔር አምላላ የተፈጠረውን እናነታችንን በቅድስናና በፅድቅ እንድናቀርብ ነው (ኤፌ 4:22፤24)

ቅድስና ለክርስትና ሕይወታችን ይህን ያህል መሰረታዊ ነገር ከሆነ ለምንድነው ይህንን ሕይወት ይበልጥ ዕለት በዕለት ሕይወታችን የማንለግመደው? ለምንድነው ብዙ ክርስቲያኖችን ከኃጢአት ጋር ባለቸው ተጋድሎ ዝንፈት እንዲለግቸው የሚሆነው? ለምንሉ ነው የክርስቀለ ቢተክርስቲያን እግዚአብሔርን ከመምለል ይልቅ ዓለምን እየመለለች ያለቸው?

አለቲ እነዚህን ጥያቄዎች አጠር አድርገንና በሦለት ጥና ጥና ችግሮች ላይ በማተኮር ለመመለስ እንሞክር።

የመጀመሪያው ችግራችን ስለ ኃጢአት ያለን አመለካከት እራሱን ከመውደድ የመነጫ እንጂ እግዚአብሔርን ከመውደድ የመነጫ ባለመሆኑ ነው። ይህም ብዙ ጊዜ የምንመካው በኃጢአት ላይ የምንቀዳጀውን የእራሳችንን ድል በማየት በመሆኑ ኃጢአታችን የእግዚአብሔርን ልብ ምንያህል እንደሚያሳዝነው መረዳቱ ይቸግረናል። በትግላችንም ውስጥ ዝንፈትን መቀበል ይከብደናል። ምክንያቱም እራሳችንን ያዘጋጀነው በኃይላችንና በጉልበታችን እንደምናሸንፍ ሆኖ እንዲለግን አድርገን ነው። ይህ ደግሞ እግዚአብሔርን እጅግ ያሳዝነዋል።

እግዚአብሔር በመታዘዝ እንድንመላለስ እንጂ በእራሳችን ድል እንድንኖር አይፈልግም። መታዘዛችን ወደ እግዚአብሔር ሲያቀርብን ድላችን ግን የሚያደርሰን ወደ ራሳችን ነው። የነዚህን ሁለት አሳቦች ልዩነት መረዳት ቢያለቸግረንና ፀጉርን እንደመሰንጠቅ ብንቀጥረውም ውጤቱ ወደ እራሱ አሳብ ግጋደልን ከግስከተሉም በተጨማሪ ለሰኃጢአት ያለንን አመለካከት ከባድና አስቸጋሪ ሊያደርገው ይችላል። ይህንንም መረዳት እስካልጨበጥን ድረስ ዘወትር በቅድስና የመኖራችን ሁኔታ ከባድ ይሆናል።

ይህም የሚያሳየን እግዚአብሔር በድል እንድንኖር እንደማይፈልግ ሳይሆን ድል የመታዘዝ ውጤት መሆኑን ሊገልፅልን የፈለገ መሆኑን ነው። በመታዘዝና በቅድስና ጫካንን መኖር ለንቅላ በኃጢአት ላይ በተቀዳጀነው ድል ደስ መሰኘት እንጀምራለን።

¹ Strong's Exhaustive Concordance of the Bible (New Yourk Abingdon press, 1980) page 7 of the "Greek Dictionary of the New Testament"

² W.E. Vine An Expository Dictionary of New Testament Words (1940; single volume edition, London: Oliphants, Ltd. 1957). Page 225-226.

ሁለተኛው ችግራችን «በእምነት መኖር» ስለሚለው ሃረግ ያለን መረዳት የተምታታ መሆኑ ነው። ይህን ቃል የምንረዳው በቅድስና ለመኖር የእኛ ጥረት ፋይዳ እንደሌለው አድርጎ እንደሚያስረዳ ነው። በእርግጥም ከእኛ የሚወጣው ብርታትም ሆነ ትግል «ከሥጋችን» የመነጨ እንደሆነ መረዳት ያስፈልጋል።

ከ1880-1900 የሊቨርፑል ቢሾፕ የነበሩት ጄ.ሲ. ራያል በዚህ ጉዳይ ላይ ሲናገሩ «የተለወጡ ሰዎች ቅድስና በእምነት እንጅ በእራስ ጥረት አስመሆኑን ድምፃቸውን ከፍ አድርገው በግልፅ በማወቃቸው ጥበብን ያደረጉ ይመስላችኋል? እጠራጠራለሁ። በእርግጥ በክርስቶስ ማመን የቅድስና ስርና መሠረት ነው... ይህንንም ማንም ክርስቲያን እንዲከደው አልታዘዘም። ነገር ግን መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚያስተምረን ቅድስና የእያንዳንዱን የተለወጠ ክርስቲያንን ትጋት እንደሚጠይቅና በእምነትም መኖር እንዳለበት ያሳየናል³» ይላሉ።

በቅድስና ስመመላለስ ሁላችንም ትልቅ ሃላፊነት እንዳለብን እምነን ልንቀበል ይገባል። በእንደኛው አሁኖ የቤተክርስቲያናችን መጋቢ ሲሰብክ «ከፈሰጋችሁ በሕይወታችሁ ውስጥ ተንሰራፍቶ ጌታ የሆነባችሁን መጥፎ ልማድ ልታስወግዱ ትችላላችሁ!» በማለት ይናገር ነበር። በወቅቱ ይገልፅ የነበረው ስእኔ እጉል ልማድ የሆኑባችንና ቸል ያልኳቸውን ጋጢአቶች ነበር። በእዕምሮቹም ፈጥኜ ከመጋቢው አሳብ ጋር ተስማማሁ። ነገር ግን መንፈስ ቅዱስ «... የእንተን ድርሻና ሃላፊነት ከተቀበልክ ወደ ጓላ የሚጎትቱህን የጋጢአት ልማዶች ልታስወግድ ይገባሃል» አለኝ። እመስገኜም በእራሴ ሃላፊነት መጥፎ ያልኳቸውን ልማዶች ከዕስት በዕለት የቅድስና ሕይወቴ እራቅኋቸው።

ሦስተኛው ችግራችን አንዳንድ ጋጢአቶችን እንደ ጋጢአት አለመቀጠራችን ነው። በእዕምሮአችን ለጋጢአት ምድብ በመስጠት እንዳንዶቹን ላስመቀበል ስናከላከል ሌሎችን ደግሞ ስንቀበል እንታያስን። ይህ መጽሐፍ ተጽፎ ወደ ማለቲያው እካባቢ እንድ ችግር ተፈጠረ። ይኸውም ቢሮአችን እዲስ ተጨማሪ ቤቶችን እስኪሰራ ድረስ ስጊዜው የሚጠቀመው በሚጎተት ተንቀሳቃሽ ቤት ውስጥ ነበር። ይህ ተንቀሳቃሽ ቤት የቆመው ከይዞታችን ውጭ በሆነ ስፍራ ላይ በመሆኑ በእካባቢው ካለው የመንግስት ባለስልጣኞች ፈቃድ ቢሰጠውም በየጊዜው መታደስ ነበረበት። ብዙ ጊዜ ፈቃዱን በማደስ በገጠቀምበትም ተጨማሪው ቢሮአችን እንዳስቀ የተንቀሳቃሽ ቤቱም ፈቃድ እንዲሁ አለቀ። ይህንን ተንቀሳቃሽ ቤት በወቅቱ ከበታው ለማንሳት እና ስፍራ ለማስያዝ ለእኛ ከባድ ነበር፤ ምክንያቱም

ማስቀመጫ በታ እለማዘጋጀታችንና የሥራ ክፍሉን በወቅቱ ለማንሳት ዝግጁ ባለመሆናችን ነበር።

በዚህ ችግር ዙሪያ ተሰብስበን ለንወያይ እንዳንድ ጥያቄዎች መነሳት ጀመሩ። እንዳንዶች «ለተወለኑ ቀናት ተንቀሳቃሽ ቤቱን ባናነሳው ምን ለውጥ ያመጣል?» ሲሉ ሌሎች ደግሞ «ለው በማያየው ስፍራ ብንደብቀውስ?» ይሉ ነበር። በመሠረቱ ይህንን ቤት ሳናሳውቅ ማንሳት እና ስፍራውን ባይ ማድረግ ሕጋዊ አልነበረም። ሌሎች ደግሞ ፍቃዱን ሳናድስ ለተወሰኑ ቀናቶች ብንሰራስ? የሚል አሳብ አመጡ። ይህ ሁሉ ጥያቄና ግፊት ሕጋዊነትን የሚጋፋ አይደለምን?

ነገር ግን መጽሐፍ ቅዱስ ለእንዲህ ዓይነት ትንንሽ ስለሚመስሉ ጉዳዮች ሲናገር «ትንንሾቹ ቀበሮዎች የወይኔን በታ አበላሹ በማለት ነው» (መጋ. 2:15)። በእንደዚህ ዓይነት ጉዳዮች ላይ ማመቻ መጥ ከጀመርን ወደ ትልቁ ውድቀት የማንደርስበት ምንም ምክንያት የሰም። የሲቪል ሕጎችን መጣስ በእግዚአብሔር ዘንድ ጋጢአት አይደለም ያለውስ ማን ነው?

እንድሪው ቦናር⁴ እግዚአብሔር ለእስራኤል ልጆች ስለሚበሉትና ስለማይበሉት እንስሳት በሰጠው ትዕዛዝ ላይ አስተያየቱን ሲገልጥ «የኛው እስራኤል ጉዳይ ትዕዛዛቱ ሳይሆኑ የትዕዛዙን ለጭ ግርማዊነት ተመልከተን ነው የትዕዛዙን ታላቅነት መያዝና መታዘዝ ያለብን» ይልና በመቀጠል «ትናንሽ ናቸው የምንላቸው ትዕዛዛት እና ሕጎች ብዙ ናቸው። ነገር ግን በመርህ ደረጃ አድርገና አታድርግ የሚሉት ትዕዛዛት በኤደን ገነት ከተሰጡት ትዕዛዛት ተለይተው የሚታዩ አይደሉም። በእርግጥም እንድ ናቸው። ለመሆኑ ጌታ ያዘዘውን ትዕዛዛት ለመፈፀም ዝግጁዎች ነን? የሰጠንስ ትዕዛዛት ቅዱስ ናቸው? የፈጠራቸውስ ፍጥረታት ፍቃዱን ስማድረግ ይስማማሉ?»⁴ በማለት ይጠይቃል።

እኛስ ጋጢአትን ትልቅም ይሁን ትንሽ የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ እስካፈረስ ድረስ ጋጢአት ብለን ለመጥራት ፍቃደኞች ነን? በቅድስና መኖር ብንጀምር ኖሮ ጋጢአትን ትልቅ እና ትንሽ እያልን ባለመደብን ነበር። እግዚአብሔር ይህን ዓይነት አመለካከት እንዲኖረን አላደረገም።

እነዚህ ሦስት ችግሮች በሚቀጥሉት ተከታታይ ምዕራፎች በጥልቀት ይታያሉ። ነገር ግን ወደዛ ከማለፋችን በፊት ከላይ ያየናቸውን

³ J.C Ryle Holiness (1952 edition, London James Clarue & Co.) page VIII

⁴ Andrew Bonar, A Commentary of Leviticus (1846; reprint edition, Edinburgh: the Banner of Truth Trust, 1972), Page 218.

አላባች በልባችን ውስጥ ለኖራቸውና በፍራ ለንበባቸው ይገባል። ሥጢኦት ማድረግ ማለት የአንተ ሽንፈት መሆን ብቻ ሳይሆን በእግዚአብሔር ላይ ወንጀል መፈፀምና እርሱን መቃወም መሆኑን ለማወቅ ፈቃደኛ ነህ? በእግዚአብሔር ጸጋ ላይ ብትመስረትም ለምትፈፀመው የግል ሥጢኦትህ ሃላፊነትን መውሰድ ጀምረሃል? እግዚአብሔርን በሕይወትህ ዙሪያ ሁሉ ለማኖር በፍቃድህ ወስነሃል?

ወደሚቀጥለው አላብ ከማለፋችን በፊት የእግዚአብሔርን ቅድስና ለናነሳ የግድ ነው ምክንያቱም ቅድስና የጀመረው ከእኛ ሳይሆን ከእርሱ ከእግዚአብሔር ነው። የእርሱን ቅድስናና ፍፁም ንፁህና ሰናይ ብቻ ነው የተቀደሰውን እግዚአብሔርን ምን ያህል እንደምንበድለው መረዳት የምንችለው። ይህንን እውነት መረዳታችን ቅድስናን ለመከተል አንዱ እርምጃ እንደሆነ እንገነዘባለን።

2 የእግዚአብሔር ቅድስና

ዳሩ ግን እኔ ቅዱስ ነኝና ቅዱሳን ሁኑ ተብሎ እንደተፃፈ የጠፋችሁ ቅዱስ እንደሆነ እናንተ ደግሞ በኑርእችሁ ሁሉ ቅዱሳን ሁኑ (1ኢጥ 1፡15-16)

እግዚአብሔር እያንዳንዱን ክርስቲያን የጠፈው ለተቀደሰ ሕይወት ነው። ከዚህ ውጭ እንዲኖር ማንንም አልጠፈም። ጥሪው ለመጋቢነት ወይም ለሚሽነረነት ወይም ደግሞ ጥሩ የሰንበት ትምህርት አስተማሪ እንዲሆን ብቻ አይደለም። በየትኛውም አህጉር የሚኖር ክርስቲያን ሃብታም ሆነ ድሃ የተማረ ይሁን ያልተማረ የታወቀ ሆነ ያልታወቀ ሁሉም የተጠሩት የተቀደሱ እንዲሆኑ ነው።

ይህ ጥሪ የተመሰረተው በእግዚአብሔር ቅድስና ላይ ነው። እግዚአብሔር የተቀደሰ ከመሆኑ የተነሳ እኛም የተቀደሰን እንድንሆን ይፈልጋል። ብዙ ክርስቲያኖች ቅድስናቸው የተመሠረተው «በባሕል» ላይ ሲሆን የሚለማመዱትም ሕይወት በእካባቢያቸው ካሉት ክርስቲያኖች ባሕርይ እና ልምምድ በሚያዩት ላይ በመመስረት ነው። በዙሪያቸው ያሉት ክርስቲያኖች እነሰም በዛም በልምድ የተቀደሰ ሕይወት ሊኖሩ ይችላሉ። ነገር ግን እግዚአብሔር የጠፈን በእካባቢያችን ያሉትን ክርስቲያኖች እንድንመስል ሳይሆን እርሱን እንድንመስል ነው። ቅድስናችን የእግዚአብሔርን ባሕርይ ካልመሰሰ ፋይዳ ቢሰ ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚለው «ቅድስና» የሚገልፅልን ነገር የእግዚአብሔርን ግርማዊነት፤ የሰነምግባራዊ ተፈጥሮውን ንፁህናና ፍፁምነት ነው። ቅድስና የእርሱ አንዱ የመለኮት ባሕርይ ነው። ያም ማለት ቅድስና ከእግዚአብሔር ባሕርይ ውስጥ እንደ ሁሉን ቻይነቱና ጥበበኛነቱ ወይም እንደ ህልውናው ሁሉ እጅግ አስፈላጊ ነው። እርሱ መልካሙ የትኛው እንደሆነ ያውቃል ያደርገውማል።

እኛ ግን ብዙ ጊዜ ቀጥተኛና ትክክለኛ ወይም መልካም የሆነውን ካልሆነው ለይተን ለማወቅ እንቸገራለን። ትክክለኛውን ለማወቅና ወደ ውሳኔ ለመምጣት እራሳችንን ስናስጨንቅ እና ስናስቃይ እንገኛለን። «የትኛው ነው ትክክለኛና ሊደረግ የሚገባው?» እያልን እንጠይቃለን። እግዚአብሔር ግን ፈጽሞ በእንደዚህ ዓይነት ችግር ውስጥ አይገባም። ፍፁም የሆነው እውቀቱ የትኛው ትክክለኛ የትኛው ለህተት እንደሆነ በሚገባ እንዲያውቅ እረድቶታል።

እኛ ግን አንዳንድ ጊዜ ትክክለኛው የትኛው እንደሆነ ብናውቅም እንኳን ለነገሩ የምንሰጠው ግምት በግዴላሽነት ላይ የተመሰረተ በመሆኑ ትክክለኛውን ነገር አናደርግም። ምናልባት የምንወስደው እርምጃ መስዋዕትን የሚጠይቅ ይሆናል ወይም ደግሞ ኩራታችንን እና ክብራችንን በንፋስ ላይ እንደተበተነ አመድ ሊያደርገው ይችላል። ለምሳሌ ሥጢኦታችንን ለሌላው መናዘዝ እንዳለብን ብናውቅም ሌላ መስናክል ይፈጥርብናል ብለን ልናለብ እንችላለን። ሆኖም ይህ መረዳት በእግዚአብሔር ዘንድ ፍፁም እውነትነት የለውም። እግዚአብሔር በፍፁም አያመቻምችም። ሁልጊዜም የሚያደርገው ነገር ቢኖር ቀጥተኛና ትክክለኛውን ነገር ነው። ከዚህ ውጭ በእግዚአብሔር ባሕርይ ውስጥ ሊደረግ የሚችል ነገር የለም።

የእግዚአብሔር ቅድስና ፍፁም ከመሆኑ የተነሳ ከክፉ ሰራ ነፃ ነው። ጨርቅ ንፁህ ነው የምንለው ከየትኛውም ቆሻሻ እና ዕድፈት ነፅተ ሰናየው ነው። ወርቅን ወርቅ ነው የምንለው ከሌላ ከማያስፈልግ ንጥረ ነገር ጠርቶ ሲወጣ ብቻ ነው። ከዚህ እኳያ ስለ እግዚአብሔር ቅድስና ስናለብ ፍፁም ንፁህና ክርኩሶት ነፃ ሆኖ እናገኘዋለን። ሐዋርያው ዮሐንስ ጫግዚአብሔር ብርሃን ነው በእርሱም ዘንድ ጨለማ የለም። (1ዮሐ. 1፡5) ይላል። ዮሐንስ በዚህ ጽሑፍ ውስጥ ብርሃንና ጨለማን ያስቀመጠው ለነምግባራዊ ምጥቀትን ለማሳየት ነው። እግዚአብሔር ክርኩሶት ነፃና በምግባሩም ንፁህ ሆኖ ብቻውን የኖረ መሆኑን ባህሪዩ እራሱ ይነግረናል።

የእግዚአብሔር ቅድስና ፍፁም የሆነውን መለኮታዊ ባሕርውን ይጠቀሳል። አላቡም ሆነ ድርጊቱ የተገለፀው ፍፁም በሆነው የተቀደሰው ባሕርው ነው። በልዩነታችን ላይ የእራሳችንን ሕይወት

⁵ Holineis "is characteristically God likeness" (G.B. Stevens, in Hastings Bible Dictionary 1940)

ለናይ፤ በጊዜ ብዛት በክርስቲና ሕይወት መገልበት ለንጀምር አንዳንድ የክርስቲናን ባሕርይ ማሳደግ እንጀምራለን። ምናልባት በነገሩን፤ ታማኝነትን ወይም ደግሞ የዋህነትን ልናሳድግ እንችል ይሆናል። ነገር ግን በነዚህ ባሕርያት ላይ ፅንተን ዘወትር መመላለስ ይቸግረናል። ስለሆነም ለመዋሸትም ሆነ ለመተላለፍ ወይም ርኩሳትን ለማለብ ለራሳችን ፈቃድ እንሰጣለን። ይህም ድርጊታችን በራሳችን እንዳንተማመንና ፈሪ እንድንሆን ያደርገናል። የዚህም ሁሉ ችግር ምክንያት የአራሳችን ባሕርይ ፀናት ስለሚጎድለው ነው። እንዲህ ያለው ችግር ግን ፈጽሞ በእግዚአብሔር ባሕርይ ውስጥ አይታይም። ምክንያቱም ድርጊቱ ሁሉ የሚፈፀመው ፅኑ በሆነው የተቀደሰ ባሕርዩ በመሆኑ ነው። ስለሆነም እግዚአብሔር በዚህ የቅድስና ደረጃ እንድንኖር ስለፈለገ «እኔ ቅዱስ እንደሆንኩ እናንተም ቅዱሳን ሁኑ» አለን።

ፍፁም የሆነው የእግዚአብሔር ቅድስና ለእኛ ትልቅ እረፍትና ዋስትና ይሰጠናል። እግዚአብሔር በፍፁም ቅዱስ ከሆነ ከእኛ ጋር ያለው ግንኙነት ፍፁምና ትክክለኛ በመሆኑ በእርሱ ላይ እንድንተማመን ያደርገናል። በሚደርሰብን መጥፎ አጋጣሚ ሁሉ በእግዚአብሔር ላይ ጥያቄ እንዳናነሳና እንዳናገረመርም ይረዳናል። ዘወትር ጥያቄ እንድናነሳና እንድናገረመርም የሚያደርግ ሰይጣን ነው። ይህንንም በኤደን ገነት ለሔዋን መልካም አሳቢ መስሎ በመጠጋት «እግዚአብሔር ለእናንተ መልካም አይደለም» (ዘፍ 3+4-5) በማለት መጥፎ አሳብን እንደሰነዘረ እናነባለን። ነገር ግን በእግዚአብሔር ባሕርይ ውስጥ ከፋት ፈፅሞ የለም። ምክንያቱም እርሱ ቅዱስ ስለሆነ ሥራውም ሆነ ድርጊቱ ቅዱስ ነው።

የሚፈትነን ነገር ቢከብድም እንኳን «እግዚአብሔር ቅዱስ ነው» የሚለውን እውነት በእምነት ልንቀበለው ይገባናል። በእግዚአብሔር ላይ ማጉረምረም የእግዚአብሔርን ቅድስና መካድ ሲሆን እግዚአብሔርም መልካም እንዳልሆነ አድርጎ መገመት ነው። በ17ኛው ምዕተ ዓመት ይኖር የነበረው ለቴፈን ካርዮክ ለእግዚአብሔር ቅድስና ሲናገር እንዲህ አለ «ሕልውናውን ከመካድ ይልቅ ንጽህናውን መካድ እጅግ ያሳዝንዋል።» አንዱ እግዚአብሔር የለም ሊል ይችላል፤ ሌላው ግን እግዚአብሔር ከፋ የሚጠላና የማይራራ ነው ይላል . . . እግዚአብሔር ቅዱስ አይደለም የሚለው ቃል፤ እግዚአብሔር የለም ከሚለው ቃል ይልቅ ከብዶና ቀፎ እንዲሰማ ያደርጋል።⁶

⁶ Stephen Charnock, The existence and Attributes of God (reprint edition, Evansville, Indiana: sovereign grace Book Club, 1958) Page 449.

h25 ዓመታት በፊት በእግዚአብሔር ላይ እንዴት እንዳገረመረምርኩ ዛሬ በግልፅ ትዝ ይለኛል። የምኖረው በሳንዲያጎ ካሊፎርኒያ ከተማ ነበር። በዚያም ሥራ አጥብቄ መፈለግ ጀመርኩ። ለብዙ ሳምንታትም ሳይሳካልኝ አንዲሁ ደክምኩ። በአዕምሮዬም እግዚአብሔርን እንዲህ በማለት መክለስ ጀመርኩ «ዕቅዴን ሁሉ የእርሱን ፈቃድ ለመፈፀም ሰጠሁ ነገር ግን እርሱ ወደ አዘቅት ውስጥ እንድወርድ አደረገኝ» አልኩ እግዚአብሔርም አሳቤን ወደ ኢዮብ መጽሐፍ ወለደው።

«ማንም ለው ንጉሱን በደለኛ ነህ መኳንንቱንም ከፋዎች ናቸሁ ይላልን? እነርሱ ሁሉ የእጁ ለራ ናቸውና በአለቆችም ፊት እያዳላም ባለጠጋውንም ለው ከድሃው ይበልጥ አይመለከትም» (ኢዮ. 34+18-19)

ወዲያውኑ ይህንን ቃል እንዳነበብኩ በጉልበቱኝ ወደቅሁ፤ በቅድለናው ላይ ስለሠራሁት አመፅና ኃጢአትም መናዘዝና ይቅርታ መጠየቅ ጀመርኩ። መሃሪ የሆነው እግዚአብሔርም ኃጢአቴን ይቅር አለ። በሚቀጥለውም ቀን የሁለት ሥራ የቅጥር ደብዳቤ ተቀበልኩ።

እግዚአብሔርን የማመስገኛ አንዱ መንገድ የእግዚአብሔርን ቅድስና እውነት ነው ብሎ መቀበል ነው። በራዕይ 4 ላይ ዮሐንስ በራዕይ ያያቸው አራት እንስሶች በእግዚአብሔር ዙፋን ዙሪያ ወድቀው ያለማድረግ «ቅዱስ ቅዱስ፤ ቅዱስ የነበረውና ያለው የሚመጣውም ሁሉንም የሚገዛ ጌታ አምላክ» እያሉ ቀንና ሌሊት ሳያርፉ ያመለግታል (ቁ.8)። በኢሳ. 6+3 ላይም እንዲሁ ሱራፌል በአንድ ላይ ሆነው የእግዚአብሔርን ክብር እና ቅድስና ይገልጻሉ። ሙሴና የእስራኤል ሕዝብ ከፈርአን ባርነት በወጡበት ወቅት እንዲህ በማለት ስለእግዚአብሔር ቅድስና ዘመሩ «አቤቱ በአማልክት መካከል እንደ አንተ ያለ ማን ነው? በምለጋና የተፈራህ ድንቅንም የምታደርግ በቅድስና የከበረ እንደ አንተ ያለ ማን ነው?» (ዘፀ 15+11)።

እግዚአብሔር በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ «የተቀደሰው» ወይም «የእስራኤል ቅዱስ» እየተባለ ተጠርቷል። ለቴፈን ካርዮክ⁷ «ቅዱስ» የሚለውን ቃል ከሌሎቹ የእግዚአብሔር ባሕርያት ይልቅ ከሰሙ በፊት አለቀድም በማለገባት ይጠቀማል። ቅድስና የእግዚአብሔር አክሲል ነው። አለቲ ለአንድ አፍታ እግዚአብሔር ሁሉን ቻይ፤ ሁሉን አዋቂና በሁሉ ሰፍራ በአንድ ጊዜ መገኘቱን ለማለብ ሞክሩ። ሆኖም ይህ ሁሉ ቢሆንም እንኳ ፍፁም የሆነው ቅድስናው ካልተገለፀ ሌሎቹ መለኮታዊ ባሕርያቱ እርሱነቱን የመግለፅ ኃይላቸው ደብዛዛና ደካማ

⁷ Charnock, Existence and Attributes, Page 448.

ነው። ቅድስና የእርሱ መለኮታዊ ባሕርያት ፍፁም መግለጫ ነው። ጋይሉ ቅዱስ ጋይሉ ነው፤ ምሕረቱ የተቀደሰ ምሕረት ነው፤ ጥበቡ ቅዱስ ጥበብ ነው። ለምስጋናችን እንኳን ተገቢውን ዋጋ የሚሰጠው ከሌሎቹ ባሕሪያቱ ይልቅ ቅድስናው ነው።

ነገር ግን እግዚአብሔር ከእኛ የሚጠብቀው ቅድስናውን እንድንቀበል ብቻ ሳይሆን ከዚያም በላይ ነው። «እኔ ቅዱስ ነኝና እናንተም ቅዱሳን ሁኑ» ይለናል። እግዚአብሔር በቀጥታና በሙላት ፍፁም የሆነውን ቅድስና በስነምግባራችን ውስጥ ማየትን ይፈልጋል። ጋጢአትን በቸልታና በግዴለሽነት አይመለከትም። ለየትኛውም ለተፈፀመ ርኩስት እውቅናን አይሰጥም፤ ፍፁም የሆነው የቅድስናው ደረጃ ለአንድ አፍታ እንኳን ዘና አይልም። ከዚህ ይልቅ ሌላን የሚቸለው ከዚህ በፊት ያለንን ነው። «በኮርኦችሁ ሁሉ ቅዱሳን ሁኑ»። ነቢዩ አንባቆም «ዓይኖችህ ከፋ እንዳያዩ ገደብን ናቸው ጠማማነትንም ትመለከት ዘንድ አትቸልም . . . » (ዕንባ. 1፡13) ይላል። ስለዚህ እግዚአብሔር ቅዱስ ከመሆኑ የተነሳ ትንሽ ነች ብለን ለምንፈጽማት ጋጢአት እንኳ ይቅርታ የለውም። እንዳላየ አድርጎም አያልፍም።

አንዳንዴ ህሊናችን የተቀበለውንና የምንፈጽመውን አጉል ድርጊት ትክክል አድርገን በእግዚአብሔር ፊት ለማየት እንሞክራለን። ነገር ግን በእውነት የእግዚአብሔርን ፍፁም የሆነ ቅድስና ከተረዳንና ከእርሱም ሆነ ከእኛ የሚፈለገውን ካወቅን ትክክለኛ ነው ብለን የተቀበልነውንና የፈፀምነውን በእግዚአብሔር ፊት ለማረጋገጥ ቀርቶ ወደዚያም ለማዘንበል አቅሙንም ሆነ ጋይሉን እናጣለን። እግዚአብሔር ለጋጢአት ምሕረት እንድንሰጠው አይፈልግም። «እንግዲህ እኔ እንደዚያ ነኝ» ብንል ወይም ደግሞ የተሻለ አነጋገር ነው ብለን «ጥሩ እንግዲህ እኔ በእንደዚህ ዓይነት ሁኔታ ውስጥ ነው ያደኩት» ብንል በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት የለንም።

የእግዚአብሔር ቅድስና በባሕሪያችን ውስጥ ለሚገለፀው ድካም እውቅናን አይሰጥም። የዕብራውያን ጸሐፊ «ትቀደሱም ዘንድ ፈልጉ ያለ እርሱ ጌታን ሊያይ የሚችል የለምና» (ዕብ 12፡14) ይላል።

እግዚአብሔር ቅዱስ ስለሆነ እኛን በጋጢአት ሊፈትነን አይፈልግም «ማንም ሊፈተን በእግዚአብሔር እፈተናለሁ አይበል፤ እግዚአብሔር በከፋ አይፈተንምና እርሱ ራሱን ማንንም አይፈትንም» (ያዕቆብ 1፡13)። በእርግጥ እግዚአብሔር ሆን ብሎ አንዳችንንም ጋጢአት እንድናደርግ አድርጓል ብለን ላናስብ እንችላለን፤ ነገር ግን እግዚአብሔር አማራጭ በሌለን ስፍራ እንደተወገ ሆኖ ሊሰማን ይችላል።

ንጉስ ሳኦል በፍልስጥኤም ላይ ባደረገው የመጀመሪያ ዘመቻ እንዲህ ተስምቶት ነበር (1ኛው 13)። ወደ ዘመቻም ከመሄዱ በፊት

ነቢዩ ሳሙኤል መጥቶ የሚቃጠለውን መስዋዕት እንዲያቀርብና እግዚአብሔርም ስለዘመቻው የሚሰጠው ቃል ካለ ሊሰማ ፈልጎ ነበር። ሳኦል ሰባት ቀን ሳሙኤልን ጠብቆ ስላልመጣ ተጨነቀ የሚቃጠለውንም መስዋዕት አራሱ አቀረበ። ይህንንም ከማድረግ ውጭ አማራጭ እንደሌለው ገምቶ ነበር። ሕዝቡም የሳኦልን ድርጊት ባዩ ጊዜ ፈሩ ተበታተኑም። ፍልስጥኤማውያንም ለጦርነት ተሰባስቡ። ሳኦል የተሰማውም ማድረግ የሚገባውን እንዳደረገ ነበር። እግዚአብሔር ሆን ብሎ አማራጭ በሌለው ሁኔታ ውስጥ የተወው መሰለው እንጂ እግዚአብሔር የሰጠውን ፍፁም ትዕዛዝ መተላለፉን አላወቀም ነበር።

ሳኦል እግዚአብሔር የሰጠውን ግልፅ ትዕዛዝ በመተላለፉ ምክንያት ንጉሥነቱን አጣ። እኛስ? አንዳንዴ ምንም አማራጭ እንደሌለን ሆኖ ተሰምቶን የያዝነውን እውነት እንሸፍናለን? ወይስ ታማኝነታችንን የሚያጎድል ድርጊት እንፈጽማለን? በእንደዚህ ዓይነት ሁኔታ ውስጥ ስንገባ እግዚአብሔር በጋጢአት እንድንፈተን እንዳደረገ ሆኖ ይሰማናል ወይም ልንወጣው በማንችለው ሁኔታ ውስጥ የከተተን መስሎ ይታየናል።

በሰልጣን ላይ ያሉ ግለሰቦች ብዙ ጊዜ እንዲህ ዓይነት ፈተና ያጋጥማቸዋል። በተለይ ተቆጣጣሪዎች ከሥራቸው ባሕርይ የተነሳ ያለመታመንና ከስነምግባር ውጭ የሆነ ጫና እንዲሰማቸው ይሆናል። በአሜሪካን ባሕር ጋይሉ ውስጥ ወጣት መኮንን በነበርኩበት ወቅት እንዲህ ባለ ፈተና ተይዜ ነበር። ሆኖም በባሕር ጋይሉ ውስጥ ያለኝን የአራሴን ከብር እና ስም ላለማጣት ማድረግ የሚገባኝን ብቻ አደርግ ነበር። ችግሮችንም በወቅቱ ለአለቃየ አስታውቅ ነበር።

እግዚአብሔር ቅዱስ ስለሆነ ጋጢአትን ፈጽሞ ይጠላል። «ጥላቻ» የሚለው ቃል ደግሞ ፈጽሞ ልንጠቀምበት የማንፈልገው ጠንካራ ቃል ነው። ልጆቻችን አንድን ሰው ሲጠሉ ጥላቻቸውን ለማስተባበል እንሞክራለን። ሆኖም ጋጢአትን በማመልከት ወደ እግዚአብሔር ሕልውና ስንመጣ የጋጢአትን መጥፎነትና ጥልቀት ሊገልጽ የሚችል ብቸኛ ቃል ሆኖ እናገኘዋለን። እግዚአብሔር በእስራኤል ዘንድ ስላለው ጋጢአት ሊናገር እንዲህ ይላል። « . . . ይህንን ነገር ሁሉ እጠላዋለሁና . . . » (ዘካ 8፡17)። ወደ ጋጢአት ስንመጣ ጥላቻ አግባብ ያለው ቃል ነው። በእርግጥ በቅድስና ይበልጥ እያደግን ስንሄድ አብዝተን ጋጢአትን መጥላታችን የታወቀ ነው። ዳዊት እንዲህ ይላል። «ከትዕዛዝህ የተነሳ አስተዋልሁ ስለዚህ የሃሰትን መንገድ ጠላሁ» (መዝ 119፡104)። ይህ በሰው ዘንድ እውነት ከሆነ ስለ እግዚአብሔር ደግሞ መገመት ትችላላችሁ። ጋጢአትን በመጥላት ካደግን በቅድስናም እናድጋለን። እግዚአብሔር ለቅድስናው መጨረሻ

እንደሌለው ሁሉ ለኃጢአትም ያለው ጥላቻ እንዲሁ መጨረሻ የለውም።

ለሰዚህ ሁሉ ጊዜ የምንፈጽመው ኃጢአት እግዚአብሔር የሚጠላውን ነው። እግዚአብሔር በፍትወት የተሞላውን አሳባችንን፤ ኩራታችንን፤ ምቀኝነታችንን ይጠላል። ከቁጥጥር ውጭ የሆነውን ቁጣችንን ይጠላል፤ ኃጢአትን ለማስተናገድ የምንሰጠውን ምክንያት ይጠላል። ምናልባትም እነዚህን ኃጢአቶች እግዚአብሔር ከመጥላቱ የተነሳ በፍርሃት ልንንቀጠቀጥ እንችላለን። ወይም ደግሞ ከእነዚህ ኃጢአቶች ጋር ተላምደን ሰላምና ደስታ ሊሰጣን ይችላል ይሆናል። ነገር ግን እግዚአብሔር ኃጢአትን መጥላቱን ፈጽሞ አያቆምም።

እግዚአብሔር ለኃጢአት ያለውን ጥላቻ ያህል እኛም በልባችን ልናጽብር ይገባል። ኃጢአትን መጥላት ያለብን ኃጢአት ስለሆነ እንጂ ስለሚያስናክልንና ስለሚያሸንፈን መሆን የለበትም። ነገር ግን እግዚአብሔር ስፍራ እንደነሳውና በእውነተኛ ቅድስና እንደሄደ መሆን ይገባል። ልክ እንደ ዮሴፍ አመለካከታችን መስፋት አለበት። ማነው ሲፈተን «እንዴት ይህንን ትልቅ ክፉ ነገር አደርጋለሁ? በእግዚአብሔር ፊት እንዴት ኃጢአትን እሠራለሁ? (ዘፍ 39፥9) ሲል የሚደፍር።

እግዚአብሔር በቅዱሳንም ውስጥ ሆነ በኃጢአተኞች ውስጥ የተገለፀውን ኃጢአት ይጠላል። የሚያየው በአንድ ግለሰብ ውስጥ የተገለፀውን ኃጢአት ብቻ ሳይሆን በመላው የሰው ዘር ውስጥ ያለውን ኃጢአት በሙሉ ነው። ለእያንዳንዱም በጊዜው እንደሥራቸው ይፈርዳል (1ኢጥ 1፥17)። በእርግጥ የእግዚአብሔር ቃል እንደሚያረጋግጥልን በዓለም ካሉት ይልቅ በቤቱ ባሉ ቅዱሳን ላይ ያለው ፍርድ በጣም ከባድ ነው። ዳዊት እግዚአብሔር እንደሌላ ያለው ሰው ነው (የሐዋ 13፥22)፤ ሆኖም በእርዩን ላይ ከፈፀመው ኃጢአት የተነሳ «... ለዘላለም ከቤትህ ሰይፍ አይርቅም» (2ሳሞ 12፥10) ተባለ። ሙሴ ለብዙ ዓመታት በታማኝነት እግዚአብሔርን ቢያገለግልም በአንድ ወቅት ለተፈፀመ አለማመን ወደ ከነአን ምድር እንዳይገባ ተከለከለ። ዮናስ በአመፅ ከእግዚአብሔር ትዕዛዝ ማምለጥ እንደማይቻል እንዲያውቅ አስፈሪ ወደ ሆነው አሳነባሪ ሆኖ ውስጥ ለሦስት ቀንና ሌሊት በእስር ቆየ።

በሚስተው ልባችን አንዳንድ ጊዜ በሚፈትነን ነገር ላይ እራሳችንን ለማዝናናት እንሞክራለን። ዘወትርም በዚህ ነገር ላይ እየተዘናናን ንስሐ እንገባለን። ይህ ዓይነቱ አስተሳሰብ ደግሞ እጅግ ከባድ ነው። የእግዚአብሔርም ፍርድ ማንንም ስለማይሰይ ኃጢአታችንን ከማየት አይታቀብም። ኃጢአታችን ምንም ያህል ትንሽ ቢሆን ለመፍረድ አይጨነቅበትም። እግዚአብሔር ኃጢአትን ከመጥላቱ የተነሳ መቼም ይሁን የት ያግኘው ጥላቻውን መግለፁ አይቀርም።

በተደጋጋሚ በሚገለፀው የእግዚአብሔር ቅድስናና ለኃጢአት ያለው የግያዳርጥ ጥላቻ ትንሹን ጉድፍ ለማየት እንዲፀየፍ ያደርገዋል። በምድር ባለው የእንግድነት ኑሮአችን በፍርሃት እንድንኖር ነው የተፈለገው (1ኢጥ 1፥17)። በክርስቶስ ኢየሱስ በኩል ለእኛ ከተገለፀው የእግዚአብሔር ፍቅር የተነሳ የመጀመሪያ ፍላጎታችን መሆን ያለበት በቅድስና መኖር ነው።

የእግዚአብሔር ቅድስና ከፍተኛና ፍፁም የሆነ የቅድስና መለኪያ ነው። የእርሱም ፍላጎት እኛ ወደዚህ ደረጃ እንድንደርስ ነው። ምንም እንኳን በክርስቶስ መልካም ሥራ ቢቀበለንም፤ የእግዚአብሔር ደረጃ ለባህሪያችን፤ ለአመለካከታችን፤ ለስሜታችን እና ለድርጊታችን ጫኔ ቅዱስ እንደሆንኩ እናንተም ቅዱሳን ሁኑ። የሚለው ቃል ነው መለኪያ የሚሆነው። ይህንንም በቅድስና ለማደግ የገዴታ አጥብቀን ለንደዘው ይገባናል።

3 ቅድስና አማራጭ የለውም

ተቀደሱ ስንድ ፈለጉ
ያለ እርሱ ጌታን ሊያይ የሚችሉ የለምና
(ዕብ 12፥14)

«ያለ ቅድስና ጌታን ሊያይ የሚችሉ የለምና» የሚለው ሐረግ ምን ግሰት ይሆን? ደህንነታችንን የሚወስነው ባለን የግል ቅድስና ላይ ይሆን?

መጽሐፍ ቅዱስ በእነዚህ ጥያቄዎች ላይ ተመስርቶ ሁለት ነጥቦችን በግልጽ ያብራራል። የመጀመሪያው፤ አንድ እውነተኛ ክርስቲያን ደህንነቱን በእርሱ መልካም ሥራ እና በግል ቅድስናው ላይ መመስረት እንደማይኖርበት የሚናገረው ከፍል ሲሆን በዚህም የማንም ጽድቅ በተቀደሰው በእግዚአብሔር ፊት እንደ መርገም ጨርቅ እንደሆነ ይነግረናል (ኢሳ 64፥8)። ይህ ጥቅስ ፍፁም ነው ያልነውን ሥራችንን እንደጎደፈና ሁለንተናን እንደሚበክል ርኩስት አድርጎ ነው የሚያሳየን። ከብዙ ዘመናት በፊት የነበረ አንድ ዳድቅ ሰው ሲናገር «ላንስሐ የምናነባው እንባ ንፁህ በሆነው በበጥ ደም እስካልታጠበ ድረስ ከንቱ ነው» በማለት ነበር።

ሁለተኛው፤ መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ክርስቶስ ጽድቅ እና መታዘዝ የተናገረውን ከፍል ያካትታል፤ ይኸውም «በአንድ ሰው አለመታዘዝ ብዙዎቹ ኃጢአተኞች እንደሆኑ እንዲሁ በአንዱ መታዘዝ ብዙዎች ዳድቃን ይሆናሉ» (ሮሜ 5፥19) ሲል ሌላው ደግሞ «ክርስቶስ ደግሞ ወደ እግዚአብሔር እንዲያቀርብን እርሱ ዳድቅ ሆኖ ስለዓመፀኞች

እንደ ጊዜ በኃጢአት ምክንያት ሞቶአልና» (1ጴጥ 3:18) የሚለው ይሆናል። እነዚህ ሁሉን ምንጣቦች ከርስቶስ ስለ እኛ ሲል ለሰከፈለው ዋጋ ማስተማር ብቻ ሳይሆን የሁለትዮሽ መታዘዙን ያመለክቱናል። ይህም ለእግዚአብሔር መታዘዙንና ስለእኛ መስዋዕት መሆኑን ነው።

ለእግዚአብሔር መታዘዙ የክርስቶስን ከኃጢአት ነፃ የሆነ ምድራዊ ሕይወት እንዲሁም ነቀፋ የሌለው ቅድስናውን ያመለክቱናል። ይህ ፍፁም የሆነው ሕይወቱ እንዲያድናቸው በእምነት ለሚጠብቁት የላቀ ዋጋ የሰጠ ነበር። ስለእኛ ሲል መስዋዕት ለመክፈል መታዘዙ የሚያሳየን እግዚአብሔር ከእኛ የሚፈለገውን የኃጢአት ዋጋ በመስቀል ላይ ስለመክፈሉ ነው። በዕብራውያን 10: 5-9 ክርስቶስ የአባቱን ፈቃድ ሰማድረግ እንደመጣ ይነግረናል። እስከትሉም «በዚህም ፈቃድ የኢየሱስ ክርስቶስን ሥጋ አንድ ጊዜ ፈጽሞ በማቅረብ ተቀድሰናል» (ዕብ 10:10) ይላል። ስለዚህም በእግዚአብሔር ፊት ያለው ቅድስናችን የተመሰረተው ክርስቶስ ስለእኛ ሲል በእግዚአብሔር ፍቃድ በከፈለው ዋጋ እንደሆነ እንረዳለን።

ታዲያ በዕብራውያን 12:14 የተገለፀው ቅድስና የሚያመለክተን በክርስቶስ ያገኘነውን ቅድስና ይሆንን? አይደለም! በዚህ ክፍል ጸሐፊው ሲል የፈለገው ስመቀደስ የእራሱ ጥረትና ትጋት አስፈላጊ መሆኑን ነው። ከዚህ ቅድስና ውጭም ጸሐፊው እንዳለው ጌታን ማየት ፈጽሞ አይቻልም።

መጽሐፍ እንደሚለው በክርስቶስ ያገኘነው ቅድስናና እኛ የምንፈጽመው ቅድስና ስደህነነታችን መሠረቶች ናቸው። «ለርኩሰት ሳይሆን እግዚአብሔር በቅድስና ጠርቶናልና» (1ተሰ 4:7)። ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ሰዎች ሲጽፍ «በቆሮንቶስ ላለች ለእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን በክርስቶስ ኢየሱስ ለተቀደሱት . . . ቅዱሳን ለመሆን ለተጠሩት» (1ቆሮ 1:2) እያለ ነበር። ስተቀደሱ (sanctified) ሲል በዚህ ክፍል ውለጥ አንድ ጊዜ ቅዱስ ለሆኑ ማለቱ ነበር። ይህ ማለት በእግዚአብሔር ፊት በክርስቶስ በኩል ቅዱሳን የሆኑ ሊሆኑ ልሳት ስለላት ኑሯቸውም ደግሞ የእራሳቸውን ቅድስና እንዲፈጽሙ የተጠሩ ማለት ነው።

ስለዚህም የዕብራውያን ጸሐፊ የሚነግረን ቅድስናችንን ተግባራዊ ለማድረግ የእራሳችንን እርምጃ እንድንወስድ ነው። ከመጻናችንም የተነሳ መንፈስ ቅዱስ ወደ ሕይወታችን ቀርቦ ትክክለኛ የሆነ የቅድስና ሕይወት እንድንኖር ይረዳናል። ይህ ካልሆነ ግን በክርስቶስ በኩል ያለን ቅድስናና ደህንነታችን ትልቅ ጥያቄ ውለጥ ይወድቃል።

በመጀመሪያ ለቅድስና ያለን ፍላጎት ምናልባት እንደ ብልጭታ መሆኑ ትክክል ሊሆን ይችላል። ነገር ግን ያ ብልጭታ ሙሉ በርሃንን

እስኪሰጥ ድረስ ሊያድግና እግዚአብሔርን በሙላት በሕይወታችን ውስጥ ሊገልጽ ይገባል። አውነተኛም ደህንነት ለመቀደስ ያለንን ፍላጎት ያነሳላል። እግዚአብሔር በክርስቶስ የተሰጠን ከኃጢአት ቅጣት ብቻ ሳይሆን ከተፅዕኖውም ጭምር ነው። ቀለ ራይል የተባሉ ለው ሲናገሩ «መቼም እንዲህ ከሆነ እጠራጠራለሁ፤ አንድ ለው እራሱን አያለየ ከመጣ ያለጥርጥር ጸጋው ሊበዛለት ይችላል። ነገር ግን እራሱን ለእግዚአብሔር ሳይለይ ተለውጧል ጸግም ተወልዷል ብትሉኝ መለወጥ ማለት ምን ማለት እንደሆነ ገና አልገባኝም ማለት ነው።» ይላሉ።

የመጻናችን አጠቃላይ ዓላማ «በፊቱ የተቀደስንና ያለነቱ ለንድገህን ነው» (ኤፌ 1:4)። በኃጢአት ጸንተን ከኖርን ግን እግዚአብሔር የለጠንን የመጻን መንገድ እየተቃወምን መሆናችንን ማወቅ ይገባል። ከሦስት ምዕተ ዓመት በፊት ከነበሩት ጸሐፊዎች መካከል አንዱ የነበረው ሞልተር ማርቫል ሲናገር «ለቅድስና ሳይጠነቀቁ ማየት የፈለጉት ምን ዓይነት እንግዳ የሆነ ደህንነት ነው . . . በክርስቶስ ድነዋል ነገር ግን በሥጋቸው ከክርስቶስ ውጭ ናቸው . . . ኃጢአታቸው ይቅር የተባሰላቸው በጊዜው ግን በክርስቶስ ፍቅር ያልተመላለሱ ነገር ግን ሊመጣ ያለውን ቅጣት ሳይፈሩ በእርሱ ጠላት ሆነው ዕለት ተዕለት የሚመላለሱ እነርሱ ናቸው»⁹ በማለት ነበር።

በእርግጥ ቅድስና ለመጻን እንደ ቅድመ ሁኔታ የሚወስድ አይደለም። እንደዚህ የምናስብ ከሆነ ደህንነታችን በሥራ ላይ የተመሠረተ እንዲሆን ያደርገዋል። ነገር ግን ማወቅ የሚገባን ነገር ቢኖር ቅድስና በክርስቶስ ላይ ካለን እምነት የተነሳ ያገኘነው የደህንነታችን አንዱ አካል መሆኑን ነው።

ስለዚህም ለቅድስና ሕይወት ያልታመነ በክርስቶስ ላይ አውነተኛ መጻን አልታመነም ለማለት እንደፍራለን። ይህ ማለት አንድ ለው ወደ ክርስቶስ ሲመጣ ወዲያውኑ የቅድስና እሳብ ይኖረዋል ማለት አይደለም። ነገር ግን መንፈስ ቅዱስ በውለጣችን እምነትን እንዳስቀመጠ ሁሉ እንዲሁ የመቀደስን ፍላጎት ያስቀምጣል። ይህ ማለት ደግሞ እምነትንና የመቀደስን ፍላጎት ለያይቶ ያኖራል ማለት አይደለም።

ጳውሎስ «ለዎችን ሁሉ የሚያድን የእግዚአብሔር ጸጋ ተገልጾልኝ ይህም ጸጋ ኃጢአተኝነትንና ዓላማዊን ምኞት ከደን የተሻሻለውን ተስፋችንን እርሱም የታላቁን የአምላካችንንና

⁸ J.C. Ryle, Holiness, page XV

⁹ Walter Marshall, 1692, quoted in A.W. Pink, The Doctrine of sanctification (Swengel pennsylvania Bible truth Depot, 1955), Page 29.

የመዳኃኒታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ክብር መገለጥ እየጠበቅን . . . በአሁኑ ዘመን እንድንኖር ያስተምረናል» (ቲቶ 2:11-13) ይላል። ደህንነትን የሰጠንና እግዚአብሔርን እንድንመስል የሚያስችለን ይኼው ጸጋ ነው። ግማሽ የሆነን የእግዚአብሔር ጸጋ አልተቀበልንም። ይህንን ጸጋ መስጣትና ብንጀምር ግን የኃጢአትን ይቅርታ ብቻ ሳይሆን ከተፅዕኖናውም ነፃ መውጣትን እንለግመዳለን።

ያዕቆብ ለመረዳት አስቸጋሪ ስለሆነው እምነትና ሥራ ሲናገር፤ እምነት ያለ ሥራ ከንቱና የጋ የሌለው እንደሆነ አድርጎ ይገልጻል። እንደዚሁ ሁሉ ያለ ቅድስና የሚኖረን እምነት ከስዶጣን ተፅዕኖ ፈቅ ያላለ ወይም ያልተለየ ነው (ያዕ 2:14-26)።

እግዚአብሔር ከእያንዳንዱ ክርስቲያን ሕይወት ቅድስናን ይፈልጋል። ለደህንነት ሲጠራ ከእርሱ እና ከልጁ ከኢየሱስ ጋር ሕብረት እንዲኖረን ነው (1ዮሐ 1:3)። እግዚአብሔር ብርሃን ነው በእርሱም ዘንድ ጨለማ የለም (1ዮሐ 1:6)። ዘወትር በጨለማ ውስጥ እየተመላለስን እንዴት ሆኖ ነው ከእርሱ ጋር ሕብረት የሚኖረን?

ስለዚህም ቅድስና ከእግዚአብሔር ጋር ሕብረትን እንድንፈጥር ይፈልጋል። ዳዊት ሲጠይቅ «አቤቱ በድንኳን ውስጥ ግን ያድራል? በተቀደሰውም ተራራህ ግን ይኖራል?» ይላል (መዝ 16:1)። ይህም ግለት አቤቱ ከአንተ ጋር ሕብረትን ግን ሊፈጥር ይችላል? የሚል ሊሆን መልሱ በሚተቸሉት አራት ቁጥሮች ተጠቃልሎ ሲነበብ «እራሱን በቅድስና የመራ» (ከቁ2-4) የሚል ይሆናል።

ጸሎት ከእግዚአብሔር ጋር ለሚኖረን ሕብረት እጅግ ጠቃሚ ነው። ዘግሪውም «በልቤስ በደልን ገደፍ ብሆን ጌታ አይሰግኝም ነበር» (መዝ 66:18) ይላል። ስለዚህ ኃጢአትን የምናደርግ ከሆነ፤ ቅድስናንም ካልተከተልን ከእግዚአብሔር ጋር ሕብረት ልናደርግ አንችልም።

እግዚአብሔር ከእርሱ ጋር ሕብረት ለማድረግ ፍፁም የሆነና ከኃጢአት የነፃ ሕይወትን ብቻ ሳይሆን የሚፈልገው፤ ለቅድስና የጨከንን እንድንሆን፤ ለኃጢአትም እውቅናንም ሆነ ተቀባይነትን የግንስጥ፤ እንዲሁም ቅድስናን ከልባችን በሕይወታችን የምንከተል እንድንሆን ነው።

ቅድስና የሚያስፈልገው ለአራባችን ደህንነትና ጥቅም ጥምር ነው። መጽሐፍ የሚለው «ልጄ ሆይ የጌታን ቅጣት አታቃልል በሚገሥፅህም ጊዜ አትድከም ጌታ የሚወደውን ይቀጥጥል» . . . » (ዕብ 12:6) ነው። ይህ አባባል አስቀድሞ ተግዛዕ እንደሚያስፈልገን ይነግረናል። እግዚአብሔር ለማስተዳደር ሳይጠቀምበት ይችላል ይሆናል ነገር ግን ተግዛዕ ባስፈለገን ወቅት ይገሥፀናል።

መታዘዝን አጥብቀን ስንጋፋ እራሳችንን ይበልጥ ለተግዛዕና ለቅጣት እናዘጋጃለን። አንዳንድ የቀርንቶስ ክርስቲያኖች ለመታዘዝ ባለመፈለጋቸው እግዚአብሔር ሕይወታቸውን እስኪወስድ ድረስ ደርሰዋል (1ቆር 11:30)።

ዳዊት የእግዚአብሔርን ተግዛዕ እንዲህ ሲል ይገልፀዋል። «ሁልጊዜ ከመጮጄ የተነሣ ዝም ባልሁ ጊዜ አጥንቶቼ ተበላሹ፤ በቀንና በሌሊት እጅህ ከብዳብኝለችና እርጥበቴም ለበጋ ትኩላት ተለወጠ» (መዝ 32:3-4) ይላል።

አንዳንድ ጊዜ እግዚአብሔር ስለኃጢአታችን ሲናገረን በጥንቃቄ አድምጠን እርምጃ ለመውሰድ እንሞክራለን። ነገር ግን ከኃጢአት ጋር መስግጣትና ለመደበኛ መዋከር የተግዛዕ እጁን በላያችን ላይ ማክበድና አደጋን መጋበዝ ነው። በአንድ ቀዝቃዛ ማለዳ ወደ ምሥራብት የባህር ኃይል የና መስሪያ ቤት ሳኸከረከር መኪናዬ ከፍጥነቱ የተነሳ ከቁጥጥራ ውጭ በመሆን ተንጋዳ መዞሪያው ላይ የሚገኘውን የሼቦ አጥር አፈረሰቸው። ከእኔ በፊት ያኸከረከር የነበረው ሰው መታጠፊያውን ያለፈው በሰላም ነበር። እኔ ግን በፍጥነቱ ላይ የመኪናዬን መሪ በጣም በማዞሪ ለአደጋ ተጋለጥኩ። ስላፈረሰኩት አጥር ለንብረት ከፍል ሃላፊው ያላወቅሁት አንዳች ነገር አልነበረም። ምክንያቱም በወቅቱ በእግዚአብሔር የተሰነዘረብኝ እርጫጫ ስላልነበረ ነው። ከሁለት ሳምንታት በኋላ ግን እንደገና ሁለተኛ አደጋ አጋጠመኝ። ሰ15 ዓመታት ሳኸከረከር ከአደጋ ነፃ ነበርኩ። አሁን ግን እግዚአብሔር ሊያሳስበኝ ያለው ነገር እንዳለው ተነስብኩ። ወዲያውት ስለፈረሰው አጥር የንብረት ከፍል ሃላፊውን ጠርቼ የመጀመሪያውን አደጋዬን አላወቅሁ። ቀጥሎም ላወደምኩት ንብረት ተገዢውን ገንዘብ ከፍዬ አዲስ አጥር እንዲሰራ ተደረገ። ዲፕሮስ «... በእንግድነታችሁ ዘመን በፍርሃት ኑሩ» (1ጴጥ 1:17) ይላል። እግዚአብሔር በሕዝቡ ሕይወት ውስጥ ቅድስናን በተመለከተ ጽኑ አጽም ነው ያለው። ስለዚህም ነው ስናጠፋ በወቅቱ የሚገሥፀን።

እግዚአብሔርን በተዛካ ሁኔታ ለማገልገል ቅድስና እጅግ አስፈላጊ ነው። ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ ሲጽፍ «እንግዲህ ማንም ራሱን ከእነዚህ ቢያነፃ ለክብር የሚሆን የተቀደሰም ለጌታውም የሚጠቅም ለበጎም ሥራ ሁሉ የተዘጋጀ ዕቃ ይሆናል» (2ጢሞ 2:21) ይላል። ቅድስናና ጥቅም መስጠት እርስ በርስ የተያያዙ ናቸው። አገልግሎታችንን በቆሻሻ ማሰር ለእግዚአብሔር ማቅረብ አንችልም።

አገልግሎታችንን የተዛካ የሚያደርገውና ኃይልን የሚሰጠን መንፈስ ቅዱስ ነው። በሚገባ ልንገነዘበው የሚገባን ደግሞ መንፈስ ቅዱስ «ቅዱስ» ወይም «የተቀደሰው» ተብሎ መጠራቱን ነው። ኃጢአታዊ ባህሪያችንን ለማስደሰት እራሳችንን በርኩስት ውስጥ

በገዢዎች የእግዚአብሔር መንፈስ ያዘናል (ኤፌ 4:30)። አገልግሎታችንም እንዲሁ አይላካም። ይህ መቼም ሁሉ ጊዜ ላይሆን ይችላል ነገር ግን በኃጢአት በተፈተነ ጊዜ የእግዚአብሔርን ምሕረት ጠይቀን ከኃጢአታችን እንነግሳን። ነገር ግን ባህሪያችን በዚሁ ከቀጠለ የምንኖረው ሕይወት ወይም ኑሮ ያልተቀደሰ ይሆናል።

ቅድስና ሰይህንነታችን የበትና ነው። ለአንድ አፍታ የምናከናውነውም ተግባር ላይሆን በሕይወታችን ዘመን ሁሉ የምንፈጽመው ድርጊት ነው። እውነተኛም እምነት ዘወትር የሚገለፀው በመልካም ፍሬው ነው። «ማንም በክርስቶስ ቢሆን አዲስ ፍጥረት ነው» (2ቆሮ 5:17)።

አንድ ወጣት ሰው አስታውሳለሁ። ይህ ሰው አባቱ ሊጠይቀው ሲመጣ ግሩም ከርስቲያን ሆኖ ለመገኘት የሚፈልግ አዲስ ክርስቲያን ነበር። ከርስቶስን አግኝቶ ከተለወጠ በኋላም ለብዙ ዓመታት አባቱን አይቶት አያውቅም ነበር። አዲስ በላገኘው እምነትም ከአባቱ ጋር ሊጫወት ይጓጓ ነበርና ለአባቱ ጥሩ ምስክር እንዲሆን አብረን ጸለይን።

ከብዙ ቀናት በኋላ በለምስክርነቱ ጠየኩት። እንዲህም ሲል ነገረኝ «አባቴ እድሜው አስር ዓመት በሞላበት ወቅት በአንድ የወንጌል ስብሰባ ላይ ከርስቶስን እንደ አጻኙ አድርጎ እንደተቀበለ ነገረኝ አሰኝ»። ወጣቱንም «አድገህ ነፍስ ካወቅህባቸው ዓመታት ጀምሮ አባትህ ከርስቶስን እንደ አጻኙ አድርጎ ስለመቀበሉ እና ከርስቲያን ለለመሆኑ ያየኸው ማለፊኝ አለን?» ስለ ጠየኩት። ሲመልሰልኝም «በፍፁም!» አለኝ። ለለዚህ ሰው ደህንነት ማረጋገጫ የሚሆን ምን ማስረጃ ማቅረብ ይቻላል ይሆን? አሁን ወደ ስድሳ አመት ሞልቶታል ነገር ግን በዚህ ዕድሜው ውስጥ አንድም ቀን ከርስቲያን መሆኑን ለልጁ ማረጋገጫ ሰጥቶ አያውቅም።

የክርስቶስ ስለመሆናችን ትልቁና አስተማማኝ የሆነው ማረጋገጫ በቅድስና መኖራችን ነው። የሐንሰ እንዲህ ይላል «በእርሱም ይህን ተስፋ የሚያደርግ ሁሉ እርሱ ጉዳሕ እንደ ሆነ ራሱን ያነጻል» (1ዮሐ 3:3)። ጳውሎስም «በእግዚአብሔር መንፈስ የሚመሩ ሁሉ እነዚህ የእግዚአብሔር ልጆች ናቸውና» (ሮሜ 8:14) ይላል። ቅድስናን ላናውቅ ከርስቲያን ስለመሆናችን የታንም ያህል ብናወራም መንፈስ ቅዱስ በውስጣችን እንደሚኖር በሚገባ ልንረዳ ይገባል።

ማንም ከርስቲያን ነኝ የሚል ሁሉ እራሱን እንዲህ ብሎ ሊጠይቅ ይገባል «በተግባር የሚታይ የቅድስና ማረጋገጫ በሕይወቴ ውስጥ አለን? ለመቀደስ የማለየው ጽኑ ፍላጎትና የማደርገው ትግል አለን? በስጋናዬ ውስጥ ጸጸት አለን? እግዚአብሔር በቅድስና ሕይወቴ እንዲረዳኝ ከላኪ አፈላጋለሁ?»

መንግሥተ ሰማያትን የሚወርሱት ከርስቶስን አውቃለሁ አያሉ የሚመለከቱ ላይሆኑ በሕይወታቸው የተቀደሱ ብቻ ናቸው። የእግዚአብሔርን መንግስት የሚወርሱ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ያደረጉ አንጂ ታላቁን የክርስቶስን ሥራ የሰሩ አይደሉም። ኢየሱስ ሊናገር «በሰማያት ያለውን የአባቴን ፈቃድ የሚያደርግ አንጂ ጌታ ሆይ ጌታ ሆይ የሚለኝ ሁሉ መንግሥተ ሰማያት የሚገባ አይደለም። በዚያ ቀን ብዙዎቹ ትንቢት አልተናገርንም? በለምህስ አጋንንትን አላወጣንም? በለምህስ ብዙ ተአምራት አላደረግንም? ይሉኛል። የዚያን ጊዜም ከቶ አላውቅኋችሁም እናንተ ዓመፀኞች ከእኔ ራሴ ብዬ አመሰክርባቸዋለሁ።» (ማቴ 7: 21-23) ይላል።

4 የክርስቶስ ቅድስና

እኛ በእርሱ ሆነን የእግዚአብሔር ጽድቅ እንሆን ዘንድ ኃጢአት ያላወቀውን እርሱን ለእኛ ኃጢአት አደረገው። (2ቆሮ 5:21)

ስለቅድስና ብዙ ከማውላታችን በፊት የክርስቶስን ቅድስና ማንሳት ተገቢ ይመለከታል። ደግሞም ይህ ነጥብ መነሳቱ በክርስቶስ ያለንን ደህንነት ለማስረገጥ እጅግ አለፈላጊ ነው። «እኔ ቅዱስ እንደሆንኩ እናንተም ቅዱሳን ሁኑ» የሚለውን ቃል በጥልቀት ለናጠና የእራሳችንን ኃጢአት በሚገባ ማየት እንጀምራለን። ድካማችንንና የሚለተውን ልባችንን እንመለከታለን። ከዚህም የተነሳ ከእግዚአብሔር ፍፁም የቅድስና ደረጃ ምን ያህል እንደራትን እንረዳለን። እውነተኛ ከርስቲያን እንዲህ ያለ ለሜት በተሰማው ወቅት በልቡ መጠለያ ፈልጎ ወደ ክርስቶስ ይሸሻል። ይህም ደግሞ የክርስቶስን ጽድቅ መረዳት ብቻ ላይሆን በሕይወታችን ውስጥ ያደረገውን አዎንታዊ ነገር እንድንቆጥር ያስችለናል።

የእግዚአብሔር ቃል ኢየሱስ ፍጹም እና ቅዱስ የሆነ ሕይወትን በዚህች ምድር ላይ እንደኖረ በተለያዩ ለፍራዎች ይነግረናል። እስቲ ጥቂቶቹን እንመልከት። «ከኃጢአት በቶር በነገር ሁሉ እንደ እኛ የተፈተነ ነው እንጂ በድካማችን ሲራራልን የማይችል ሊቀካህናት የለንም» (ዕብ 4:15)። «እርሱም ኃጢአት አላደረገም ተንኮልም በአፋ አልተገኘበትም» (1ዲጥ 2:22)። «እኛ በእርሱ ሆነን የእግዚአብሔር ጽድቅ እንሆን ዘንድ ኃጢአት ያላወቀውን እርሱን ለእኛ ኃጢአት አደረገው» (2ቆሮ 5:21)። ሐዋርያው የሐንሰ በበኩሉ «በእርሱም ኃጢአት የለም (1ዮሐ 3:5) በማለት ይገልጻል። የብሉይ ኪዳን መጽሐፍ ደግሞ በትንቢታዊው ቃሉ እንዲህ በማለት ይናገራል «ከነፍሱ

ድካም ብርሃን ያያል ደስታ ይስጥል ዳድቅ ባሪያዬም በእውቀቱ ብዙ ሰዎችን ያጸድቃል ጋጢአታቸውንም ይኸከማል» (ኢሳ 53+11)። «ጽድቅን ወደድሀ ዓመፃንም ጠላህ ስሰዚህ ከባልንጅሮችህ ይልቅ እግዚአብሔር እምላክህ የደስታ ዘይታን ቀባህ» (መዝ 45+7) ይላል። እነዚህ አባባሎች የተወሰዱት ከተስያዩ ስድስት ጸሐፊዎች ነው። ይህም የሚያሳየን የክርስቶስ የቅድስና ሕይወት ሁሰንተናዊ የመጽሐፍ ቅዱስ አስተምህሮት መሆኑን ነው።

በእርግጥም ጠቅሰል አድርገን ስናየው ኢየሱስ ስለ ራሱ የመስከረውን እናገኛለን። በአንድ ወቅት ፈረሳውያንን ሲጠይቃቸው «ክእናንተ ስለ ጋጢአት የሚወቅስኝ ማን ነው?» (ዮሐ 8+48) ነበር ያለው። በድፍረት ስለጠየቃቸው ጥያቄ ማንም ቢሆን ቀድሞ ሊከሰውም ሆነ ሊመልስሉት የደረረ አልነበረም። ብዙውን ጊዜ ኢየሱስ የሚጠሉትን ሁሉ የሚያሸንፍበት መንገድ ይኸው ነበር። እነርሱ ከአባታቸው ከዲያብሎስ እንደሆኑና የአባታቸውንም ምኞት ሊያደርጉ እንደሚፈልጉ ይነግራቸው ነበር። ደግሞም ማንም በእርሱ ላይ እንዳች ነቀፉ ቢኖረው መናገር ይችላል ነበር። ሌላው ቢቀር ኢየሱስ ይህንን ጥያቄ የጠየቀው ደቀመዛሙርቱ በተገኙበት ነበር። እነርሱ ደግሞ ዘወትር አብረውት ነበር የሚኖሩት ከዚህም የተነሳ እንዳች ድካም ወይም ነቀፉ ቢኖርበት ለግዮት ዘወትር የተመቸ ነበር። ሆኖም ኢየሱስ ይህንን ጥያቄ ሲጠይቅ ሊመስስ የሚችለው መልስ አንድ እንደሆነና እርሱም «ከጋጢአት ነፃ» መሆኑን ነበር።

ነገር ግን የኢየሱስን ቅድስና ስንመለከት ከምንገነዘበው ተራ ጋጢአት ሁሉ በላይ ብቻ ሳይሆን ፍፁም ለሆነው የእግዚአብሔር ፈቃድ የተገዛ ነበር። ከላይ የመጣበትንም ዓላማ ሲገለጽ «እኔ ከሰማይ የወረድሁት የላከኝን ፈቃድ ሰማድረግ እንጅ የራሴን ፈቃድ ሰማድረግ አይደለም» (ዮሐ 5+38 1980 ትርጉም) በማለት ነበር። በሌላ ወቅት ሊናገር ደግሞ «... የእኔስ መብል የላከኝን ፈቃድ አደርግ ዘንድ ሥራውንም እፈጽም ዘንድ ነው» (ዮሐ 4+34) ይላል። ምናልባትም ስለዎንታዊው ቅድስናው መሠረቱ ዘወትር አስረግጦ የሚናገረው ቃሉ ነው ብዬ አገምታለሁ «እኔ ደስ የሚያሰኘውን ዘወትር አደርጋለሁና...» (ዮሐ 8+29) ይላልና።

ይህ አዎንታዊ ምስክርነቱ ድርጊቱን ብቻ ሳይሆን አመስካከቱንና የውስጥ ግንኙነቱን የሚወክል ነበር። እኛ ከተሳሳተ አስተሳሰብ ተነስተን መልካም ማድረግ እንችላለን ይሆናል ሆኖም ይህ ድርጊታችን እግዚአብሔርን ያስደስታል ማለት አይደለም። ቅድስና የሚፈለገው ከዚህ የበለጠ ነገርን እንድናደርግ ነው። የልባችን ተነሳሽነት የግዴታ መቀደስ አስበት። አንድን ነገር ሰማድረግ በውስጣችን የሚፈጠረው ፍላጎትና መነሳሳት ከእግዚአብሔር ፈቃድና አሳብ ጋር

የተያያዘ መሆን አለበት። አሳባችን በአዕምሮአችን ውስጥ ከመከላከል በተገባር ከመዋሉ በፊት ሊቀደስ ይገባዋል። ኢየሱስ ይኖረው የነበረው ይህንን የቅድስና ደረጃ ነበር። ስለኛም ያስተማረን ይህንኑ ነው። በዚህችም ምድር የተመላለሰው የእግዚአብሔርን ሕግ ስለኛ ሊልፈጽም ነው (ገላ 4+4-6)።

በምንም ዓይነት ሁኔታ ውስጥ ሆነን የእግዚአብሔርን ቅድስና ስንመለከት የምንሰው ነገር ቢኖር ልክ እንደ ኢሳያስ «ከንፈሮቼ የረከሱብኝ ሰው በመሆኔ ከንፈሮቻቸውም በረከሱባቸው ሕዝብ መካከል በመቀመጤ ዓይኖቼ የሠራዊትን ጌታ ንጉሡን እግዚአብሔርን ስለ አዩ ጠፍቻለሁና ወዶልኝ! አልሁ» (ኢሳ 8+5) የሚል ነው።

አበከረን የእግዚአብሔርን ቅድስና ስናይ፣ ፍፁም የሆነው የሥነምግባር ልቀቁ እና ስጋጢአት ያለው መጫረሻ የሌለው ጥላቻ! ልክ እንደ ኢሳያስ በቅድስናችን የምናፍርና ጠፋን የምንል እንድንሆን ሲያደርገን! ፍፁም የሆነው የሥነምግባር ንጽሕናው ደግሞ የእኛን ርኩስት ያመለክተናል።

ስለዚህም ኢሳያስ የተቀበለውን ዋስትና እኛም ልንቀበለው ይገባል «አፈንም ዳሰሰበትና፣ እነሆ ይህ ከንፈሮችህን ነክተክል በደልህም ከእንተ ተወገደ ጋጢአትህም ተሰረየህ አስኝ» (ኢሳ 6+7)። ይህንን ዋስትና ልንቀበለው የሚገባን ገና ስንድን ብቻ ሳይሆን በቅድስና ይበልጥ እያደግን ስንሔድም መሆን አለበት። ይህ ከሆነ ደግሞ ፍፁም የሆነው የክርስቶስ ጽድቅ ስለኛ ጽድቅ ዋስትና እየሆነልን ይሄዳል። በቅድስና የማደጋችን እውነታ መንፈስ ቅዱስ ለቅድስና ያለንን ፍላጎት ምን ያህል እንዳንሳሳው ማረጋገጫችን ነው። ይህንን ፍላጎታችንን ስናይ እግዚአብሔር ጋጢአት ያለውቀውን አንድያ ልጁን ስለኛ ሊል ጋጢአት እንዳደረገውና እኛም የእግዚአብሔር ጽድቅ ሆነን መገለጣችንን እንድናስተውል ይረዳናል (2ቆሮ 5+21)።

በክርስቶስ ጽድቅ በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነትን ማግኘታችንን ምናልባት ቀላል ግምት እንሰጠው ይሆናል። ስምንድነው ይህን ያህል ቀላል ሆኖ ሳስ ስለዚህ ሕይወት አክብደን የምንናገረው እንልም ይሆናል። ነገር ግን የሰይጣንን ጥቃት የምንከላከልበት መንገድ ይኸው ብቻ መሆኑን ልናውቅ ይገባል። መንፈስ ቅዱስ ቅድስና በጉደሰው ሕይወታችን ላይ እንድናስብና እንድንገነታ፣ ራሳችንን እንድናነሳሳና ቅድስናን እንድንፈልግ ያደርጋል። የሰይጣን ስራ ግን መንፈስ ቅዱስ በውስጣችን ያነሳሳውን መልካም ሥራ ሽፍኖ ተስፋ እንድንቆርጥ ማድረግ ነው።

አንዱ እና ትልቁ የሰይጣን ጥቃት በአጠቃላይ ጥሩ ክርስቲያን እንዳልሆናችሁ እንድታምኑ ማድረግ ነው። «እውነተኛ ክርስቲያን ዛሬ ያስብከውን ከቶ አስብ እያሰብም» ሊላችሁ ይችላል። ምናልባት

በአዕምሮአችሁ ለሰድስት ወራት ከፋ እንዳላሰባችሁ አስታውሳችሁ ላታውቁ ትችላላችሁ። ስለዚህም ስይጣን ከሷችሁ ላያውቁ ይችላሉ። አሁን ግን መንፈስ ቅዱስ በለ መጥፎ የፍትወት አላባችሁ፤ ከፋ ሥራችሁና ኩራታችሁ መግለጥ ጀምሮ ሊሆን ይችላል ከዚህም የተነሳ ለለመዳናችሁ ጥርጥር ውስጥ ልትገቡ ትችላላችሁ።

ከብዙ ዓመታት በፊት እግዚአብሔር የልቤን ከፋትና ኃጢአተኝነት ሲያስተምረኝ በትልቅ ውስጣዊ ትግል ውስጥ እንዳልፍ አደረገኝ። በዚህ ወቅት ከቤቴ በመኪና የእንድ ሰዓት ርቀት ላይ በሚገኘው ወታደራዊ ካምፕ ውስጥ ሳምንታዊ የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት እመራ ነበር። በእንድ ዕለት ማለትም ሰኞ ማታ የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናቴን ጨርሼ ወደ ቤቴ መኪናዬን እያሽከረከርኩ ባለሁ የሰይጣን ውጊያ ጀመረኝ «እንዴት ሆኖ ነው እንዳንተ ያለው በውስጡ ትግል ያለበት ሰው ክርስቲያን የሚሆነው? በማለት ጠየቀኝ። እንዲህም እያልኩ የጥንት መዝሙር ከሆኑት ውስጥ እንዱን እየዘመርኩ እዋጋው ጀመር።

የሆንኩትን ነኝ መልስም የለኝ
የክርስቶስ ደም ግን ሸፈነኝ
ስለዚህም ወደ አንተ እንድቀርብ እዘዘኝ
የእግዚአብሔር በግ ሆይ እነሆኝ።

ይህንን መዝሙር እየዘመርኩ እግዚአብሔርን በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ስለ ሰጠኝ ደህንነትና ነፃነት አመስግንኩት።

አንተም እንዲህ ቅድስናን እጥብቀህ እየተከተልህ እያለህ ከደህንነት መንገድ ወጣ የምትልበት ሁኔታ ሲፈጠር ይችላል። ይህ ማለት ታዲያ እንደገና ደህንነት ያስፈልግሃል ማለት አይደለም። ነገር ግን ወዲያው መንገድህን አስተካክለህ በእርሱ ያገኘኸውን ጽድቅ እንድታረጋግጥ ያስፈልጋል። ጳውሎስ ስለዚህ ጉዳይ እንዲህ ይላል «ኃጢአተኞችን ሲያድን ክርስቶስ ኢየሱስ ወደ ዓለም መጣ የሚለው ቃል የታመነና ሁሉ እንዲቀበሉት የተገባ ነው። ከኃጢአተኞችም ዋና እኔ ነኝ» (1ጢሞ 1:15)። እዚህ ላይ ትልቁ ነገር የክርስቶስ ቅድስና በአንተ ሕይወት ውስጥ መኖሩ ነው።

ሁለተኛው የክርስቶስን ቅድስና የምናደባት ምክንያት የእርሱ ሕይወት ለእኛ የቅድስና ምሳሌ በመሆኑ ነው። ጳውሎስ የክርስቶስን ፈለግ እንድንከተል ምሳሌ እንደተወለን ይነግረናል (1ጴጥ 2:21)። በዚህ ክፍል ውስጥ መከራን ስለኛ መቀበሉ ብቻ ሳይሆን ኃጢአትን ሳያደርግ መኖሩን ይገልጽልናል። ጳውሎስ በኤፌሶን 5:1 ላይ እግዚአብሔርን እንድንመስል ሲያበረታታን በ1ቆሮ. 11:1 ላይ ደግሞ «እኔ ክርስቶስን እንደምመስል እናንተም እኔን ምስሉ» ሲል እናያለን።

እንግዲህ በግልጽ እንደምንረዳው የኢየሱስ ክርስቶስ ከኃጢአት የነፃ ቅዱስ የሆነ ሕይወት ለእኛ ምሳሌን ትቀላልናል። እስቲ አንድ አፍታ «የላከኝን ፈቃድ ላደርግ መጣሁ» የሚለውን ቃል አልቡ። በሕይወታችን እርሱ የተናገረውን ደግመን ለመናገር ድፍረቱ አለን? በእውነት የምንፈጽመውን ድርጊት የወደፊቱን የሕይወታችንን ዕቅድ እና ግብ ቀርበን ለመመርመር ፈቃድኞች ነን? «የእግዚአብሔር ፈቃድ ላደርግ መጣሁ» የሚለውን ቃል ከልባችን ለመፈፀም ምን ያህል ስግጁኞች ነን?

እነዚህን ጥያቄዎች በታግኝነት ለመመለስ ብንሞክር በትንሹም ቢሆን ጽድቅ ወደ ሆነው ጉዳይ ዘወር አንል ነበር። ብዙውን ጊዜ መልካም የሆኑትን ነገሮች የምናከናውነው የእግዚአብሔርን ክብር ከመፈለግ አኳያ ሳይሆን የአራባችንን ክብር ማግኛና ጉራ መንፈያ እንዲሆን አድርገን ነው። ለእግዚአብሔርም ክብር አንዳች ሳንጨነቅ አራባችንን የሚያስደስት ተግባርን መፈጸም እንወዳለን።

ዘወትር ልጀን እየተነካከሱ ለሚያውኩኝ ጎረቤቶቼ ያለኝ መልስ ምን ይሆናል ብላችሁ ታስባለችሁ? በመጀመሪያ መንፈስ ቅዱስ የክርስቶስን ምሳሌነት እለካሳለሁኝ ድረስ ድንገት የምስጠው መልስ ከፋን በከፋ በመመለስ ላይ የተመሰረተ ነው። ለእኛ ምንም ዓይነት ፍቅር የሌላቸውን ሰዎችን እንዴት ነው የምንመለከታቸው? ክርስቶስ እንደሞተላቸው ለዎች አድርገን ወይስ ሕይወታችንን ለማወክ እንደተነሱ?

በንግድ ሥራ ምክንያት መጥፎ እግባብ ያለንን አንድ ሰው አስታውሳለሁ። ይህ ሰው በኋላ ላይ በሌላ ሰው ምስክርነት ምክንያት ክርስቶስን አገኘ። እኔ ግን ለለዚህ ሰው ሳስብ አንድም ቀን ክርስቶስ እንደሞተለት አድርጌ አስቤ አላውቅም ነበር። ስለሆነም ለዎች ለለእሱ ሲያነሱብኝ የሚሰማኝ ስሜት መጥፎ ነበር። ኋላ ላይ ነበር ይህ እመለካከት የተሳሳተ መሆኑን የተረዳሁት። የክርስቶስን ምሳሌ መከተል እንደሚገባኝ አስተዋልሁ። እሱ ከኃጢአተኞች ጋር በፍቅር እና በርኅራሄ ይጓዝ ነበር። በመስቀል ላይ በቸነኩት ወቅት እንኳን ስለነሱ ይማልድ ነበር።

በ19ኛው ምዕተ ዓመት የኖረው የስኮትሽ የስነመለኮት ሊቅ ጆን ብራውን እንዲህ ሲል ጽፍዋል «ቅድስና ከአዕምሮአችን በላይ የሆነ መንፈሳዊ ልምምድ ወይም ከጽኑ ፍላጎት የሚወጣ ስሜት ወይም ደግሞ እራስን ሰይቶ በሱባኤ ማኖር ነው የሚለውን አይጠቀልልም። ከዚህ ይልቅ ቅድስና ማለት እግዚአብሔር እንደሚያስበው ማሰብ

እግዚአብሔር የሚፈቅደውን መፍትሄ፤ የሚወደውን መውደድ ነው።¹⁰ ይላል። ቅድስና ብዙ ስዎች እንደሚያስቡት በአድርግና አቃድርግ የተሞላ አይደለም። ክርስቶስ ወደዚህች ዓለም በመጣ ወቅት ያለው ጫነሆ በመጽሐፍ ጥቅልል ለሰ እኔ እንደተጻፈ፤ አምላኪ ሆይ ፍቃድህን ላደርግ መጥቻለሁ አልሁ። (ዕብ 10:7) ነበር። ልንከተለው የሚገባን ምላሴም ይህ ነው። በድርጊታችንም ይሁን በአስተሳሰባችን እንዲሁም በየተኛውም የሕይወት ውሎችን ውስጥ እንደመመሪያ ይዘነው ልንነሳበትና ልንመራበት የሚገባን የክርስቶስ ጽኑ ፍላጎት የሆነውን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማከናወን ነው። ይህ ነው እንግዲህ ትልቁ ቅድስናን የምንከተልበት ዓይነተኛ መንገድ።

5 አድራሻን መለወጥ

ከእንግዲህስ ወዲያ በኃጢአት እንዳንገዛ የኃጢአት ሥጋ ይሻር ዘንድ እርጌው ለየችን ከእርሱ ጋር እንደተሰቀሰ እናውቃለን፤ የሞተሰ ከኃጢአት ጾቀለልና። ነገር ግን ከክርስቶስ ጋር ከሞትን ከእርሱ ጋር ደግሞ በሕይወት እንድንኖር እናምናለን። (ዮሴ 6:6-7)

ብዙ ክርስቲያኖች የቅድስናን ሕይወት ለመኖር ፍላጎት አላቸው። ሆኖም ወደ ልምምድ ሊመጡ ብዙውን ጊዜ አይሳካላቸውም። አንድን ኃጢአት ወይም መጥፎ ባሕሪይን ለማሸነፍ ለዓመታት ሊታገሉ ይችላሉ። መሉ በመሉ በኃጢአት ውስጥ እስካልተዘፈቁ ድረስም በዛም አነስ የቅድስናን ኑሮ የኖሩና የተስተካከሉ ሕይወትን የመሩ ይመስላቸዋል። ነገር ግን ከላይ በሮሜ 6:6-7 የተጻፈው ተስፋ በእነርሱ ዘንድ አይታወቅም። ይህም በመሆኑ በቃሉ ላይ የተገለጸው ትዕዛዝና ያለማድረግ እንዲኖሩት የሚገባቸው የቅድስና ኑሮ በሕይወታቸው ባለመታየቱ ተስፋ ይቆርጣሉ።

ብዙዎች የቅድስናን ሕይወት ለመኖር በእራሳቸው ብርታት ይሞክራሉ። ሌሎች ከእምነት የተነሳ ሊኖሩ ይጣጣራሉ። እንዳንዶች ደግሞ የተገለፀውን ኃጢአት ለማለወገድ እራሳቸውን በጸሎት ሊያደክሙና ያለ እርካታም ሊደመድሙ ይቃያሉ። «የድልን ሕይወት»

ሚለጥር ለማሳየትና እኛንም ለመርዳት በዚህ ርዕሰ ላይ ብዙ መጽሐፍትም ተጽፈዋል።

እኛ እንደተረዳነውና ለኃጢአታችን ትልቅ ችግር ነው ብለን ለመናገር እንዲያስችለን እስቲ አንዳንድ ጥያቄዎችን እናንሳ። ከእግዚአብሔር የምጠብቀው ምንድን ነው? ከእኔስ የሚጠበቀው ኃላፊነት የቀ ነው? እነዚህን ጥያቄዎች ለመመለስ ብዙዎች ግራ ሲጋቡ እናያለን። በመጀመሪያ የክርስቶስን ሕይወት መኖር ለንጀምር እግዚአብሔር ከእኛ ምን እንደሚፈልግ ከመጽሐፍ ቅዱሳችን ላይ መፈለግና ማድረግን በድፍረት እንለማመዳለን። ነገር ግን ምንም ያህል ላንገዝ ከአርጌው የኃጢአት ባሕርያችን የተነሳ ወዲያው እንወድቃለን።

በኃጢአት ምክንያት ከደረሰብን ከብዙ ተስፋ መቆረጥና ድካም የተነሳ በምናካብተው ልምድ የክርስቶስን ሕይወት በሥጋችን ኃይል ለመኖር እንሞክራለን። ነገር ግን «ይህንን አላባችንን አቁመን በእርሱ ላይ መደገፍን» ወይም ደግሞ «በእራሳችን መንገድ ሄደን የእርሱን ኃይል ማጣትን» መምረጥ አለብን። የኃጢአት ችግራችንን ወደ ክርስቶስ አምጥተን እርሱ በመለቀል ላይ በፈፀመው መልካም ሥራ ለኖርፍ እርሱ ደግሞ የእራሱን ሕይወት በእኛ ውስጥ ማኖር ይጀምራል። የዚያን ጊዜ ነው በኃጢአት ላይ የድልን ሕይወት መለማመድ የምንጀምረው።

ከኃጢአት የተነሳ ውድቀትንና ተስፋ መቆረጥን በውለጣችን ካዳበርን፤ እግዚአብሔር አስቀድሞ በፈጸመው መልካም ሥራ ደለ ሊለንና ክርስቶስ በፈጸመው መልካም ሥራ ውስጥ ለኖርፍ ይገባል። ምናልባት ይህ አዲስ አሳብ ከብዙ የኃጢአት ትግልና ውድቀት በኋላ አስደላች ሆኖ ለናንኘው እንችላለን። የሚሰማንም ለሜት አንድ ሰው ልክ ገና ወንጌልን ሲለማ እንደሚለማው መልካም ለሜት ዓይነት ሊሆን ይችላል።

ነገር ግን እውነት እንናገር ካልን ከጥቂት ጊዜያት በኋላ ከኃጢአት ባሕሪያችን የተነሳ ሽንፈትን በሕይወታችን እየተለማመድን መሆኑን እንገነዘባለን። ሆኖም የተገባለን የድል ተስፋ ቃል አሁንም ከእኛ ጋር ሆኖ ከኃጢአት እንድናመልጥ እንደሚረዳን ብናውቅም ከኩራት፤ ከምቀኝነት፤ ገንዘብን ከመውደድ፤ ትዕግለት ከማጣትና ከዘማየነት ጋር እንድንታገል እንሆናለን። እርስ በርስ በመተማማት፤ እውነትን በመስወር እና በተለያዩ እኩይ ምግባሮቻችን እራሳችንን በማስደለት ባደረግነውም ከፋ ሥራ ራሳችንን በመጥላት እንኖራለን።

የችግራችንም ምንጭ የቀጋ እንደሆነ ለለማይገባን እንደነቃለን። «ሌሎች በመጽሐፎቻቸው የገለፁትን የድል ልምምድ ሁሉ ሞከሪያለሁ ነገር ግን ለምንድነው ያልተቻለኝ?» ብለን እራሳችንን እንጠይቃለን። ከዚህም የተነሳ አንድ ችግር በውለጣችን እንዳለ ሆኖ ይለማናል።

¹⁰ John Brown, Expository Discourses on 1 peter (1848; reprint edition, Edinburgh: The Banner of Truth Trust, Volume 1) page 106.

በውስጣችን ያለው የኃጢአት በሕርይ ከሌላው ሰው ይልቅ የከፋ ሆኖም ይታያል። ከዚህም የተነሳ ተስፋ መቁረጥ እንጀምራለን።

ከዓመታት በፊት አንድ ከርሰቲያን እንዲህ ሌላ አስጠነቀቀኝ «ሰይጣን ቅድስናን በሚመለከት የእግዚአብሔርን ድርሻና የእኛን ድርሻ በማምታታት ሊያደናግረን እየሞከረ ነው» አለኝ። እኔም የተነገረኝን አላብ በጥልቀት ለመለከተው ሞከርኩ። በእርግጥም እርሱ እንዳለው በዚህ አላብ ላይ ያለው የመረዳት ችግር ቅድስናን በምንከተለበት መንገድ ምንዓይነት ግራ መጋበት ሊፈጥር እንደሚችል ተረዳሁ። እግዚአብሔር የቅድስናን ሕይወት እንድንኖር የሚያደርገውን አርዳታና የእኛን ግልጽ የሆነ ኃላፊነት ጠንቅቀንና ለይተን ግወቅ አጅግ አስፈላጊ ነው።

አስቲ በመጀመሪያ እግዚአብሔር ለእኛ ያደረገውን እንመልከት። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ «ሰለዚህ ኅጢአት በሚሞተው ለውነታችሁ ላይ ሥልጣን እንዲኖረውና ለሥጋ ምቹትም ተገዥ እንዲያደርጋችሁ አትፍቀዱለት።» (ሮሜ 8:12-1980 ትርጉም) የሚለውን እናነባለን። በመጀመሪያ በዚህ ምንባብ ውስጥ የምንመለከተው ነገር ቢኖር፤ ቅድስናን መከተል ግለት ኅጢአት በሚሞት ሥጋችን በኩል እንዲገዛን አለመፍቀድ ሊሆን ይህም እኛ ለናከናውነው የሚገባን ተግባር መሆኑን ነው። እውሎስ «ኅጢአት አይገዛችሁ» እያለ አበከር ያላስበናል። ፈቃዳችንን ለመግዛት ሃላፊነቱ የእኛው ነው። የቅድስና ልምምድ እንደ ጽድቅ የምንቀበለው ልጦታ ሳይሆን በግልጽ ልንፈጽመው የሚገባን ተግባር ነው።

ሁለተኛው እውሎስ በአጽንኦት በተናገረው ነገር ላይ የተመሠረተ ነው። እስቲ አንድ አፍታ «ሰለዚህ» የሚለውን ቃል ከምን ጋር ተያይዞ እንደመጣ እንመልከት። «አስቀድሜ እንዳልኳችሁ በሚሞት ሥጋችሁ ኃጢአት አይንገስ» ከሚለው አላብ ጋር የተያያዘ ነው። ይህንን አላብ ስናብራረው ደግሞ ቅድስናን ለመከተል ሌሎች እውነታዎች እንዳሉ እንረዳለን።

እነዚህ እውነታዎች ምንድን ናቸው?

ይህን ጥያቄ ለመመለስ ሮሜ 8 መመልከት ያገኛል። እውሎስ «እኔ እንዲበዛለን በኃጢአት እንኑርን?» በግለት ነው የሚጠይቀው። «ኃጢአትን ለአያደረግን እንዴት ወደፊት እንኖራለን?» (ቁ 1-2) ሌላም ያካላል። (ከቁ. 3-11) አላቡን እያስፋፋ በመሄድም «ሰለዚህ» (ቁ. 12) የሚለው ቃል ላይ ይደርሳል እንግዲህ ከዚህ ተነስተን ወደ ጳላ ስንሄድ ለኃጢአት መሞታችንን ለማሳየት እንደፈለገ በግልጽ

እንረዳለን። ለኃጢአት ከሞትን ደግሞ በሚሞተው ሥጋችን ኃጢአት እንዲነግስበት መፍቀድ የለብንም።

በቁጥር 12 ላይ የተገለጸው አላብ «ለኃጢአት ሞተናል» የሚለውን የእውሎስን አባባል በሚገባ ያስረዳናል። ለኃጢአት መሞታችንም ከክርስቶስ ጋር የፈጠርነው ሕብረት ውጤት እንደሆነ ነው የሚገልጸው (ከቁጥር 2-11)። የእርሱ ለሰ ኃጢአት መሞት የሚያሳየን ደግሞ የእኛን ስለኃጢአት መሞት ነው። ስለዚህ ስለ ኃጢአት መሞት እኛ የምናደርገው ሳይሆን ከክርስቶስ የፈጸመው ድርጊት ነው። ውጤቱም ከእርሱ ጋር ሕብረት ላላቸው ሁሉ ቀስ በቀስ በሕይወታቸው አያደገ የሚሄድ ነው።

ሁለተኛው ምልክታ ተቀበልነውም አልተቀበልነውም ለኃጢአት የመሞታችን ሚስጥር ፍፁም እውነት መሆኑን ነው። ይህም የክርስቶስ ስለ ኃጢአት መሞት የሚያመለክተው ከእርሱ ጋር የሚተባበሩት ሁሉ እንዲሁ ስለ ኃጢአት መሞታቸውን ነው። ለኃጢአት መሞትን እኛ የምናከናውነው ድርጊት አይደለም። ወይም መሞታችንን ግወቃችን ወደ ልምምድ አያመጣንም። ብዙዎች በዚህ ነጥብ ላይ ያላቸው መረዳት የተሳሳተ ነው። ስለኃጢአት ሞተናል የሚለው አላብ ፈጽሞ ኃጢአት አይነካንም ወይም ኃጢአትን ለመፈፀም ችሎታውና አቅሙ የለንም ግስት አይደለም። ነገር ግን ስለ ኃጢአት መሞታችንን ዕለት ተዕለት ግልብና በሕይወታችንም መለማመድ ይገባናል። ይህም ሆኖ ግን ለኃጢአት ላይ ድልን መቀዳጀት ካታተን ለኃጢአት የመሞታችን ሚስጥር ገና አልገባንም ግለት ነው።

እንዲህ ብለን ለላብ እንችላለን፤ ስለኃጢአት ሞተናል ነገር ግን በሕይወታችን ውስጥ ይህንን በተመለከተ በተግባር የሚታይ ነገር የለም። ቁጥር 11 እና 12 መወሰድ ያለባቸው አንድ ላይ ነው። ምክንያቱም ስለ ኃጢአት የመሞታችንን ሚስጥር ከክርስቶስ ጋር የመተባበራችን ውጤት እንደሆነ በሚገባ መረዳት ያስችሉናል። ይህም በሚሞት ሥጋችን ኃጢአት እንዳይነግሥ እንዳንፈቅድ ያደርገናል። ኃጢአትን በተመለከተ የዕለት በዕለት ሕይወታችን መመሥረት ያለበት በእውቀታችን ላይ ሳይሆን በፈቃዳችን ላይ ሊሆን ይገባል። ይህም ኃጢአትን ለማድረግ ወይም ላለማድረግ ግስት ነው። ስለ ኃጢአት የመሞታችን ምስጢርም የግዴታ ፈቃዳችንን ሊጫን ይገባል።

እውሎስ ለኃጢአት ሞቻለሁ ሌላ ምን ግለቱ ነበር? እውሎስ ለኃጢአት ሞቻለሁ ሌላ ከኃጢአት አገዛዝ ነጻ ወጥቻለሁ ግስቱ ነበር። ከክርስቶስ ሊየሱስን አምነን ወደ ደህንነት ከመምጣታችን በፊት በሰይጣን እና በኃጢአት ሥልጣን ስር ነበርን። «በዚያን ጊዜ የዚህን ዓለም ከፋ ነገር እየተከተላችሁ በበደልና በኃጢአት ትኖሩ ነበር፤ እንዲሁም በአየር ያሉትን የመናፍስት ኃይሎች የሚገዛውን ትክተሉ

ነበር፤ እርሱ በግድታዘዙት ሰዎች አሁን የሚሠራ ርኩስ መንፈስ ነው። (ኤፌ 2+2-1980 ትርጉም)። በሰይጣን ስልጣን (ሐዋ 28+18) እና በጨለማው ገዢ (ቆላ 1+13) ስር ነበርን። እውሱስ በሮሜ 8+17 ላይ የኃጢአት ባሪያዎች ነበርን ይላል። የተወለድነውም በዚህች ኃጢአት፤ ባርነት እና ሞት በነገሡባት ምድር ላይ ነው። ከአዳም ጀምሮ ሁሉም ሰው ከእግዚአብሔር አንድያ ልጅ በስተቀር በዚህች ሰይጣን እና ኃጢአት በነገሡባት ምድር ላይ ሰባርነት ነበር የተወለደው።

ነገር ግን ከክርስቶስ ጋር ካለን ሕብረት የተነሳ ለኃጢአት ስለሞትን ነፃ ወጥተናል (ሮሜ 8+18)፤ ከጨለማው አገዛዝና ፍርዳትም (ቆላ 1+13) ተላቀን ወደ እግዚአብሔር ዞረናል (ሐዋ 28+18)። ከመዳናችን በፊት ግን በኃጢአት እስራትና ግዛት ውስጥ እንኖር ነበር። ምንም ያህል መልካም ምግባርና ጫዋነት ቢኖረንም የምንኖረው በኃጢአት ስር ነበር። አሁን ግን በሞቱ ከክርስቶስ ጋር ባለን ሕብረት ከኃጢአት አገዛዝ ነጻ ወጥተን በጽድቅ ስፍራ እንድንቀመጥ ተደርገናል።¹¹

ፕሮፌሰር ጆን ሙራይ ለኃጢአት መሞታችንን አስመልክቶ አስተያየት ሲሰጠው «ኃጢአትን እንዳለንበት አካባቢና ሁኔታ ማስተናገድ ለአማኝ እጅግ አስቸጋሪ ብቻ ሳይሆን የማይቻል ነው። ነገር ግን በዚህች ምድር የሚኖር ሰው አንድ ጊዜ ከሞተ ሕይወት እንደማይዘራና እንደሚረሳ ፡. . . ቆይቼ ብመሰስ ከስፍራው አጣሁት ብረልገው ላገኘው አልቻልኩም» (መዝ 37+38 1980 ትርጉም) እንዳለው ሁሉ አማኝም እንዲሁ በዚህች ምድር ላይ ሕይወት የለውም። ምክንያቱም ስለ ኃጢአት ሞቶአልና . . . ስለኃጢአት አንድ ጊዜ ከሞተ ደግሞ ወደ ሌላ ሁኔታ ተሰውጧል»¹² ይለናል።

በኃጢአት ውስጥ የምንኖር ከሆነ ግን በግዛቱና በቁጥጥሩ ስር ነን ማለት ነው። ይህ የሆነው ደግሞ ገና ከሕፃንነታችን እድሜ ጀምሮ ነው። ባሪያዎች ከሆንን የምናደርገው ድርጊት ልክ እንደ ባሪያ ነው። ከዕለት ዕለት የምናሳብረው ልምድም ይሁን ባሕርይ በኃጢአት የተሞላ ነው። ሌላው በየዕለቱ ቢቀር ዓለም «መልካም ነው» ብሎት

¹¹ I am indebted to Dr. D. Martyn Lloyd Jones for his helpful exposition of the term "died to sin" in chapter 2 of his book Romans: An Exposition of Chapter 6. The New Man (edinburgh The Banner of Truth Trust, 1972).

¹² John Murray, The Epistle to the Romans, The New International Commentary on the New Testament (Grand Rapids, Michigan Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1968), page 213. Used by permission.

የምንኖረው ኑሮ እንኳ መልካምነቱ ለእራሳችን እንጂ ለእግዚአብሔር አይደለም። ከክርስቶስንም በሚመለከት ያለን አመለካከት ልክ በጠላቶቹ አፍ እንደተገሰፀው « . . . ይህ ሰው በእኛ ላይ እንዲነግስ እንፈልግም . . . » (ሉቃ 19+14-1980 ትርጉም) የሚል ይሆናል።

ነገር ግን ከዚህ የኃጢአት አገዛዝ ነፃ ከወጣን ለምንድነው እስካሁን ኃጢአት የሚገዛ? እግዚአብሔር ከኃጢአት ባርነት ነፃ ቢያወጣንም የኃጢአት ባሕርያችን አሁንም በእኛ ውስጥ ተንሰራፍቶ ይታያል። የኃጢአት አገዛዝ እና ኃይል ምንም ያህል ቢሰበርም በአማኝ ውስጥ ያለው ጥቂት ኃጢአት ሲመዘንና ሊገመት በማይቻል ሁኔታ በሕይወታቸው ውስጥ ትልቅ ጫና ሲፈጥርና ያለማድረግ ወደ ርኩስት ሲመራቸው ይታያል።

ይህ ምን ያህል እውነት መሆኑን መረዳት እንዲያስችለን ትንሽ ስለ ጦር ሚዳ ትግል እንግሰጽ። በአንድ አገር ውስጥ ሁለት የተለያዩ ኃይሎች ስልጣን ይዘው አገሪቱን ለማስተዳደር ፊታቸውን ወደ ጦር ሚዳ መልሰው እርስ በርስ መዋጋት ጀምረዋል እንበል። ከሁለቱ አንደኛውን የውጭ ኃይል ይረዳውና፤ ጦርነቱን በድል አጠናቅቆና አገሪቱን ተቆጣጥሮ ሕዝቡን እንደመንግሥት ማስተዳደር ይጀምራል። የተሸነፈው ኃይል ደግሞ ስልቱን ለውጦ ጦርነቱን ከመደበኛ ውጊያ ወደ ሽምቅ ውጊያ በመቀየር ጦርነቱን ይገፋበታል። ይህ ጦርነት ስልጣን በያዘው ኃይል ላይ ጫና ከማሳደሩም በላይ በአገሪቷ ውስጥ አስመረጋጋትን ይፈጥራል።

በክርስቲያንም ዘንድ ያለው ችግር ይኸው ነው። ሰይጣን ተሸንፎል፤ የኃጢአትም ግዛት ፈራርሷል፤ ነገር ግን በውስጣችን ያለው የኃጢአት ባሕርይ የሽምቅ ውጊያ እያካሄደ ወደ ኃጢአት እንድናዘነብል ሊያደርገን ይሞክራል። ይህም ሁኔታ እውሱስ እንደፃፈው በመንፈሳችንና በሥጋችን (የኃጢአት ባሕርይ) ሕዝብል ከፍተኛ መቀዋወምና ትግል ይፈጥራል። «ሥጋ በመንፈስ ላይ መንፈስም በሥጋ ላይ ይመኛልና፤ እነዚህም እርስ በርሳቸው ይቀዋወማሉ፤ ስለዚህም የምትወዱትን ልታደርጉ አትችሉም» (ገላ 5+17)።

በተረፈ ኃጢአተኛ ሆነን በመወሰዳችን ከልጅነት ጀምሮ ያሳደግነው ልማድ በኃጢአት የተሞላ ነው። ጃይ አዳምስ እንድንረዳው፤ «በእርግጥ ኃጢአተኛ ሆነን ተወልደናል፤ ነገር ግን የኃጢአትን መንገድ ለመማር ጥቂት ልምድም አስፈላጊናል።» እርግጠኛ ሕይወታችን ቀስ በቀስ በመማሩ (በመስማማቱ) እግዚአብሔር የማይወደውን መንገድ

እንዲከተል ሆኗል።¹³ ሁላችንም ሳናውቀው በመለማመዳችን በውስጣችን ወደተተከለው የኃጢአት ልማድ እንድናስነብል ሆነናል።

ለምሳሌ አንካሣ እግር ነው ያለኝ እንበል፤ ከዚህም የተነሳ ሁሉ አነካሳለሁ። አንድ ቀን የሚያነክለው እግሬ በቀዶ ጥገና ተስተካክለ፤ ነገር ግን ከድሮው የአንካሣነት ልማድ የተነሣ ለጥቂት ጊዜም ቢሆን ማነክሴን አላቆምም። ፕሬዚዳንት ሲንከን ባሮችን ነፃ ያወጣ አዋጅ ሲያስነግሩ ባሮች ወዲያውኑ ነፃ የወጡ መሰሉ የተለማቸው ይመስለሃል? እንደ ነፃ ለውሰ ያሰቡ ይመስለሃል? እጠራጠራለሁ። ድርጊታቸው ሁሉ ያው ባሪያ የሚያደርገውን ነበር። ምክንያቱም አስቀድመው ያላደጉት ልማድ የባርነት ልማድ ነበርና ነው።

ከርስቲያንም እንዲሁም ከልምድ ተነስቶ ነው ኃጢአትን የሚፈጽመው። የእራሱን መውደድ ልማድን ከማከበታችን የተነሳ ሰለሌሎች ከማለብ ይልቅ ስለ እራሳችን የምናስብ ሆነናል። ለሚፈጽምብን በደል ብድርን ለመመለስ የምንገደደው እራሳችንን ለማስደሰት በመፈለጋችን ነው። ለእግዚአብሔር ሳይሆን ለእራሳችን እንድንኖር ያስገደደንም ያከበትንው መጥፎ ልማዳችን ነው። መቼም ልክ ከርስቲያን እንደሆንን በአንድ ሌሊት ይህንን ሁሉ ልማድ አንጥልም፤ ነገር ግን በተቀረው የሕይወት ዘመናችን ይህንን አጉል ልማድ እያስወገድን በቅድስና የተሞላውን መልካም ልማድ እናዳብራለን።

የሆነው የኃጢአት ባሪያ ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን የምንኖረው በኃጢአት በተሞሉ ሰዎች መካከልም ጭምር ነው። በዙሪያችን ያለው ሁኔታም ይህንን ባርነታችንን ሲያንፀባርቅ ዓለምም በእራሷ የኃጢአት ሥርዓት ቅርጽ እንደተቀረጸን ማረጋገጫ ልትሰጠን ትሞክራለች።

ስለዚህ ኃጢአት ከአሁን በኋላ ባይገዛንም ዘወትር ያለማድረግ መተንኮሱን ግን አያቆምም። ምንም እንኳን ከኃጢአት አገዛዝና ሕግ ነፃ ብንወጣም ከጥቃቱ ነፃ መሆን አንችልም። ዶክተር ማርቲን ሲጥድ ጀንስ በሮሜ 6 ላይ በሰጡት ማብራሪያ ላይ እንዲህ የሚል አሳብ አላቸው፤ «... ኃጢአት በውስጣችን ሲለለጥንብን አይችልም፤ ያም ማለት አስፈላጊ በሆነው ስብዕናችን ላይ ማለት ነው። ሆኖም ሳንቆጣጠረው ከተወነው ግዛት በሆነው ሥጋችን ላይ መሰልጠኑ ግን አይቀርም¹⁴»። እንሰላዊ የሆነው ሥጋዊ ባሕርያችንን ወደ ፍትወት ሊቀይረው ይችላል። ተፈጥሮአዊ የሆነውን የምግብ ፍላጎታችንን ወደ

ለግብግብነትና አልጠግብ ባይነት፤ ለልብስ እና መጠለያ የሚኖረንን መሠረታዊ ፍላጎታችንን ቁላቁስን ወደ ግምለክ፤ አንዲሁም ጤናማ የሆነውን የወሲብ ፍላጎታችንን ወደ ዘማዊነት ይለውጠዋል።

ዳውሎለም አበከር ሊነግረን የፈለገው፤ ኃጢአት በሥጋችን እንዳይለለጥን ለንክሳክል እንደሚገባን ነበር። አስቀድሞ ደህንነትን ከማግኘታችን እና ለኃጢአት ከመሞታችን በፊት ይህንን ዓይነት ግላሰቢያ ለእኛ ተናግሮ ቢሆን ኖሮ ግላሰቢያው ጥጋ የሌለውና ጥቅም የማይሰጥ ነበር። ለአንድ ባሪያ ጫንደ ነፃ ለው ሆነህ ኑር። ማለት የምንችል አይመስለኝም ነገር ግን ይህንን አባባል ከባርነት ነፃ ለሆነ ሰው ልንል እንችላለን። አሁን በእርግጥም ለኃጢአት ሞተናል፤ ከአገዛዙም ይሁን ከሕጉ ነፃ ነን። ይህንንም እውነት ለንግግር እንችላለን። ከአሁንም በኋላ ወደ ባርነት እንዳንመለስ ለንጠብቀው ይገባል። በጽናት ቆመንም ኃጢአትን እንቢ ለንለው ይገባል። ከዚህ በፊት አማራጭ አልነበረንም አሁን ግን ምርጫው አለን። ከርስቲያን ከሆንን በኋላ ኃጢአትን የምናደርገው ለኃጢአት ባሪያ ለለሆን ላይሆን ኃጢአትን ለማድረግ ያለንን የምርጫ ነፃነት ተጠቅመን ነው። ኃጢአትንም የምንፈጽመው ኃጢአትን ማድረግ ስለፈለግን ነው።

ለማጠቃለል ያህል ከኃጢአት ሕግና አገዛዝ ነፃ መውጣት ብቻ ሳይሆን በኃጢአተኞች መንገድም እንዳንሄድ ተደርገናል። ነፃነታችንም የተገኘው በክርስቶስ ሞትና ከእርሱም ጋር ካለን ሕብረት የተነሳ ነው። ክርስቶስ በኃጢአት ወደ ተሞላቸው ወደዚህች ምድር የመጣው በፍቃዱ ነው። ሆኖም ኃጢአትን አላደረገም። ነገር ግን የሞተው ስለዚሁ ኃጢአት ነው (ሮሜ 6:10)። ከእርሱ ጋር ካለን ሕብረትም የተነሳ አንዲሁ እኛም ስለዚሁ ኃጢአት ሞተናል። ይህንን እውነት በመቀበልና ለኃጢአት መሞታችንን በማመን ኃጢአትን እምቢ በማለት ለንቃወም ይገባል። ብልተኞችን የምንጠብቅ ከሆነ ኃጢአት በውስጣችን እንዳይንሰራፋ ለንከለክል እንችላለን።

ስለሆነም እግዚአብሔር ለቅድስናችን ያዘጋጀው ነገር ቢኖር በክርስቶስ ከኃጢአት ግዞት ነፃ ማውጣትና ኃጢአትን እንድንቋቋመው ማድረግን ነው። የመቋቋሙ ሁኔታ ደግሞ የእኛ ኃላፊነት ነው። እግዚአብሔር ከዚህ ውጭ ስለኛ ሲል የሚያደርገው እንዳች ነገር የለም። እግዚአብሔር በውስጣችን ባስቀመጠው የመቋቋም ኃይል (እግዚአብሔር ባዘጋጀው) እና የእኛ ኃላፊነት በሆነው የመቋቋም ተግባር (ከእኛ በሚጠበቀው) መካከል ልዩነቱ ካልተለየና መሞታታትን ከፈጠረ ቅድስናን ለመከተል የምናደርገው ድካም ሁሉ ከንቱ ይሆናል።

¹³ From Godliness Through Discipline by Jay E. Adams, Page 6 Reprinted 1973 by Baker Book House and used by permission.

¹⁴ Lloyd Jones, Romans: An Exposition of Chapter 6, Pages 152-153.

6 ለቅድስና የሚደረግ ፍልሚያ

እንግዲያስ መልካሙን እደርግ ዘንድ ሰወድ በእኔ ከፋ እንግዲያድርብኝ ሕግን አገኛለሁ።
(ሮሜ 7:21)

በሞቀ በኩል ከክርስቶስ ጋር ያለን ሕብረት ከኃጢአት ባርነት ነፃ ቢያወጣንም አሁንም ቢሆን ኃጢአት ሊሰለጥንብንና ሊታገለን ግዮታችን አልቀረም። ጳውሎስ «እንግዲያስ መልካሙን እደርግ ዘንድ ሰወድ በእኔ ከፋ እንግዲያድርብኝ ሕግን አገኛለሁ» ሮሜ 7:21 እንዳለው ግለት ነው። ምናልባት ሕይወታችንን በሙሉ በዚህ የኃጢአት ትግል ውስጥ ግላሰፍ አስፈላጊ ላይሆን ይችላል። ነገር ግን እውነታውን አገናዝበን ከተቀበልንው እንዴት አድርገን መኖር እንዳለብን ላንረዳ እንቀርም። በውስጣችን የሚኖረውን የኃጢአት ብርታት አብዝተን ሰናውቀው በእኛ ላይ የሚፈጥረውን ጉዳት ለንቀንሰው እንችላለን። በውስጣችን የተገለጸውን የኃጢአት ሕግ በአወቅንበት ቅጽበት ያለንን ጥላቻ በመግለጽ ለንቅድሙና ለንዋጋው እንችላለን።

ነገር ግን በአማኞች ውስጥ የተቀበረ ኃጢአትን የማድረግ ትልቅ ዝንባሌ አሁንም ቢኖር እንኳ መንፈስ ቅዱስ ቅድስናን የማድረግ ፍላጎትን በውስጣቸው መግለጹን አያቆምም (1ዮሐ 3:8)። አማኝ በውስጡ ከተገለጸው ኃጢአት ጋር የሚያደርገውን የውስጥ ትግል እግዚአብሔር እንዲያይ አስችሎታል። በሮሜ 7:21 የምንመለከተው ለፅላ ይህንኑ ነው። አማኝ እና በጨለማ የሚመላለሰው የማያምን ሰው የሚለዩት በዚሁ ነው።

በሮሜ 7:14-25 ያለውን ቃል ስንተረጉም በሦስት መወረታዊ ክፍል ከፍለን ነው። በእርግጥ የዚህ መጽሐፍ ዓላማ በትርጉሙ ላይ ለውነታገር ወይም ደግሞ ይህ የሆነው በዚህ ምክንያት ነው ብሎ አስተያየት ለመስጠት አይደለም። ሮሜ 7 ስንተረጉም ሁሉም ክርስቲያኖች መቀበል ያለባቸውና በሁሉም ዘንድ ተቀባይነት ሊኖረው በሚችለው የጳውሎስ አላብ ግለትም «መልካም ነገርን ማድረግ ስፈልግ ከፋ ነገርን ለማድረግ እገደዳለሁ» በሚለው ላይ ተመርኩዞ ወሆን ይገባል።

ምንም እንኳን በቀደመው ምዕራፍ እንደተመለከትነው የኃጢአት ባሕሪ ስልጣን ቢገፈፍም በውስጣችን መኖሩን አላቋረጠም። ደካማና ኃይል የሌለው ቢሆንም ተፈጥሮው ፈጽሞ አልተለወጠም። ከዚህም የተነሳ ለእግዚአብሔር አብ አይገዛም (ሮሜ 8:7)። ለጽድቅ ሕይወታችንም በልባችን ውስጥ ሰላም የማይሰጥ ጠላት ሆኖ ይገኛል። የትኛውም ያህል ትጋትና ጥረት ብናሳይ የምናደርገውን መልካም ሥራና ተጋድሎ ለመቃወም መዘጋጀቱ አይቀርም።

በውስጣችን ባለ ጠላት ላይ ይህንን ፍልሚያ በተላካ ሁኔታ ለመስንዘር ተፈጥሮውንና ብልጋቱን ማወቅ እጅግ አስፈላጊ ነው። በመጀመሪያ መጽሐፍ ቅዱስ በውስጣችን የሚኖረው ኃጢአት ያደረው በልባችን ውስጥ እንደሆነ ይገልጻል። «ሰውን የሚያረከሱት ከሰው ልብ የሚወጡት ነገሮች ናቸው» እነርሱም ከፋ አላብ፣ ዝሙት፣ ሰርቆት፣ ሰው መግደል፣ ምንዝር፣ ሰግብግብነት፣ ከፋት፣ አታላይነት፣ ሰድነት፣ ምቀኝነት፣ የሰውን ስም ማጥፋት፣ ትዕቢት፣ አእምሮቢነት ናቸው። ይህ ሁሉ ከፋ ነገር ከሰው ልብ ይወጣል ሰውንም ያረከስዋል። (ማር 7:21-23 1880 ትርጉም፣ ዘፍ.5:8 እና ሉቃ. 8:45 ይመልከቱ) ይላል።

ልብ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በተለያየ ሁኔታ ተገልጽዋል። ይህም የሰውን መረዳትና ምክንያታዊነት ወይም ለአንድ ነገር ያለንን ፍቅርና ዝንባሌን ወይም ለሚትንና ፍጹም የሆነ ፍላጎትን የምንገልጽበት ሊሆን ይችላል። በአጠቃላይ ልብ የሚያሳየን የሰውን ሁለንተናዊነትና ውስጣዊ ማንነት ነው። እነዚህ ከላይ የተዘረዘሩት ነገሮች የሰውን ልጅ ለመልካምም ይሁን ለመጥፎ ድርጊት ቀስቃሽ እና አነሳሽ ሊሆኑ ይችላሉ። አዕምሮአችን ምክንያትን በመስጠት፣ በመለየትና በመወሰን፣ ለሚታችን በመውደድና በመጥላት፣ ሕሊናችን በማስጠንቀቅና በመጠቀም፣ ፍቃዳችን በመምረጥና በመቃወም ሊሰሩ፣ ሁሉም በአንድ ላይ ደግሞ ልብ በሚለው ተካተው እናገኛለን።¹⁵

መጽሐፍ ቅዱስ ልብ ከፋና ከእግዚአብሔር በስተቀር ማንም እንደማያውቀው ይናገራል (ኤር 17:8-10)። አማኞች ብንሆንም እንኳ የእራሳችንን ልብ ፈጽሞ አናውቀውም (1ቀሮ 4:3-5)። ማንም የእራሱን ድብቅ ፍላጎትና የልብ ሚስጢር ለማወቅ እጅግ ይቸገራል። የኃጢአት ሕግ ደግሞ የሚኖረው በዚህ ሊላካ እና ሊደረስበት በማይቻል ልብ ውስጥ ነው። ብዙውም የኃጢአት ብርታት የሚገኘው

¹⁵ Adapted from the definition of the heart by the puritan John owen in his treatise Indwelling sin (1656) as it appears in Temptation and sin (reprint edition, Evansville, Indiana: sovereign Grace Book Club, 1958), page 170.

እዚህ ልብ ውስጥ ሊሆን የምንጥበውም ይህን በሙላት ያላወቅነውን ጠላታችን ነው።

ለመጥፎው ድርጊታችን ይቅርታ የሚሰጥ ምንም እንዳልተደረገ አድርጎ የሚቆጥር እና ስሕተታችንን ትክክል ነው ብለን እንድንቀበል የሚያደርግ ይኸው ልባችን ነው። በከፊልም ይሁን ከኃጢአት ጋር እንድንደራደር ምክንያትን የሚለጠንና የእግዚአብሔርን ቃል መለማታችን ብቻ እንደ መታዘዝ አድርጎ የሚያሳየንም ይኸው አታላይ ልባችን ነው።

አታላይ እና ሊደረስበት ባልተቻለ ልብ ውስጥ የሚኖረው ኃጢአት ምን ያህል እንደሚያስወግዝና ልፍውቅ ይገባል። እግዚአብሔርን እስከ ተእለት ልፍውቀውና ለንደርስበት ባልቻለው ልብ ውስጥ የሚኖረውን ኃጢአት እንዲያሳየን መጠየቅ ያስፈልጋል። የዳዊት ጸሎት ይኸው ነበር «አቤቱ መርምረኝ ለቤንም እወቅ ፈትነኝ መንገዶንም እወቅ በደልንም በእኔ ውስጥ ብታገኝ እይ የዘላለምንም መንገድ ምራኝ።» (መዝ 37+23-24) ይላል።

መንፈስ ቅዱስ ልባችንን በጥንቃቄ እንዲመረምር ለንፈቅድ ይገባል። እራሳችንን እንመርምር ካልን ግን በአንድ ወይም በሌላ ወጥመድ ውስጥ መውደቃችን አይቀርም። የመጀመሪያው ወጥመድ አራስን የመመርመር መንገድ ሊሆን ይህም ጤናማ ያልሆነ እራስን የመፈተሻ መንገድ ነው። ይህ ዓይነቱ መንገድ ደግሞ በቀላሉ የከላሻችን (ራዕ 12+10) የሰይጣን መሣሪያ ሊሆን ይችላል። አንድና ትልቁ የሰይጣን መሣሪያ ዘወትር ተስፋ ማስቆረጥ ነው። ተስፋ ካስቆረጠን ደግሞ ለቅድስና የምናደርገውን ፍልሚያ ፈጽሞ እንድናቆም እንገደዳለን።

ሁለተኛው ወጥመድ ትልቁና አስፈላጊው ጉዳይ ከውስጣችን ሲጠፋ ነው። የሰይጣን ተንኮልና የልባችን ክፋት የመጀመሪያውንና ትኩረት ሊሰጥበት የሚገባውን ጉዳይ ትቶ ሁለተኛው ላይ እንድናተኩር ይመራናል። አንድ ወጣት ሰው በሕይወቱ ሊቆጣጠረው ስላልቻለው የኃጢአት ችግር ሊያነጋግረኝ ወደ እኔ እንደመጣ አስታውላለሁ። ይህ አላብ በውስጡ ተሽጉሞ የሚያንገላታው ሰው ሊያየው ያልቻለ የችግሩ ምንጭ የሆነ ጉዳይ ያለው ከሌላ ስፍራ ነበር። እርሱ የተመለከተው ኃጢአት ግን የሚጎዳው እራሱን ብቻ ነበር። ነገር ግን በሌላ ስፍራ ያለውና እርሱ ሊደርስበት ያልቻለው ችግር በየዕለቱ የጎዳቸው ሌሎችንም ጭምር ነበር። ዓይኖችን የታወረበትን እንደዚህ ዓይነት ችግሮችን ሊያሳየን የሚችል መንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው።

በውስጣችን ለሚኖረው ኃጢአት መኖሪያው ለንደርስበት ያልቻለው ልባችን ነው። ሌላው ለንገንዘበው የሚገባን ነገር ቢኖር በውስጣችን ያለው ኃጢአት በሙላት የሚሰራው በምኞታችን ላይ

በመመስረት መሆኑን ነው። በኢደን ገንት ለው በኃጢአት የወደቀው ከምክንያታዊነቱ ይልቅ ምኞቱን በመከተሉ እንደሆነ እንፈልጋለን። ምኞት ጠንካራው የሰው ልጅ ልብ መገለጫ ነው¹⁶። ከአሁን በኋላ በሚገጥምህ ፈተና በምክንያታዊነትህና በምኞትህ መካከል ያለውን ትግል በሚገባ አስተውል። በትግሉ ተሸንፈህ በፈተናው ወደ ውድቀት ካመራህ ምኞትህ ምክንያታዊነትህን ምን ያህል እንዳንገረውና ፈቃድህን እንዳተጫነው ለትረጴ ትቸላለህ። ያለንበት ዓለም ይህን በመረዳትና ለፍላጎታችን ድጋፍን በመስጠት የዕብራውያን ጸሐፊ እንዳለው በዚህ ዓለም በኃጢአት ለሚገኝ ደስታ ልባችንን ያገባላል (ዕብ 11+20)።

መጅም ሁሉም ምኞት ከፋ ነው ማለት አይደለም። ጳውሎስ ክርስቶስን ለማወቅ በመከራውም እንዲካፈል፤ በሞቱም እንዲመስለው ይመኝ ነበር (ፈሊ 3+10)። እንዲሁም የገዛ ወገኖቹ የሆኑት አስራኤላውያን እንዲጻኑ የልቡ ምኞትና ፈቃድም ነበር (ሮሜ 10+1)።

ወደ ኃጢአት የሚመራን የእራሳችን ክፋት ምኞት ነው። ያዕቆብ ለሐዚህ ነገር ሊናገር የምንፈተነው በራሳችን ምኞት ለንሳብና ለንታለል ነው ይላል (ያዕ. 1+14)። ይህንን በውስጣችን ያለውን ችግር ለማሸነፍ የግዴታ የችግሩን መሰረት መረዳት ተገቢ ነው። ወደ ክፋት ፈተና ሊመራን የሚችለው የእራሳችን ክፋት ምኞት ነው። ምናልባት ከውጭ ለሚቀርብልን ፈተና አምርረን መልስ መስጠት እንዳለብን እናለብ ይሆናል። እውነታው ግን በእኛ ዘንድ ያለው ክፋት ምኞት በውስጣችን ተቀብሮ ላለው የፍትወት ፍላጎት እርካታ ያለማድረግ ፈተናን ሊጋብዝ ነው የምናገኘው። እስኪ ከዚህ በፊት አብዝተህ ስለተፈተንከበት ፈተና አስብ ስንት ጊዜ ይህንን ክፋት ምኞት ለማርካት አጋጣሚ እንደፈለግህ አስተውል።

ምንም እንኳን በአንድም ይሁን በሌላ መንገድ አንድን ግልጽ የሆነ ኃጢአት በመዋጋት ብንጠመድም፤ ክፋት ምኞታችንና በውስጣችን የተቀበረው ኃጢአት በሕይወታችን ትልቅ ድርሻ መያዛቸውና ወደ ኃጢአት አብዝተው መምራታቸውን አያቆሙም። አንዳንድ ጊዜ ኃጢአታችንን እንደተናዘዝን ወዲያው ራሳችንን መልስን በዚያው ኃጢአት አላብና ለምኞት ውስጥ ማግኘት ብቻ ሳይሆን መልስን ስንፈተንበት እናያለን።

¹⁶ This idea is taken from comments on James 1: 14 by the puritan James monton in An Exposition on the Epistle of James (1693; reprint edition, sovereign grace publishers, 1962) page 93.

ብዙውን ጊዜ ያልጠበቅነው ፈተና ያጋጥመናል። በዚያው ጊዜ ደግሞ ከፋው ምኞታችን የሚመጣውን ፈተና ለማስተናገድ እራሱን ያዘጋጃል። መቼም እሳትን ለማንደድና ለማቀጣጠል የሚነድ ነገር እንደሚያስፈልግ ሁሉ ለጋጢአትም ከፋው ምኞታችን ጥሩ አቀጣጣይ ሆኖ ይቀርባል። ጆን አውን ሲናገር «ጋጢአት ጦርነትን ለማካሄድ በውለጣችን ከፋ ዳደኝነትን ይፈጥራል» ይላል (ከምኞታችን ጋር ማለቱ ነው)። በማስከተልም! «ጋጢአትን የምንከደው ከተፈጥሮ ባሕሪያችን ውጭ በመሆኑ ነው ምኞታችንንም የለጋችንን ፍትወት ለማርካት ማዋል የለብንም! ይልቁንም እግዚአብሔርን ለማከበር መመራት አለበት»¹⁷ በማለት ይደመድማል።

ሦስተኛውና በውስጣችን ስላለው ጋጢአት ልንረዳው የሚገባን ነገር! ጋጢአት መረዳታችንንም ሆነ ማስተዋላችንን ሊያታልል መቻሉን ነው። በእግዚአብሔር ቃል አማካኝነት በመንፈስ ቅዱስ የበራው ማስተዋላችን (አዕምሮአችን) በጋጢአት ፊት ሊቆም ከምኞታችን የተነሳ ሊበለጥንብን ይሞክራል። የስይጣንም ትልቁ ስትራቴጂ አሳባችንን ማታለል ነው። ጳውሎስ ስለ አሮጌው ሰው የሚያታልል ምኞት እንዲህ እያስ ይናገራል።

ስለዚህ አታልሎ ወደ ጋጢአት በሚመራ ምኞት የተበላሸውን አስቀድሞ ትኖሩበት የነበረውን አሮጌውን ሰውነት አስወግዱ (ኤፌ 4+22-1980 እትም)። ጳውሎስ በሌላ ስፍራ ሲናገር «እኛ ደግሞ አስቀድመን የማናስተውል ነበርንና የማንታዘዝ የምንስትፋ ለምኞትና ለልዩ ልዩ ተድላ እንደ ባሪያዎች የምንገዛ በከፋትና በምቀኝነት የምንኖር፣ የምንጣላ፣ እርስ በርሳችን የምንጠላ ነበርን» (ቴቶ 3+3) በማለት በአንድ ወቅት ምን እንደነበርን ይገልጻል። እነዚህ ሁለት ምዕራፎች የሚናገሩት ስለ አሮጌው ማንነታችን ነው። ይሁን እንጂ አሁንም ቢሆን ይህ አሮጌው ማንነታችን በውስጣችን ጦርነትን በመክፈት ዘወትር ሊያታልለን መሞከሩን አያጽርጥም። ሆኖም አስከላለጥንብን ድረስ ስፍራ ልንለጠው ፈጽሞ አይገባም።

የአስተሳሰባችን ዝመት የሚከናወነው ቀስ በቀስ ነው። በመጀመሪያ ትጋታችንና ጥንቃቄአችን ይወሰዳል። ከዚያ በኋላ መታዘዛችን ያቀማል። እግዚአብሔር ልክ ኢፍራምን እንዳለው ማለት ነው። «እንግዶች ጉልበቱን በሉት እርሱም አላወቀም! ሽበትም ወጣበት፣ እርሱም አላወቀም» (ሆሴ 7+9)። ከትጋታችንና ከጥንቃቄአችን የምንወሰደው በእራሳችን አብዝተን ለለምንመካ ነው።

ትንሽዋ ጋጢአት እንደማትነካን አድርገን እራሳችንን እንቆጥራለን። እንዳንዶች በጋጢአት ወድቀው ተመልሰው «ሁለተኛ አላደርገውም» ይላሉ። ነገር ግን ጳውሎስ ሲያስጠነቅቅ «ስለዚህ አንደቆመ የሚመስለው እንዳይወድቅ ይጠንቀቅ» (1ቆሮ 10+12) ይላል። በጋጢአት የወደቀ ወንድም ቢያጋጥመን እንኳን ልንረዳውና እንደሱ እንዳንፈተን ስራሳችን ልንጠነቀቅ ይገባናል (ገላ 8+1)።

እንዳንድ ጊዜ ደግሞ ጸጋውን በመግፋት ከመታዘዝ ስናፈገፍግ እንታያለን። ይሁዳ ሲናገር «... እንዳንዶች ስዎች ሽልከው ገብተዋልና ጋጢአተኞች ሆነው የአምላካችንን ጸጋ በሲስኝነት ይለውጣሉ...» (ይሁዳ 4) ይላል። ጋጢአት ማድረግ መቻላችንን ለናስብ ጸጋውን እንዳቃስልን እናውቃለን። ሆኖም ጋጢአታችንን በመናዘዝ ይቅርታን መቀበል ችለናል (1ዮሐ 1+9)። ልክ ጋጢአትን እንደወራን ጸጋውን ተጋፍተናል፤ ነገር ግን የምንኖረው በእግዚአብሔር ምሕረትና ጸጋ ውስጥ ቢሆንም የምንመላለሰው በቅድስናው ውስጥ ሳይሆን በሚጠላው ጋጢአት ውስጥ ይሆናል።

ከመታዘዝ ውጭም መሆን የምንጀምረው እግዚአብሔር በቃሉ ላይ ያዘዘውን ትዕዛዝ ጥያቄ ውስጥ ስናስገባ ነው። ይህም በሔዋን ላይ የተካሄደ የስይጣን ጥበብ ነበር (ዘፍ 3+ 1-5)። ልክ ሔዋንን «በእውነት አትሞችም!» እንዳለው ሁሉ እኛንም «ይህ ትንሽ ነገር ነው!» ወይም «እግዚአብሔር በዚህ ጋጢአት አይፈርድም!» ሊለን ይችላል።

እንግዲህ ከላይ እንደተመለከትነው ጋጢአት እኛን ሊቆጣጠረንና ሊበስጥንብን አይችልም። ነገር ግን የሽምቅ ውጊያ ሊያኪያሂድብን ይችላል። ዝም ብለን የምንተወው ከሆነ ያሸንፈናል። ከዚህ ዓይነት ፍልሚያ ራሳችንን ለማውጣት ረጋ ብለን አስበንና ጩክን በውስጣችን ስላለው ድብቅ ጋጢአት ማለብ ይገባናል። ፈተናው በነፍሳችን ውስጥ ስፍራንና ቦታን ካገኘ ወደ ጋጢአት ማምራቱ የማይቀር ነው። «በከፋ ሥራ ላይ ፈጥኖ ፍርድ አይፈርድምና ስለዚህ በሰው ልጆች ውስጥ ልባቸው ከፋን ስመሥራት ጠነከረ» (መክ 8+11)።

ከዚህም በተጨማሪ ከጋጢአት ጋር የምናደርገው ፍልሚያ አበቃ ብለን ልናስብ አይገባም። ምክንያቱም ልባችን አይታወቅም፤ ከፋው ምኞታችንም መቆሚያ የሌለው ነው። አሳባችንም ለመቃሰል ሁልጊዜ የተመቸና አደጋ ላይ ነው። ኢየሱስ እንዳለውም ወደ ፈተና እንዳንገባ ተገተን መጸስይ ያስፈልገናል። ስሎሞንም እንደሚመክረን አጥብቀን ልባችንን እንጠብቅ (ምላ 4+23)።

¹⁷ Owen, Temptation and sin, page 199.

7 እርዳታ በዕለት ፍልሚያ

እንዲሁም እናንተ ደግሞ ለኃጢአት እንደ ሞታችሁ ገንበከርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን ሆናችሁ ለእግዚአብሔር ሕያዋን እንደ ሆናችሁ ራሳችሁን ቆጠሩ (ሮሜ 6+11)

በምዕራፍ 5 እግዚአብሔር በልጁ በክርስቶስ ሞት በኩል ባለን ሕብረት ከኃጢአት ባርነት ነፃ እንደወጣን ተመልከተናል። አስቀድሞ ግን ለኃጢአት ባሪያ ሆነን ኃጢአትን ስንፈጽም ነበር የኖርነው። ምንም እንኳን መልካም ሰዎች ብንሆንም የኃጢአትን ልማድ ስናጎለብት ነበር። አሁን ግን ኢየሱስ ክርስቶስ ወደዚህ ኃጢአተኛ ዓለም በመምጣት ስፍራችንን በመስቀሉ ላይ አደረገው። እርሱ ስለኃጢአታችን ሲሞት ከእርሱ ጋር ካለን ሕብረት የተነሳ ደግሞ ለኃጢአት እንድንሞት ተደረገ። ስለዚህም አሁን ከኃጢአት ባርነት ነፃ ወጥተናል። ከአሁንም በኋላ ኃጢአት አይገዛንም። ከዚህ እውነት በመነሳትም በሚሞተው ሰዎችን ኃጢአት እንዳይነግሥ ልንቋቋምና ልንቃወም ይገባል።

በምዕራፍ 6 ኃጢአት በውስጣችን አሁንም እንደሚኖር፤ የሽምቅ ውጊያ በማኪያሄድም በከፋው ምኞታችን በኩል አላበታችን እንደሚያስት ተመልከተናል። በመሆኑም በምዕራፍ 5 ስለ ቅድስና የተሰጠው ተስፋ በምዕራፍ 6 ፈጽሞ እንደማይስራ ሆኖ ሊለማን ይችላል። ከዚህም የተነሳ «በን መሥራት ምን ጥቅም አለው» ወይም «እንደተባሰው የኃጢአት ውጊያ ክርስቶስ በመስቀል ላይ በመሞቱ ተወግዶአል፤ ታዲያ ስምንድን ነው እስካሁን ድረስ ኃጢአት በልቤ ውስጥ የሚሰሰጥነው እና የሚያሸንፈኝ» ብለን እንጠይቅ ይሆናል።

ይህንን ሁኔታ በተግባር ስመግስጽ፤ እግዚአብሔር በዘላለማዊ ጥበቡ ዕለት ተዕለት በውስጣችን ከተቀበረው ኃጢአት ጋር የምናደርገውን ፍልሚያ እንደሚመስከት አምነን መቀበል ይገባናል። ጦርነቱን ብቻችንን እንድንጥጋ አልተወንም። ከኃጢአት ባርነት ነፃ እንዳወጣን ሁሉ እንድናሸንፈውም በየዕለቱ በሚኖረን ፍልሚያ እለፈላጊውን ድጋፍና ኃይል ይሰጣናል።

ይህም ሁኔታ በሁለተኛው ነጥብ ማለትም በሮሜ 6+11 እንደተገለጸው በክርስቶስ መሆናችንንና ሕያዋን እንደሆንን እንድናስብ ያደርገናል። በምዕራፍ 5 እንደተገለጸው የሞት ነው ስለኃጢአት ብቻ ሳይሆን ለእግዚአብሔርም ሕያዋን እንድንሆን ነው። ነፃ የወጣነው ከጨስማው ስልጣን እገዛ ብቻ ሳይሆን ወደ ክርስቶስ መንግስትም እንድንቀርብ ነው። ጳውሎስ እንዳስው የጽድቅ በሪያዎች ነን (ሮሜ

6+18)። እግዚአብሔር እንዲሁ አልተወንም፤ ከኃጢአት ግዛት እንዳወጣን ሁሉ ወደ ልጁ መንግስት አፍልሰናል።

ለእግዚአብሔር መኖር የሚለው አላብ የሚያመለክተው ምንን ነው? ቅድስናን ለመከተል ምን ያህል ይረዳናል? የሚያመለክተን አንድን ነገር ሲሆን እርሱም ከክርስቶስ ጋር በኃይሉ ሁሉ መተባበራችንን ነው። ይህም ደግሞ እውነት ነው፤ በእራሳችንም ኃይል የተቀደሰን ሕይወት ፈጽሞ መኖር አንችልም፤ ክርስትናም እራሳህ አድርገው የሚባል ነገር አይደለም።

በፊሊ 4+ 11-13 የሐዋርያው ጳውሎስን አመለካከት እስቲ ልብ በሉ። ይህ ሰው በለፈበት መንገድ ሁሉ ምን ያህል እንደተማረ ይናገራል። ስለመሞረድም ይሁን መከበር ለሰ መጥገብና መራብ ስለመብዛትና መትደል ሁሉን እንደተማረ ይነግረናል። ይህንንም ሁሉ ደግሞ «ኃይልን በሚለጠኝ በክርስቶስ ሁሉን እችላለሁ» በማለት ያስረዳል። በቅድስናችን ላይ ይህን አባባል እንዴት አድርገን ነው ተግባራዊ የምናደርገው? በዙሪያችን ባለ ሁኔታ የምናሳየው ፀባይ ከቅድስና አረግመዳችን አንዱ ከፍል ነው። ቅድስና ፈትን አካላትር ይህንን አድርግ ወይም አታድርግ ማለት አይደለም። ነገር ግን የእግዚአብሔርን ባሕርይ ተቀብሎ የእርሱን ፍቃድ መፈጸም ነው። በየትኛውም ሁኔታ ውስጥ ልኑር፤ እራሴን እንዳስደስት እግዚአብሔር የፈቀደልኝ በቅድስና መንገድ ውስጥ በመጓዝ ብቻ ነው።

ጳውሎስ ክርስቶስ ስለሰጠው ብርታትና ደላታ ለቆላስያስ ለዎች ባደረገው ጸሎት ላይ እንዲህ በማለት ይገልጻል። «በበን ሥራ ሁሉ ፍሬ እያፈራችሁ በእግዚአብሔርም እውቀት እያደጋችሁ፤ ከደስታም ጋር በሁሉ ለመጽናትና ለመታገሥ እንደ ከብሩ ጉልበት መጠን በኃይል ሁሉ እየበረታችሁ በቅዱሳንም ርስት በብርሃን እንድንካፈል ያበቃንን አብን እያመስገናችሁ በነገር ሁሉ ደስ ልታሰኙ ለጌታ እንደሚገባ ትመላሰሱ ዘንድ እንለምናለን» (ቆላ 1+11-12)። ብርታትና ጽናት ከየት ይመጣሉ? ከእግዚአብሔር ኃይል የተነሳ አይደለምን? እስቲ ደግሞ ለኤፌሶን ሰዎች ሲጻልይ የገለፃቸውን ነገሮች እንመልከት «በመንፈሱ በውለጥ ለውነታችሁ በኃይል እንድትጠነክሩ . . . » (ኤፌ 3+16) ይልና ጸሎቱን በምስጋና ሲደመድም ደግሞ «እንግዲህ በእኛ እንደሚሠራው ኃይል መጠን ከምንለምነው ወይም ከምናለበው ሁሉ ይልቅ እጅግ አብልጦ ሲያደርግ ለሚቻለው ለእርሱ . . . ከዘላለም እስከ ዘላለም ከብር ይሁን» (ኤፌ 3+20-21) ይላል።

በመጀመሪያ መንገዝብ የሚገባን «ለእግዚአብሔር መኖር» የሚለውን አላብ ነው። ሕብረታችንም በውስጣችን አብርን ከሚሠራውና ኃይልን ከሚለጠን ብርቱ ኃይል ካለው ጋር ነው። ሁላችንም የኃጢአት ኃይል ምን ያህል ተለፋ እንደሚያስቆርጥ

እናውቃለን። ብዙ ጊዜም አንድን ፈተና ለማስወገድና ችግሩን ለመፍታት እጅግ ብንጥርም አይላክልንም። ስይጣንም ይህንን በመመልከት ወደ እኛ ይቀርብና «ይህንን ኃጢአት ልታሸንፈው ስለማትችል ትግልህን ብታቆም ይሻልሃል» ይለናል። እውነት ነው በእግረሳቸው ትግል ልናሸንፍ አንችል ይሆናል። ነገር ግን ለእግዚአብሔር የምንኖር ከሆነና ከእርሱ ጋር ከተባበርን እርሱ ብርታትን ይሰጠናል። በዚህ እውነታ ላይ በመመርኮዝ እውነት መሆኑን ከተቀበልንና ብርታቱን ከተለማመድን ደግሞ ፈተናውን መቋቋም እንችላለን።

እንዲህ የሚለውን ጥንድ እውነት እናስብ ምንም እንኳን ኃጢአት ሊሰለጥንብን ሲፈልግም ለኃጢአት ሞቼ ለእግዚአብሔር ሕያው ሆኛለሁ፤ ኃይልንም ከሚሰጠኝ ከእግዚአብሔር ጋር ሕብረትን መስርቻለሁ ስለዚህ በሚሞት ሥጋዬ ኃጢአት እንዳይነግሥ መከላከልን ችያለሁ።

ዶክተር ማርቲን ሊዩድ ጆንስ እንዲህ ይላሉ «በሁላችንም ላይ የኃጢአት ኃይል አስቀድሞ ካደረሰብን ጭንቀትና ተስፋ ቢስ ስሜት አወጣን... ይህ እንዴት ሊሆን ይችላል? እውነታው እንዲህ ነበር፤ ተስፋ ቢስ መሆኔን አቆምኩ ምክንያቱም ከእንግዲህ በኋላ ኃጢአት ስር ላልሆን በሌላ ተስፋ በማያስቆርጠኝ ኃይል ስር መሆኔን ለራሴ ነገርኩት። ምንም ያህል ደካማ ብሆንም በእኔ የሚሠራው የእግዚአብሔር ኃይል ነበር።»¹⁸

ይህ ትምህርት በአዕምሮአችን ውስጥ ዝም ብሎ የሚቀመጥና የምናደንቀው ብቻ ሳይሆን ለቅድስና በምናደርገው ፍልሚያ ተግባራዊ የሆነ ጠቀሜታ ያለው ነው። ለኃጢአት የመሞትንና ለእግዚአብሔር ሕያው የመሆንን ሚስጥር ለመረዳት ትምህርቱን የግዴታ በተግባር ላይ ማዋል ያስፈልጋል።

ዘወትርም ለኃጢአት ሞተን ለእግዚአብሔር ሕያው መሆናችንን ባለማቋረጥ እንድናስብ የግዴታ ልምድን ማካላት ወይም ማሳደግ ይኖርብናል። በአጠቃላይ አነጋገር ፈተናንና ኃጢአትን አስቀድመን ለመከላከል በእግዚአብሔር ቃል ላይ ተመስርተን በእምነት ልንቋቋም ይገባል። ለእግዚአብሔር የመኖራችንን እውነት እያሳብን ኃጢአትን የምንቋቋምበትን ኃይል በእምነት ከክርስቶስ እንቀበል። እምነታችንም በእውነታ ላይ የተመሰረተ ይሁን። በሮሜ 8:11 የተገለጸው እውነት ለእምነታችን ጥሩ መሠረት ነው።

ለእግዚአብሔር የመኖራችን ሁለተኛ ምልክት እግዚአብሔር መንፈሱን በውስጣችን ማድረግ ላይ ነው። በእርግጥ ይህ ሁለተኛው

ውጤት አይደለም ነገር ግን የክርስቶስን ከእኛ ጋር ሕብረት ማድረግ በሌላ መንገድ ስናየው የመንፈስ ቅዱስ ሥራና ድርሻ መሆኑን እናስተውላለን። መንፈሳዊ ሕይወትን በውስጣችን የሚያኖርና ያንንም ሕይወት እንድንኖር ኃይልን የሚሰጠን እርሱ ነው (ሮሜ 8: 9-11)። ለእግዚአብሔር ለሆነው መልካም ዓላማ እንድንወስንና እንድንኖር የሚረዳን ይኸው የእግዚአብሔር መንፈስ ነው (ፊሊ 2:13)።

ጳውሎስ ስለዚህ ጉዳይ እንዲህ እያለ ይናገራል «ለርኩስት ሳይሆን እግዚአብሔር በቅድስና ጠርቶናልና። እንግዲህ የሚጥል ሰውን የጣለ አይደለም፤ መንፈስ ቅዱስን በእናንተ እንዲኖር የሰጠውን እግዚአብሔርን ነው እንጂ» (1ተስ 4: 7-8)። ጳውሎስ እዚህ ላይ ሲናገር የመንፈስ ቅዱስ መስጠትን የቅድስናን ሕይወት ከመኖር ጋር አያይዞት ነው የምናየው። በዋናነትም የሚቀድስንና እግዚአብሔርን እንድንመስል የሚያደርገን መንፈስ ቅዱስ እንደሆነ አስረግጦ ይነግረናል። እንዲሁም የመንፈስ ቅዱስንና የተቀደሰ ሕይወትን አያይዞ የሚያሳይ በሌላ ስፍራ እናገኛለን። ለምሳሌ ሰውነታችን የመንፈስ ቅዱስ ማደሪያ ስለሆነ ከዝሙት እንድንሸሽ ይነግረናል (1ቆሮ 8: 18-19)። በተጨማሪም የእግዚአብሔር መንፈስ ከእኛ ጋር ቢኖር በመንፈስ እንጂ በሥጋ እንዳልሆን ያረጋግጥናል (ሮሜ 8:9)። በሌላ ስፍራ ደግሞ እንዲህ የሚል እናነባለን «ነገር ግን እላለሁ በመንፈስ ተመላለሱ የሥጋንም ምኞት ከቶ አትፈጽሙ» (ገላ 5:18)።

ስምንድነው መንፈስ ቅዱስ በውስጣችን እየኖረ የቅድስናን ሕይወት እንድንኖር ብርታት የሰጠን? ምክንያቱም እኛ ለእግዚአብሔር ስለኖርን ነው። እሁን እየኖርን ያለነው በእግዚአብሔር መንግስት ውስጥ ነው። ይህም ደግሞ ከክርስቶስ ጋር እንድንተባበርና መንፈስ ቅዱስን በውስጣችን እንዲኖር አድርጎታል።¹⁹

መንፈስ ቅዱስ በመጀመሪያ ለቅድስና ያለንን ፍላጎት በማየት እንድንቀደስ ጉልበት ይሰጠናል። ለዕምሮአችንን ሲያበራልን የእግዚአብሔርን የቅድስና ደረጃ መመልከት እንጀምራለን። እያንዳንድዋን የኃጢአት ስፍራ በጥንቃቄ እንመለከታለን። እንዲሁ ትልቁ የስይጣን መሣሪያ ደግሞ በመንፈስ እውሮች እንድንሆን ማድረግ ነው። የኃጢአት ባሕርያችንን ማየት እንዳንችል ያደርጋል። መጽሐፍ ቅዱስ ስለሰው ልብ ሲናገር «የሰው ልብ ከሁሉ ይልቅ ተንኮስኛ

¹⁸ D. Martyn Lloyd Jones, romans: An Exposition of Chapter 6 page 144.

¹⁹ It is also true that the Holy Spirit is the divine Agent who has made us alive to God (John 6:63). But we are here considering the results of being delivered from the realm of sin in to the realm of God, and the indwelling of the Holy Spirit is one of the results.

እጅግም ከቶ ነው፤ ማንስ ያውቀዋል? (ኤር 17+9) ይላል። በአርግጥም ከመንፈስ ቅዱስ በለተቀር ማንም የለውን ልጅ ልብ ሊመፈጽርና ሊረዳ አይችልም።

ከርለቲያንም ሆኖ የመጽሐፍ ቅዱስን ትምህርት ቢቀበልም እንኳ በእራሱ ሥጦታ መታለሉ አይቀርም። አንዳንድ ጊዜ ከእግዚአብሔር ቃል ጋር መስማማታችን ከመታዘዝ እኩል እንደሆነ ይስማማል። ምናልባት በአንዳንድ ቦታ የቃሉን ተግባራዊነት ለንስማ ወይም ደግሞ በእራሳችን የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ወቅት ልናይ እንችላለን። ከዚህም የተነሳ «ልክ ነው፤ ይህ እውነት ነው፤ ማድረግም የሚገባኝ ይህንኑ ነው» ለንል እንችላለን። ነገር ግን ትንሽ ቆየት ብለን ደግሞ ሁሉን እንተዋለን። ያዕቆብ ስለዚሁ ጉዳይ ሊናገር «ቃሉን የምታደርጉ ሁኑ እንጂ ራሳችሁን እያላታችሁ የምትሰሙ ብቻ አትሁኑ» (ያዕ 1+22) ይላል።

በክርስትና ሕይወት ውስጥ ብዙ የኖርን ከሆነ ለመንፈሳዊ ኩራት የመጋለጥ አደጋ ውስጥ ነው ያለው። ትክክለኛውን የቤተ ክርለቲያን አስተምህሮት ለንረዳ፤ ቀጥተኛ የሆነውን የክርስትናን መንገድ ለንማር ወይም ደግሞ አድርገና አታድርግ የሚሉትን ሕጎች ለናውቅ እንችላለን። ከዚህም እውቀት የተነሳ መንፈሳዊ ድሕነታችንን ላናውቅ ወይም ደግሞ ላናይ እንኖራለን። ምናልባት ይቅር ማለት የተላነውን መንፈሳችንን ወይም ሰውን የማማት ልምዳችንን ወይም ደግሞ በሌሎች ላይ መፍረዳችንን ላናይ እንችላለን። ምናልባት ጌታ ስሎቹደ ቤተ ክርስቲያን «ሀብታም ነኝና ባለ ጠጋ ሆኛለሁ አንድም ስንኳ እያስፈለገኝም የምትል ስለ ሆንህ፤ ኅስቋላና ምስኪንም ድሀም ዕውርም የተራቆትህም መሆንህን ስለማታውቅ፤ ባለ ጠጋ እንድትሆን በእሳት የነጠረውን ወርቅ፤ ተጎናጽፈህም የራቁትንትህ ጋፍረት እንዳይገለጥ ነጭ ልብስን፤ እንድታይም ዓይኖችህን የምትኳለውን ኩል ከእኔ ትገዛ ዘንድ እመክርሃለሁ» (ራዕ 3+17-18) እንዳለው ሆነን ሊሆን ይችላል።

ዳዊት ከቤርሳቤህ ጋር ከእመነዘረ በኋላ ሥጦታን ለመሸፈን ባልዋን አስገደሰው (2ሳሙ 12+1-13)። ለመናገር እንኳን ስለሚቀፈው ድርጊቱ ዳዊት እዘን ወይስ ተናዘዘ? በፍፁም ሁልቱንም አላደረገም ይልቁንም ከሱ ያነሰ ሥጦታ ባደረገው ላይ ሊፈርድ እና የሞትንም ብያኔ ሊስጥ ተነሳ (ቁጥር 5)። ይህንን የድፍረት አነጋገር እንዴት ሊናገር ቻለ? ምክንያቱም መንፈሳዊ ዐይኖቹ ፈጽመው ታውረው ስለነበር ነው። ነቢዩ ናታን እርሱ መሆኑን ሊነግረው ነበር ርካሽ እና አላፋሪ የሆነውን ሥጦታን ሊመስከት የቻለው።

የፈጸምነውን ሥጦታ እንድናይ የሚያደርገን መንፈስ ቅዱስ ነው። ምናልባት ወደ እኛ ቀርቦ «ያ ሰው አንተነህ ሊለን ይችላል»።

ይህን ዓይነቱን መልዕክት በሚወደንና በሚጠነቀቅልን በጌታ ወንድማችን በሆነ ሰው በኩል ቢመጣ እንኳ መልዕክቱ የተላለፈው በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት እንደሆነ ለንረዳ ይገባናል። ሰምተንም ዳዊት እንዳለው «በጌታ ላይ ሥጦታን ሠርቻለሁ»። ማለት አለብን። መንፈስ ቅዱስም የተዘጋውንና ለንደርስበት ያልቻልነውን ለባችንን ከፍተ ስነምግባራዊ ፋይዳ ያለውን የባሕርይ ጥንካሬ ያላየናል። ከዚህም ነው እኛን የመቀደስ እገልግሎት የሚጀምረው።

ተፈጥሮአዊ በሆነው መልኩ፤ የእግዚአብሔርን የቅድስና ደረጃና የእራሳችንን ሥጦታን ማየት መቻል፤ ቅድስናን ለመፈለግ ምን ያህል እንደተዘጋጀን የሚያስረዳ ነው። ይህ የመንፈስ ቅዱስ እገልግሎት፤ እንድንቀደስ ሥራውን በእኛ እንደሚሰራ የሚያመለክት ነው። ስለ ሥጦታችንም ማዘናችን እንደ እግዚአብሔር የሆነ ሥነ ሕይወት ያለን ሆኖ የሚመራን ሊሆን ይገባል (2ቆሮ 7+10)። እንደ ዳዊትም «ከበደሌ ፈጽሞ እጠበኝ ከሥጦታዬም አድነኝ . . . በሂደቱ እርጩኝ፤ እነጻማለሁ እጠበኝ፤ ከበረዶም ይልቅ ነጭ እሆናለሁ» (መዝ 51+217) ለንል ይገባል።

መታዘዝን በሥራ ለመግለጽ ፈቃደኛ ሆኖ መገኘት ያስፈልጋል። ፈቃደኛ መሆን ማለት ደግሞ መፈለግና ችግሩን ለመፍታት ዝግጁ መሆን ማለት ነው። መንፈስ ቅዱስ ሥጦታችንን የሚያሳየን እንድንቀደስ እንጂ ስፋ እንድንቆርጥ አይደለም። ይህንንም የሚያደርገው ሥጦታችን በውስጣችን እንድንጠላና ቅድስናን እንድንፈልግ ነው።

ቅድስናን ለመከተል በውስጣችን በምናደርገው አስቸጋሪ ትግል ውስጥ መንፈስ ቅዱስ ትልቁን ፍላጎት ካላኖረ ብዙ ወድቀቶች ይገጥሙናል። መንፈስ ቅዱስ ውስጣዊ ብርታትንና ጽኑ ፍላጎትን በውስጣችን ካላቀጣጠለ አሮጌውን ልማድና የስይጣንን ጥቃት ተቋቁመን እራሳችንን በቅድስና ለማኖር እንችገራለን።

መንፈስ ቅዱስ ይህንን ጽኑ ፍላጎት በውስጣችን የሚፈጥረው ሥጦታችን ለማሳየት ብቻ ሳይሆን የእግዚአብሔርን የቅድስና ደረጃ ለማመላከት ነው። ይህንንም በቃሉ በኩል ይገልጽናል። ቃሉን ስናጠና፤ ስናነብና ስንስማ በእግዚአብሔር ፍጹም ስነምግባራዊ ውበት እንድንማረክና ቅዱስ የሆነውን ተፈጥሮውን እንድናስብ ያደርገናል። ምንም እንኳን የእርሱ የቅድስና ደረጃ ከእኛ በላይ ሆኖ ባይገባንም «ቅዱስ፤ ጻድቅና መልካም» (ሮሜ 7+12) አምላክ መሆኑን እንገነዘባለን።

እግዚአብሔር ለእኛ ስለሚያደርገውና ከእኛ ስለሚጠበቀው ሁኔታ የግዴታ መለየት መቻል አለብን። መንፈስ ቅዱስ በቃሉ ላይ ተመስርቶ ፍላጎታችንን ካላየንና ለቅድስና ያለንን ጥማት ካነሳላ

እራሳችንን ላንሰውጥ እንደ እግዚአብሔር ቃል እንድንኖር አላደረገንም? ሲሰበክ በሰማነውም ይሁን በግል ጥረታችን ስናነብ ባወቅነው የእግዚአብሔር ቃል መሰረት ካልሄድን እንዴት አድርጎ ነው መንፈስ ቅዱስ በውስጣችን ስላለው ኃጢአት ሊናገረን የሚችለው? (መዝ 139:23-24)

መንፈስ ቅዱስ በውስጣችን ያለውን ፍላጎት እንድናይ ካደረገ በኋላ የቅድስናን ፍላጎት በመፍጠር እንድን ነገር ሰማድረግ ይፈልጋል። የቅድስናን ሕይወት እንድንኖርም መንፈሳዊ ብርታትን ይሰጠናል። እውሎስ «በመንፈስ ተመላሰሱ የሥጋንም ምኞት ከቶ አትፈጽሙ» (ገላ 5:16) ይላል። በመንፈስ መመላለስ ማለት በመንፈስ ቅዱስ ላይ ተደግፎ በመታዘዝ መኖር ማለት ነው። በፍቃዳችን (በመታዘዛችን የተገለፀው) እና በእምነታችን (በመደገፋችን) የተገኘው ሁለቱም ሚዛናቸውን የጠበቁ ሲሆኑ ይገባል። በዚህ ነጥብ ላይ የምናየው ግን በመንፈስ ቅዱስ ላይ ያለንን መደገፍ ነው።

ማንም የእግዚአብሔር መንፈስ ብርታትን እስካልሰጠው ድረስ የልብ ንቅዝቱን መቆጣጠርም ሆነ ማሸነፍ አይችልም። ኢፕሮስ ሲናገር «ሰላ ከፋ ምኞት በዓለም ካለው ጥፋት አምልጣችሁ ከመስኮት ባሕርይ ተካፋዮች በተሰፋ ቃል እንድትሆኑ፤ በእነዚያ ክብርና በጎነት የተከበረና እጅግ ታልቅ የሆነ ተስፋን ሰጠን» (2ኢፕ 1:4) ይላል። ከመስኮት ባሕርይው ተካፋይ በመሆን ከዚህ ዓለም ጥፋት ማምለጥ ይቻላል። ይህም ተካፋይነት ተግባራዊ የሚሆነው በውስጣችን በሚኖረው መንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ነው።

ለቅድስና ሕይወታችን በመንፈስ ቅዱስ ላይ ያለንን መታመን በሁለት መንገድ ማየት እንችላለን። የመጀመሪያው በትህትናና በትዕግስት የተፃፈውን ቃል መቀበል ነው። በእውነት በመንፈስ ሕልውና ውስጥ ስመኖር ከተፈለገ የግዴታ ያስማድረጥ አዕምሮአችንን በቃሉ እውነት መመገብ ይኖርብናል። በቃሉ ላይ ያለን ነገር ግዴለሽ ከሆነ በኃጢአት ላይ ድልን ለመቀዳጀት የምንጸልየው ጸሎት የግብዝ ሰው ጸሎት ይሆናል።

ምናልባት በመንፈስ ቅዱስ ላይ ላንታመን በቃሉ ላይ ጸንተን መቆም እንችላለን ይሆናል። ነገር ግን እግዚአብሔር ሲናገር «እነዚህን ሁሉ እጄ ሠርታለሁና እነዚህ ሁሉ የእኔ ናቸው፤ ይላል እግዚአብሔር፤ ነገር ግን ወደዚህ ወደ ትሑት፤ መንፈሱም ወደ ተሰበረ፤ በቃሌም ወደሚንቀጠቀጥ ሰው እመለከታለሁ» (ኢሳ 66:2) ይላል። ወደ እግዚአብሔር ቃል መምጣት ያለብን በተሰበረ መንፈስና በትሕትና መሆን አለበት። ኃጢአተኛ መሆናችንን በመገንዘብና ይህንንም ኃጢአት ለማየት ያልቻልን እውሮች መሆናችንን እውቀን! መንፈስ

ቅዱስ የብርታትን ኃይል በልባችን ውስጥ እንዲያበራልን ወደ እርሱ መቅረብ አለብን።

ሁለተኛው በመንፈስ ቅዱስ ላይ ያለንን መታመን የምንገልጽበት መንገድ ስቅድስና መጸለይ ነው። ሐዋርያው እውሎስ ለሚጽፍላቸው ሰዎች ያለማድረጥ የጸለየው ጸሎት የእግዚአብሔር መንፈስ በውስጣቸው እንዲሰራ ነበር። ለኤፌሶን ሰዎች ሲጽፍላቸው «በሰማይና በምድር ያለ አባትነት ሁሉ ከሚሰየምበት ከአብ ፊት እንበረከካለሁ» ይልና «በመንፈሱ በውስጥ ሰውነታችሁ በኃይል እንድትጠነክሩ ክርስቶስም በልባችሁ በእምነት እንዲኖር እንደከብሩ ባለ ጠግነት መጠን ይስጣችሁ» ኤፌ 3:14-17 በማለት ይጸልይ ነበር። ለቆላስያስ ሰዎች ደግሞ «እኛ ደግሞ ይህን ከሰማንበት ቀን ጀምረን የፈቃዱ እውቀት መንፈሳዊ ጥበብንና አዕምሮን ሁሉ እንዲሞላባችሁ እየሰመንን ስለ እናንተ ጸሎትን አልተውንም!» (ቆላ 1:9) በማለት ይጸልያል።

ስተሰሎንቄ ሰዎች ሲጽፍም «የሰላምም አምላክ ራሱ ሁለንተናችሁን ይቀድስ መንፈሳችሁም ነፍሳችሁም! ሥጋችሁም ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በመጣ ጊዜ ያለ ነቀፋ ፈጽመው ይጠበቁ» (1ተሰ 5:23)። «ጌታችንም ኢየሱስ ክርስቶስ ከቅድሳኑ ሁሉ ጋር ሲመጣ በእምላካችንና በልባታችን ፊት በቅድስና ነቀፋ የሌለበት እድርጎ ልባችሁን ያጸና ዘንድ እኛ ደግሞ ለእናንተ እንደምንሆን ጌታ ኦርሰ በእርሳችሁ ያላችሁን ስሁሉም የሚሆን ፍቅራችሁን ያብዛ ይጨምርም» (1ተሰ 3:12-13) በማለት ምኞቱን በጸሎት ይገልጻል።

በክርስትና ሕይወት ልጅ በነበርኩበት ወቅት የማለበው የቅድስናን ሕይወት ለመኖር ማድረግ የሚገባኝን ነገር ሁሉ ከመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በመፈለግ እግዚአብሔር እድርግ የሚሰኝን ሁሉ ማድረግ ነው ብዬ እሰብ ነበር። ያደጉት ክርስቲያኖች በዚህ አባብ ምናልባት ይስቁ ይሆናል። ነገር ግን እዳዲስ ክርስቲያኖች ዘወትር የሚያደርጉት ይህንኑ በእራስ የመተማመን ሥራ ነው። መማር የሚገባን ነገር ቢኖር የቅድስናን ሕይወት ለመኖር በራስ መተማመን ላይሆን የሚያስፈልገን በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ላይ እራስን ማስደገፍ ነው። ወደ እርሱ ከተመለከትን በውስጣችን ሂሳብ እናያለን። ኃጢአታችንንም በመግለጽ ስቅድስና ፍላጎታችንን ሲያነሳሳ እና ለመታዘዝ መልስ እንድንስጥ ጉልበት ሲሰጠን እንመለከታለን።

፩ ድል የመታዘዝ

ውጤት ነው

እንደ ሥጋ ፈቃድ ብትኖሩ ትዋቁ ዘንድ
አላችሁና በመንፈስ ግን የሰውነትን ሥራ
ብትገድሉ በሕይወት ትኖራላችሁ።
(ሮሜ 8+13)

እግዚአብሔር የቅድስናን ሕይወት እንድንኖር የሚያስፈልገንን ሁሉ ካደረገ በኋላ እንድንጠብቀው ኃላፊነትን ሰጠን። በምዕራፍ 5 እና 7 እግዚአብሔር የቅድስናን ሕይወት እንድንኖር ከኃጢአት ባርነት ነፃ ካወጣን በኋላ ከክርስቶስ ጋር ሕብረት እንዲኖረን እንዳደረገ ተመልክተናል። በውስጣችን የሚኖረውን መንፈስ ቅዱስ በመስጠትና ኃጢአትን በመግለጽ የቅድስናን ፍላጎት በማቀጣጠል ቅድስናን ለመከታተል በምናደርገው ጥረት ኃይልን ሰጠን። በመንፈስ ቅዱስ ኃይልና በሰጠን አዲስ ልደትም አሮጌውን እኛነታችንን (የኃጢአት ባሕርያችንን) እንድንገድል አደረገን (ሮሜ 8+13)።

ስለዚህም የኃጢአትን ባሕርይ እንድንገድል ያለቻለን መንፈስ ቅዱስ ሲሆን መግደል ደግሞ የእኛ ድርሻ ነው። በአንድ አቅጣጫ ስናየው ይህ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ሲሆን በሌላው አቅጣጫ ደግሞ የሰውን ጥረት የሚጠይቅ ተግባር ሆኖ እናገኘዋለን።

አስቀድሞ በተመለከትነው ምዕራፍ ውስጥ «መንፈስ» የሚለውን ቃል ትኩረት ሰጥተን ስንነጋገርበት ቆይተናል። በዚህ ምዕራፍ ውስጥ ግን የእኛ ኃላፊነት የሆነውን «የሰውነትን ሥራ ብትገድሉ» የሚለውን አላብ ለመመልከት እንሞክራለን።

ከምንባቡ እንደምንረዳው የቅድስናን ሕይወት መኖር የእኛም ኃላፊነት እንደሆነ እግዚአብሔር በግልጽ አስቀምጦልናል። ትግላችንን አቁመን እርዳታን ብቻ መፈለግ ሳይሆን የሰውነትን ሥራ መግደል መቻል አለብን። ስለዚህም ጉዳይ ሐዋርያው ጳውሎስ ብቻ ሳይሆን ሌሎችም ደቀ መዛሙርት ደግመው ደጋግመው ሲያሳስቡ ይታያሉ። በቅድስናም ለመመላለስ ኃላፊነት እንዳለብን ይነግሩናል። ጳውሎስ አሰረገጦ «እንግዲህ በምድር ያሉትን ብልቶችሁን ግደሉ» በማለት ያዘናል።

የዕብራውያን ጸሐፊ ደግሞ «እንግዲህ እነዚህን የሚያህሉ ምስክሮች እንደደመና በዙሪያችን ካሉልን፤ እኛ ደግሞ ሽክምን ሁሉ ቶሎም የሚከበንን ኃጢአት አስወግደን፤ የእምነታችንንም ራስና

ፈጻሚውን ኢየሱስን ተመልከተን በፊታችን ያለውን ሩጫ በትዕግሥት እንሩጥ።» (ዕብ 12+1) በማለት የክርስቶስን ሩጫ በትዕግሥት መሮጥ ከእኛ የሚጠበቅ ተግባር እንደሆነ ይነግረናል። ያዕቆብም «እንግዲህ ለእግዚአብሔር ተገዙ ዲያብሎስን ግን ተቃወሙ ከእናንተም ይሸሻል፤» (ያዕ 4+7) በማለት ራሳችንን ለእግዚአብሔር አሳልፈን በመስጠት ሰይጣንን እንድንቃወምና እንድንጽዳም ይመከረናል። ጴጥሮስም የእኛ የሆነውን ድርሻ ሲነግረን «ስለዚህ ወዳጆች ሆይ ይህን እየጠበቃችሁ ያለ ነውርና ያለ ነቀፋ ሆናችሁ በሰላም በእርሱ እንድትገኙ ትጉ» (2ጴጥ 3+14) ይላል። ይህንን ሁሉ ለመፈጸም ወላኙ ፈቃዳችን ነው። ስዚህም የግል ጥረታችን አስፈላጊ ነው።

አስቀድሞ ከርስቲያን ነኝ ብዬ በተመላለስኩባቸው ጥቂት ዓመታት የቅድስናን ሕይወት ለመኖር በሥጋ መጣር ዋጋ የሌለውና ትርፉ ድካም ነው ብዬ እንምት ነበር። በመልካም ሥራዬ ከርስቲያን እንዳልሆንኩ ሁሉ በእራሴም ድካም የሚመጣውን ጽድቅ እግዚአብሔር እንዳማያደንቀውና እንደማይባርከው አድርጌ ነበር የተረዳሁት። ልክ ከርስቶስ ኢየሱስን በእምነት እንደተቀበልሁት ሁሉ የቅድስናንም ሕይወት ለማግኘት እንዲሁ በእምነት ብቻ መኖር አለብኝ ብዬ እንምት ነበር። በእራሴ የማደርገውን ጥረት ሁሉ ከእግዚአብሔር የመጣ መስሎ ይለማኝ ነበር። «በዚህ ጦርነት ላይ የምትዋጉ እናንተ አይደላችሁም፤ ስፍራ ስፍራችሁን ይዛችሁ ብቻ ጠብቁ፤ እግዚአብሔር ድልን እንደሚያጎናጽፋችሁ ታያላችሁ፤ የይሁዳና የኢየሩሳሌም ሕዝብ ሆይ! ሳታመነቱና በፍርሃት ሳትሸበሩ ነገ በቀጥታ ሄዳችሁ ተዋጉ፤ እግዚአብሔርም ከእናንተ ጋር ይሆናል» (2ዜና 20+17 1980 ትርጉም) የሚለውን አላብ ገልብጼ ነበር የተረዳሁት። ይህም ማለት ሁሉን ነገር ለጌታ በመተው በውስጤ ያለውን ኃጢአት እርሱ ብቻ እንዲዋጋልኝ አድርጌ ነበር።

እንዴት ተሞኝቼ ነበር! በመንፈስ ቅዱስ ላይ ያለኝን መታመን ትርጉሙን ሰውጪው ነበር። ከእራሴ የሆነ ጥረት አያስፈልግኝም ለዚህም ኃላፊነት የለብኝም የሚል ግንዛቤ ነበረኝ። በተጨማሪም እንዲህ የሚል የተሳሳተ አስተሳሰብ ነበረኝ «ሁሉን ለጌታ እሳልፈ ከስጠሁ የእኔን ምርጫ እርሱ ለሰሚወሰን ካለመታዘዝ ይልቅ መታዘዝን ይመርጥልኛል» ብዬ አምን ነበር። ቅድስናንም ከእርሱ ለመቀበል ተዘጋጅቼ እጠብቄ ነበር። ነገር ግን ይህ የእግዚአብሔር መንገድ አልነበረም። የተቀደሰን ሕይወት እንድንኖር የሚያስፈልገውን ሁሉ አድርጓል ነገር ግን ባደረገልን ነገር መጠቀም የእኛ ኃላፊነት ነው።

መንፈስ ቅዱስ ላመኑ ከርስቲያኖች በመሉ ተሰጥቷል። ዶክተር ማርቲን ሉዊድ ጆንስ እንዲህ በማለት ይናገራሉ «መንፈስ ቅዱስ በውስጣችን ይኖራል፤ በውስጣችንም ይሠራል፤ ኃይልንም፤ ችሎታንም

ስጥቶናል . . . ደህንነታችንን በፍርድነትና በመንቀጥቀጥ መፈጸም ግን የእኛ ድርሻ ነው። ይህም ደግሞ የአዲስ ኪዳን ትምህርት ነው። ማድረግም ያለብን ይህን ነው። እንደ መልካምነቱ መፈለግንም ሆነ ማድረግን የሚወድ እግዚአብሔር ነው። መፈለግንም ሆነ ማድረግን በእኛ ውስጥ የሚሠራ መንፈስ ቅዱስ ነው። ይህም ማለት ብቻዬን አልተተውኩም፤ ፍፁምም ተስፋ የሌለኝ አይደለሁም፤ መንፈስ ቅዱስ ከእኔ ጋር እስካለ ድረስ ደህንነቴን በፍርሃትም ይሁን በመንቀጥቀጥ መፈጸም እችላለሁ ማለት ነው።²⁰ ይላሉ።

የሰውነትን ሥራ ለመግደል የግዴታ በመንፈስ መሆን አለብን። ሊቀድ ጆንስ በሮሜ 8:13 ላይ ሊናገሩ «ክርስቲናን ከግብረገብ፤ ከሕጋዊነትና ከሐሰት ሐይማኖት አከራሪነት ሊለይ የሚችል መንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው።»²¹ ይላሉ። በመንፈስ ቅዱስ ላይ የሚኖረን መደገፍ «ማድረግ አልችልም» ወደሚል አባባል እንድናዘነብል አያደርገንም። ይልቁንም «ኃይልን በሚሰጠኝ በእርሱ ሁሉን እችላለሁ» እንድንል ያስችለናል። ክርስቲያን ችሎታና ኃይል አጣሁ ብሎ ማሳበብ የለበትም። ኃጢአትን ካደረግን፤ ኃጢአትን ለማድረግ ስለፈለግን እንጂ የሚፈትነንን ኃጢአት ለመቃወም ችሎታውም ሆነ ኃይሉን ስላጣን አይደለም።

እኛ ክርስቲያኖች ለቅድስና ሕይወታችን ሃላፊነትን የምንወስድበት ጊዜ አሁን ነው። ብዙ ጊዜ ሰበብ እየፈለግን በዚህኛው ወይም በዚያኛው ኃጢአት ተሸንፍኩ እንላለን። በፍፁም «አልተሸንፍንም» ያደረግነው ነገር ቢኖር ግን «አልታዘዝንም!»። በቅድስና ሕይወታችን ለውጥን እና መሻሻልን ለማምጣት ካስፈለገ «ድል» እና «ሸንፈት» የሚሉትን ቃላት መጠቀም አቁመን «መታዘዝ» እና «መተላለፍ» የሚሉትን ቃላት እንጠቀም። በአንድ ኃጢአት ተሸንፍኩ የምል ከሆነ ላላውቀው ያለብኝን ኃላፊነት ትቼ ሄጃለሁ ማለት ነው። ከእኔም ውጭ የሆነ ነገር አሸንፈኝ አላለሁ። ነገር ግን አልታዘዝኩም የምል ከሆነ ለፈፀምኩት ኃጢአት ኃላፊነትን ወስድኩ ማለት ነው። ምናልባት በእርግጥም ተሸንፈን ሊሆን ይችላል ነገር ግን የተሸንፍንበት ምክንያት አለመታዘዝን ስለመረጥን ብቻ ነው። አለመታዘዝን የመረጥንበት ምክንያት ፍትወታዊ አስተሳሰባችንን ለማርካት፤ ውርደታችንን ለመሸፈንና እውነትን በትንቹም ቢሆን ለመሰወር ሊሆን ይችላል።

²⁰ D. Martyn Lloyd-Jones, The sons of God Exposition of Romans 8:5-17 (Edinburgh: The Banner of Truth Trust 1974). Page 124.

²¹ Lloyd-Jones, The Sons of God, Page 136.

ለአላባባችን፤ ለአመለካከታችን እና ለድርጊታችን ኃላፊነትን ለመውሰድ እራሳችንን ማዘጋጀት አለብን። ለኃጢአት መምታችንንና በእኛም ላይ ከእንግዲህ ወዲያ እንደማይሰለጥንብን፤ እግዚአብሔርም ከተነሳው ከክርስቶስ ጋር ኃይልንና ሕብረትን እንዲሰጠን፤ በውስጣችንም እንዲሰራ መንፈሱን እንዳኖረ ይህንን እውነት ለናለብና ለናለታውስ ይገባል። ቅድስናን በምንከተልበት መንገድ ላይ መሻሻልን የምናመጣው እግዚአብሔር በሰጠን ስጦታ ላይ የእኛ ኃላፊነት ሊጨመርበት ብቻ እንደሆነ እንገንዘብ።

9 ኃጢአትን መግደል

እንግዲህ በምድር ያሉትን ብልቶችሁን ገደሉ፤
እነዚህም ዝሙትና ርኩሳት ፍትወትም ከቶ ምሻትም
ጣኦትንም ማምለክ የሆነ መገምገሚያ ነው።
(ቆላ 3:5)

አዲስ ኪዳን ቅድስና የእኛ ኃላፊነት እንደሆነ አበክሮ ይናገራል። ቅድስናን የምንከተል ከሆነ የግዴታ ወላኝ እርምጃ መውሰድ ይገባናል። በአንድ ወቅት ከአንድ ግልጽ የሆነ የኃጢአት ችግር ካለበት ሰው ጋር ስንነጋገር፤ «እግዚአብሔር ይህንን ኃጢአት እንዳቆም እንዲያነሳላኝ እጽልያለሁ» አለኝ። ኃጢአትን ለማቆም እንዲያነሳላው? እግዚአብሔር ለዚህ ሰው ያላደረገለት ምን አለ? ይህስ ሰው ምን ሊል ይችላል? በዚህ አኳያ መቼም እግዚአብሔርን ብዙ ነገር መጠየቅ ይቻላል ይሆናል። ነገር ግን የጠየቅነውን ጥያቄ መልሶ የሚጠይቀው አኛ ነው።

ማድረግ የሚገባን ነገር ቢኖር የሰውነትን ሥራ ፈጽሞ መግደል ነው። (ሮሜ 8:13) ጳውሎስ በሌላውም መጽሐፍ ላይ «እንግዲህ በምድር ያሉትን ብልቶችሁን ገደሉ. . .» (ቆላ 3:5) ይላል። «ግደሉ» በሚለው ቃል ምን ማለት ነው? የኪንግ ጀምስ ትርጉም «ግደሉ የሚለውን ቃል «አድክሙ» በሚለው ቃል ተከቶታል። እንደ መዝገበ ቃላት አገላለጽ አድክሙ የሚለው ቃል ሲተረጎም «ኃይሉን ማሳጣት፤ በደምብ ማድከም፤ ጥቅም እንዳይሰጥ ማድረግ፤ ከሥራ ውጭ ማድረግ ወይም ፈጽሞ ሙት እንዲሆን ማድረግ»²² የሚልን ትርጉም ይሰጣል። ስለዚህ የሰውነትን ሥራ ግደሉ ሊል በውስጣችን ሊሰለጥንብን የሚፈልገውን የኃጢአት ኃይልና ፍላጎት አስወግዶ ማለቱ ነው።

²² By permission from webster's New collegiate Dictionary ©1977 by G. & C. merriam Co., publishers of the merriam webster Dictionaries, Page 750.

እዚህ ላይ ግልጽ ሊሆንልን የሚገባ ነገር ቢኖር፤ ሰውነትን ማድከም ከሚቻልባቸው ነገሮች አንዱ ጾም መሆኑን ነው። ነገር ግን ይህ ሥራ መከናወን ያለበት በእራሳችን ብርታት ላይሆን በመንፈስ ቅዱስ ኃይል መሆን አለበት። በሥነምግባር ጥብቅነት ከታወቁት ፕሮቴስታንቶች ወገን ከሆኑት አንዱ ጆን እውን ለለዚህ ጉዳይ ሊናገሩ «በአራስ ብርታት የሚደረግ አራስን በጾም የማድከም ሥራ፤ እራስን መመርመሪያና ወደ እራስ ጽድቅ የሚያደርስ የመጪረሻ መንገድ ሊሆን ይህም የሰላማት ትምሕርት ማዕከላዊና ትልቁ መንገድ ነው»²³ ይላሉ። ለለዚህ አራስን የማድከም ሥራ መከናወን ያለበት በመንፈስ ቅዱስ ብርታትና ምሪት ሊሆን ይገባል።

እውን ሊያብራሩ «የእግዚአብሔር መንፈስ ለዚህ ሥራ ብቁ ሊሆን፤ ከእርሱ ውጭ የሚደረግ ድርጊትም ይሁን ብልሃት ጥቅም የለውም። ለፕሪታቶንም ሕይወትን፤ ብርታቱንና ጥቅምን የሚሰጥ እርሱ ብቻ ነው»²⁴ በማለት ይደመድማሉ።

ለለዚህ ብልቶችን የመግደል ሥራ መከናወን ያለበት በመንፈስ ቅዱስ ምሪትና ኃይል መሆን አለበት። አለበለዚያ እኛ ብቻ የምናከናውነው ሥራ ይሆንብናል። ካለመንፈስ ቅዱስ ኃይል ሥጋን ማድከም እንደማይቻል ሁሉ በብርታቱም ውስጥ ከሌለን ሥጋን መግደል አንችልም።

አሁን አስፈላጊው ጥያቄ «እንዴት አድርገን የኃጢአትን ኃይልና ብርታት እናጥፋ? የሚለው ነው። በዚህ አስቸጋሪ ሥራ ውስጥ እራሳችንን ከከተትን የግዴታ ጽናት ሊኖረን ይገባል። እያንዳንዱ ክርስቲያን የእግዚአብሔርን ሕይወት መከተል አለበት። የምንከተለውም ቅድስና ውጤት ለጭ ሊሆን ይገባል። ይህ እንዲሆን ካስፈለገ ደግሞ የኃጢአትን ሥራ ማስወገድ አለብን። የኃጢአትን ሥራ ለማስወገድ ብርታት ብቻ ላይሆን ስቃይም እንዳለበት እንወቅ። «ያለ ቅድስና እግዚአብሔርን ደስ ማለኝት አይቻልም» (ዕብ 12:14) የሚለው ቃል የግዴታ አስተሳሰባችንን ሊለውጥ ይገባል።

በአጠቃላይ ጽናትን የምናሳድገው፤ የቅድስናን ሕይወት ለመኖር ብቻ ላይሆን በየትኛውም ለፍራና ሁኔታ ውስጥ እግዚአብሔርን ለመታዘዝና ለማስደለት መሆን አለበት።

ይህም ጽናት ሊመጣ የሚችለው አራሳችንን ለእግዚአብሔር ቃል ሲናስገዛ ነው። አዕምሮአችን የለመደው የዚህን ዓለም ስርዓት ነው። ምንም ያህል የተለወጠ ክርስቲያን ብንሆን በዙሪያችን ያለው ዓለም

በለርዓቱ ውስጥ ሊኖረን ይፈልጋል። የኃጢአት ባሕሪያችን እንዲነሳሳ ከሁሉም አቅጣጫ በሚፈትነን ነገር እንወገራለን። ለለዚህም ነው ጳውሎስ «መልካሙንና ደለ የሚያለኝውን ፍጹም የሆነውንም የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማወቅ እንድትችሉ፤ አእምሮአችሁ ታድሶ ሕይወታችሁ ይለወጥ እንጂ የዚህን ዓለም ለዎች ከፋ ጠባይ አትከተሉ» (ሮሜ 12:2-1980 ትርጉም) ያለው።

አስተሳሰባችንም ይሁን አመለካከታችን ሊለወጥ የሚችለው በእግዚአብሔር ቃል ብቻ ነው። እግዚአብሔር ለመጪዎቹ የእስራኤል ነገሥታት ትዕዛዝን ሊለጥ እንዲህ ነበር ያለው «ይህንን መጽሐፍ አጠገቡ በማኖር በዘመኑ ሁሉ ያንብቡ፤ ይህንንም ቢያደርግ እግዚአብሔርን በመፍራት ስለማክበርና በዚህ መጽሐፍ ውስጥ የተጻፉትንም ትዕዛዛት በታማኝነት የመፈጸምን ጥበብ ይማራል» (ዘጸ 17:19-1980 ትርጉም)። ንጉሡ እግዚአብሔርን መፍራት ይማር ዘንድ በሕይወቱ ዘመን ሁሉ ዘወትር ሕጉን ያነብ ነበር። በዚህም መንገድ የቅድስናን አስፈላጊነት መማር ብቻ ላይሆን በየትኛውም ሁኔታ ውስጥ ሊኖር የእግዚአብሔርን ግልጽ ፈቃድ ማወቅን ይማር ነበር።

ኢየሱስ እንዲህ ይላል «ትዕዛዜን የሚቀበልና በሥራ ላይ የሚያውል ይወድደኛል፤ እኔን የሚወድደኝን አባቴ ይወደዋል፤ እኔም እወድደዋለሁ፤ ራሴንም አገልጥለታለሁ።» (ዮሐ 14:21 1980 ትርጉም)። መታዘዝ ወደ ቅድስና የሚወስድ ማለፊያ መንገድ ነው። ይህ ሊሆን የሚችለው ደግሞ ትዕዛዛቱን ለንቀበልና በእኛ ዘንድ እንዲኖር ለንፈቅድለት ነው። የእግዚአብሔር ቃል በሙላት አዕምሮአችንን ይዞ በአስተሳሰባችን፤ በአመለካከታችን እና በድርጊታችን ላይ የጎላ ተፅዕኖ ማሳደር አለበት። አዕምሮን ለመያዝ ትልቁና ወላጅ መንገድ የእግዚአብሔርን ቃል በሚገባ ማጥናትና ማስታወስ መቻል ነው። ዳዊት «አገተን እንዳልበድል፤ ሕግህን በልቤ ለወርሁ» (መዝ 119:11) ይላል።

የእግዚአብሔርን ቃል በሚገባ ለማጥናትና ለማስታወስ የግዴታ እቅድን ማውጣት ያስፈልጋል። ይህም እቅድ የተመረጡ ጥቅሶችን መለየት፤ የለየናቸውን ጥቅሶች በሚገባ ማጥናት፤ ለማስታወስ እንዲቻለንም ሁሉ ጊዜ በአዕምሮአችን መከለስ እንዲሁም አነስተኛና ቀላል የሆኑ ሕጎችን ለማስታወስ መጣር የሚሉትን ያጠቃልላል።

በግል ልምምዴ ወቅት ይህ እቅድ እንዴት እንደጠቀመኝ ዛሬ አስታውሳለሁ። ገና በክርስቲያን ጉሌጅ ውስጥ ባለሁ የእግዚአብሔር ቃል ምን ያህል ለሕይወቴ ጠቃሚ እንደሆነ በደመነፍስ እረዳ ነበር። ነገር ግን በቃሉ ምን ማድረግ እንዳለብኝ ፈጽሞ አላውቅም። ሆኖም ድንገት እንዳመጣልኝ ጥቂት ጥቅሶችን ብቻ ለማስታወስ መሞከራን አልተውኩም። እነዚህ ትንሽ ጥቅሶች የሰጡኝ ጥቅም ብዙ አልነበረም።

²³ John owen, Temptation and sin, page 7.

²⁴ Owen, Temptation and sine, Page 16. Author's Paraphrase.

ሰለዚህም አንድ ቀን በባሕር ጋይላ ውስጥ ሥንበራ አስፈላጊ ነገሮችን ማስታወስ በምንችለበት መንገድ የእግዚአብሔርን ቃል ሳላቋርጥ የማጠናበትን ዘዴ አዘጋጀሁ። ከ28 ዓመታት ጀምሮ ይህንን ቀላል፤ ነገር ግን ወላጅ የሆነ ጥቅሶችን የማጥፋት መንገድ በመጠቀም የእግዚአብሔርን ቃል በልቤ ውስጥ በማኖር ተጠቃሚ ሆኛለሁ።²⁵

በእርግጥ የማስታወስ ጥረታችን ተፈጻሚ የሚሆነው ዕለት በዕለት ሕይወታችን ውስጥ ነው። ይህ ቃሉን ተግባራዊ የማድረግ ድርጊታችን ውስን በሆነው የሕይወት ዕደት ውስጥ የሚሸከረከር ቢሆንም፤ ቀስ በቀስ የምናዳብረው ልምድ ወደ ፊት የሚገጥመንን ችግር ወይም ፈተና በቀላሉ እንድናልፍ ጽኑ እምነትን ይሰጠናል።

ከጥቂት ዓመታት በፊት ባለቤቴና እኔ ኪንሳስ በተባለው ከተማ ሚዙሪ ውስጥ እንኖር ነበር። የምሠራበት ሰፍራ ደግሞ የኪንሳስን ከተማ አቋርጦ የሚሄደውን ወንዝ ተሻግሮ ነበር። የገቢ ግብር መክፈል የነበረብኝ ለኪንሳስ ክፍለ ሃገር ነበር። ነገር ግን የሚዙሪ ነዋሪ ስለሆንኩ እስከ ዓመቱ መጨረሻ ድረስ ግብሩን መክፈል አያስፈልገኝም ብዬ ቆየሁ። በሐምሌ ወር ላይ ለአንድ ዓመት ወደ ኮሎራዶ ተዘዋወርኩ። በዚሁ ዓመት መጨረሻ ላይ ሳስተውል ለኪንሳስ ከተማ መክፈል የሚገባኝ የሰባት ወር የገቢ ግብር ዕዳ እንዳለብኝ አስታወስኩ። መጀመሪያ ወደ ልቤ የመጣው አሳብ የሚከፈለው ገንዘብ ትንሽ በመሆኑና ኮሎራዳ ድረስ መጥተው ግብሩን ስለማይሰበስቡ ፈጽሞ መርላት አለብኝ የሚል ነበር። መንፈስ ቅዱስ ግን ከዚህ በፊት ካጠናቋቸው ጥቅሶች መካከል አንዱን እንዳስታውሰ አደረገኝ። አርሱም «ለሁሉ የሚገባውን አስረክቡ! ግብር ለሚገባው ግብርን፤ ቀረጥ ለሚገባው ቀረጥን፤ መፈራት ለሚገባው መፈራትን፤ ከብር ለሚገባው ከብርን ሰጡ።» (ሮሜ 13:7) የሚለውን ነበር። እግዚአብሔር ስቲክላስ መንግስት የነበረብኝን አዳ አንድከፍልና ለአርሱም አንድታዘዝ ጽኑ እምነትን ሰጠኝ። በዚያም ወቅት የሰጠኝ ጽናት ዛሬም ድረስ ሕይወቴንና ድርጊቴን ሁሉ ሲቆጣጠረውና ሲገዛው አያስሁ።

እንግዲህ ጽናትን ማሳደግ የሚቻለው በዚህ መንገድ ነው። ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጭ የሆነንና በሕይወታችን ውስጥ ግልጽ በሆነ ሁኔታ የሚነሳን ችግር ወይም ፈተና ልንቋቋም የምንችለው የእግዚአብሔርን ቃል በማስታወስና በመጥቀስ ነው።

ብዙ ዓይነት የሕይወት ገጠመኞች በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በግልጽ ተጽፈው ይገኛሉ። እንዲህ ዓይነት ሁኔታዎች ውስጥ ስንገባ

²⁵ The Navigators Topical memory system may be obtained from your local christian book store.

የምንናገረውን ቃል በሚገባ ከቃሉ ላይ ማስታወስ መቻል አስብን። ለምሳሌ «ታማኝነትን» በተመስከተ የእግዚአብሔር ቃል በግልጽ የሚናገረው አለው። «ስለዚህ ውሸትን አስወግዳችሁ፤ እርስ በርሳችን ብልቶች ሆነናልና እያንዳንዳችሁ ከባልንጀሮቻችሁ ጋር እውነትን ተነጋግሩ። . . . የሰረቀ ከእንግዲህ ወዲህ አይሰረቅ፤ ነገር ግን በዚያ ፋንታ ለንደለው የሚያካፍለው እንዲኖርበት በገዛ እጆቹ መልካምን አየሠራ ይድከም።» (ኤፌ 4:25:28) ይላል። በወሲባዊ ድርጊት እራስን ለማስደሰት ስለሚደረግ የሥነምግባር ውድቀት ሲናገር «የእግዚአብሔር ፈቃድ እናንተ እንድትቀደሱና ከዝሙት እንድትርቁ ነው። ከእናንተ አያንዳንዱ የገዛ ስውነቱን በቅድስናና በከብር ጠብቆ መያዝን ይወቅ። እግዚአብሔርን እንደማያውቁ አረማውያን የፍትወት ምኞት አይነረው» (1ተስ 4:3-5 1980 ትርጉም) ይላል። ቃሉን ለመቀበል ፍቃደኛ ከሆንን እነዚህ በግልጽ የተነገሩ አሳቦች በእግዚአብሔር ፈቃድ ላይ ጽናትን ለማሳደግ አይከብዱም።

ይህ እንዲህ ከሆነ በቃሉ ላይ አድርግ ወይም አታድርግ የሚል ግልጽ የሆነ መመሪያ ያልተሰጠባቸውን አሳቦች እንዴት አድርገን ነው የእግዚአብሔርን ፈቃድ የምናውቀውና የምንወስነው?

ከዓመታት በፊት ጓደኛዬ «መልካሙንና ከፋውን የምስይበት ነው» ያለኝን ዘዴ ሰጠኝ። ይህ ዘዴ በ1ኛ ቆሮንቶስ ላይ በተጠቀሱት ሦስት ቁጥሮች ላይ ጥያቄን በመጠየቅ ይጀምራል።

- «ሁሉ ነገር ተፈቅዶልኛል! ግን ሁሉም ነገር ይጠቅመኛል ማለት አይደለም ሁሉም ነገር ተፈቅዶልናል ይሁን እንጂ ለማናቸውም ነገር ባሪያ ሆኜ አልገዛም» (1ቆሮ 6:12 1980 ትርጉም)

-
- ጥያቄ 1. ስለጋዩ፤ ለመንፈሴ፤ ለአዕምሮዬ ይህ ነገር ይጠቅመኛል?
- ጥያቄ 2. የማድርገውስ ነገር ባሪያ አድርጎ ገዝቶኛል?

- «ስለዚህ ምግብ ከርስቲያን ወንድሜን የሚያስናከለው ከሆነ፤ ወንድሜን ሳስማስናክል ስል ከቶ ሥጋ አልበላም።» (1ቆሮ 8:13 1980 ትርጉም)

- ጥያቄ 3. የማድርገው ነገር ሌሎችን ይነዳል?
- «እንግዲህ ስትበሉም ሆነ፤ ስትጠጡ ወይም ማናቸውንም ነገር ስታደርጉ፤ ሁሉንም ነገር ለእግዚአብሔር ከብር አድርጉት» (1ቆሮ 10:31 1980 ትርጉም)

- ጥያቄ 4. የማድርገው ነገር እግዚአብሔርን ያከብራል?

እንግዲህ ይህንን ዘዴ ለመጠቀም ፈቃደኞች ከሆንን በቀላሉ ጽናትን ማሳደግ አንችላለን። እነዚህን ጥያቄዎች በሌላም ሥፍራ ማንሳት ይችላል ነገር ግን መነሳት ያለባቸው ቅድስናን በሕይወታችን መከተል ከቻልን ነው።

አስቲ እነዚህን ዘዴዎች ተግባራዊ በሆነ ሁኔታ ላይ ተመስርተን እንፈትሻቸው። የምንከታተላቸውን የቴሌቪዥን ፕሮግራሞች አንደምሳሌ አድርገን እንውሰድ። እነዚህ ፕሮግራሞች ለሰጋችን ለመንፈሳችን አንዲሁም ለአዕምሮአችን ጠቃሚነት አላቸው? ለአያንዳንዱ ፕሮግራሞች መልሳችን አዎንታዊ ሊሆን ይችላል፤ ነገር ግን ለሌሎቹ እውነት ለመናገር ካስፈለገ በትሏቸውም አንዳን መልሳችን አሉታዊ ነው።

የማድርገው ነገር ይዝኛል? ምናልባት ይህንን ጥያቄ በመጠኑ ሃሽሽ በመውሰድ እና በማጫስ ላይ ብንወስደው በእኛ ላይ ሳይሰራ ይችላል። ነገር ግን በቴሌቪዥን ፕሮግራም ላይ ያለን አመለካከት አንዴት ነው? አዕምሮአችሁን ከመቆጣጠራቸው የተነሳ ልታጧቸውና ልታልፍዋቸው የማትችሉት አንዳንድ ፕሮግራሞች አሉዋችሁ? ካሉ በቂጥጥራቸው ስር አድርገዋቸዋል ማለት ነው። ለምሳሌ አንዲት ቤት ልጅ የነበራት ክርስቲያን አውቃለሁ። ይህች ልጅ እድሜዋ በአበራዎቹ የሚገመት ሲሆን የብሔራዊ 2ኛ ዲቪዝዮን ቴንስ ሻምፒዮን ነበረች። ልጅቱዋ ምንም ያህል ክርስቲያን ብትሆንም በቴንስ ጨዋታ ሱስ ሕይወትዋ የተጠመደ ነበር። በክርስትና ሕይወትዋ ጥሩ ደቀመዝሙር እየሆነች ስትመጣ ቴንስ ሕይወትዋን ምን ያሕል እንደገዛውና እንደተቆጣጠረው በእርስዋም ላይ የተወሰነ ኃይልን ማሳደሩንና ክርስቶስንም በምትከተልበት መንገድ ላይ ጫና አንደፈጠረበት ተገነዘበች። ይህንንም ኃይል ለመስበር የምትጫወትበትን የቴንስ ራኬት ለማስቀመጥ ወስነች። ከጥቂት ዓመታት በኋላ የቴንስ ሱስ ፈጽሞ ከለቀቃት በኋላ እራስዋን ለማዝናናት ብቻ ያለምንም የሕሊና ወቀሳ ራኬትዋን አንስታ መጫወት ጀመረች።

ይህ የቴንስ ጨዋታ ምሳሌ አንድ አስፈላጊ እውነታ ያስጨብጠናል። ምናልባት የምናደርገው እንቅስቃሴ ወይም ድርጊት ኃጢአት ሳይሆን ይችላል። ነገር ግን ለድርጊታችን የምናሳየው ሁኔታና መልክ ኃጢአት ሊሆን ይችላል። በተወሰነ ሁኔታም ይሁን የቴንስ ጨዋታ ከስነምግባር አኳያ የሚታይ አይደለም። እንዲያውም በትክክለኛው ሁኔታ ሲታይ ለአካላዊ እንቅስቃሴአችን ጠቃሚ ነው። ነገር ግን ይህች ልጅ እንደ ጣኦት ወስዳው ስለነበር ኃጢአት ሆነባት።

አስቲ ሁለተኛውን ጥያቄ እንመርምር «የማድርገው ድርጊት ሌሎችን ይጎዳል?» አንድ ሌላ ክርስቲያን ቴንስን እንደመዝናኛ ቆጥሮ የሚጫወት አለ እንበል። ይህ ሰው ይህችን ቤት ልጅ ቴንስ መጫወት

ምንም ስሕተት እንደሌለው አድርጎ ወደዚያው ሱስ ሲመልሳት ይሞክራል። በእርግጥ የተናገረው ትክክል ሲሆን ይችላል ነገር ግን የዚህችን ልጅ መንፈሳዊ ሕይወት በሚጎዳ ነገር ላይ ነበር ሲያደፋፍርና ሲገፋፋ የተገኘው። ከዚህም አንጻር ሲታይ ድርጊቱ ስሕተት ነበረው። ብዙ እንቅስቃሴዎች ከስነምግባር አኳያ ሲታዩ ንጹሆች ናቸው ነገር ግን ያ ለው በአንድ ወቅት ካሳለፈው መጥፎ ልምድና ሱስ የተነሳ ወደ ተወው ልማድ መመለሱ ሌላውን መጉዳት ነው። ለሰዎች ኃጢአት ወደ ሆነው ሁኔታ ተመልሰው እንዲዘፈቁ ምክንያት መሆናችንን ማብብ መቻል አለብን።

በእነዚህ በእግዚአብሔር ፈቃድ ላይ፤ ነገር ግን ከርስቲያኖች በሚለያዩበት ጽናት ላይ ምን እንላለን? ጳውሎስ በሮሜ 14 ስለዚህ ጥያቄ እና ለሌላዎቹ የምግብ አመጋገቦች ላይ ስላሉት ችግሮች ሲናገር፤ የምንመራበትን ሦስት አጠቃላይ መመሪያዎችን ያስቀምጣል። የመጀመሪያው በአመስካክታቸውም ይሁን በእምነታቸው ከእኛ በሚለዩት ላይ እንዳንፈርድ (ቁ. 1-4)፤ ሁለተኛው የሚያደርጉትን ሁሉ «ለጌታ» ብለው እንደሚያደርጉት እና ሁሉም እርሱን ስመታዘዝ ከመነጨ ስሜት እንደሚፈጽሙት እንድናስብ (ቁ. 5-8)፤ ሦስተኛው ለ «ጌታ» ብለን የምናደርገውን ነገር ሁሉ በእውነት እና በእምነት እንድናደርገው ያዘናል (ቁ. 23)። ምንም እንኳን ሌሎች ያመኑበትን ነገር ለማድረግ ነጻነቱ ቢኖራቸውም እኛ ግን ከጸናው እምነታችን ፈቀቅ ካልን ኃጢአትን አድርገናል ማለት ነው።

ለብዙ ዓመታት፤ እስከ መቼ ነው እኔና ቤተሰቤ እሁድን የጌታ ቀን እንደሆነ አድርገን የምንመለከተው በማለት እጠይቅ ነበር። አለቀድሞ እሁድን የእረፍትና የኢምልኮ ቀን አድርጌ ተቀብዬው በዚያው እኖር ነበር። አሁን ሳስተውል ግን ተኩን እንደሰንበት ቀን መቀበሉን አልወደድኩም፤ ከዚህም የተነሳ ካሉት አጥባቂ ክርስቲያኖች ጋር ተገቢ በሆነ መልኩ ልዩነትን መፍጠር ጀመርኩ። ሆኖም ሮሜ 14 ላይ ያለውን መርህ በመከተል እሁድን እኔ ከምመለከተው በተለየ መንገድ ለስተመስከቱት ልፈርድባቸው አልፈለግሁም። በሁለተኛ ደረጃ ምንም ያህል የእራሴ ጽናት ቢኖረኝም እነርሱ እግዚአብሔር እንዴት እንደመራኝ ሳይመለከቱና ሳይታዘዙ ይችላሉ። ስለዚህም የእራሴን ጽናት እያሳደኩ ሌሎች ያመኑበትንና የሚያደርጉትን እንዳልቃወም ልጠነቀቅ መስገኩ።

ጸናን እምነት ከእግዚአብሔር ቃል ላይ ለማሳደግና በዚህም ጽኑ እምነት ለመኖር ፍቃደኛ ነኝ? የሚለውን ጥያቄ ቅድስናን ስንከተ የግዴታ መጠየቅ ይኖርብናል። ይህንን ጥያቄ ምናልባት የሚፈትነን ነገር ሲመጣ ልናነሳው እንችላለን ይሆናል። ነገር ግን በትንሹ የሕይወታችን ክፍል ውስጥ ከእግዚአብሔር የቅድስና ደረጃ ጋር

መፋጠጡ ይቸግረናል። ስለዚህም ለማድረግ ባለፈለግነው ነገር ላይ ለመታዘዝ ፈቃደኝነት እንደሚያስፈልገው በሚገባ እንረዳለን።

የሰውነትን ሥራ ከገደልን ወደ ሁለተኛው አለፈላጊ ነጥብ ማደጋችን አይቀርም። ይህ አለፈላጊ ነገር ደግሞ እራሱን መስጠት ነው። ሊየሱስ ሊናገር «እንግዲህ እንደዚሁ ግንኙ ከእናንተ ያለውን ሁሉ የማይተው ደቀ መዝሙራ ሊሆን አይችልም» (ሉቃ 14:33) ይላል። «ጠቅላይና ውጭ እንድሆን ያደረጉኝን አንዳንድ ልማቶችን ለማለወገድ ፍቃደኛ ነኝን?» የሚለውን ጥያቄ ለመመለስ የግዴታ መዋከር ይኖርብናል። ብዙዎቻችን የምንወድቀው በአንደዚህ ዓይነት የውሳኔ ነጥቦች ላይ ስንደርስ ነው። በኃጢአትም ውስጥ ብዙ ባንዘፈቅም መሜወቱን ግን በጥቂቱ እንመርጣለን።

«አንድ ጊዜ» በሚል በሽታ ተይዘን ሊሆን ይችላል። አንድ ጊዜ በምንዝር በተሞላ አስተያየት ልይ፤ አንድ ጊዜ ከምግብ በፊት ተጨማሪ ጣፋጭ ነገር ልውሰድ (ከምግብ በኋላ የሚወበደውን ማለት ነው)፤ አንድ ጊዜ ወደ መጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ከመሄድ በፊት ቴሌቪዥን ለመልከት ወዘተ በማለት ማድረግ የሚገባንንና የወለንበትን ማለትም ኃጢአት ነው። «በቃ» ያልነውን ነገር እንደገና ለሌላ ጊዜ ስናስተላልፍ እንታያለን።

ስለምወበደው ጣፋጭ ነገር እግዚአብሔር የተናገረኝን በሚገባ አስታውሳለሁ። ከብደቱ ስለጨመረ ሳይሆን ከዚያ ጋር ተያይዞ የሚመጣውን ችግር መቋቋም ባለመቻሌ ነበር የተናገረኝ። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በምናዘጋጀው የገና ዋዜማ የቂጣ በአል ላይ ሳይሳተፉ ከሚመለሱት ሰዎች ውስጥ አንዱ ነበርኩ። አንድ ቀን ጥዋት ልክ የገናን በዓል በምናከብርበት ሳምንት መካከለኛ ላይ ከረሜላዎቹ ብስኩቶቹ፤ የፍራፍሬ ኪኮች እና ሌሎች ጣፋጭ ነገሮች ቀርበው ሳለ እግዚአብሔር ለሰሚያስከትልብኝ ችግር በልቤ ተናገረኝ። ድንገት የመጣልኝ መልስ «ጌታ ሆይ እስከ ነገ ድረስ ተወኝ ከዚያ በኋላ እወስናለሁ» የሚል ነበር። በዚያም ቀን ውሳኔ ውስጥ ለመግባት ፈጽሞ ፈቃደኛ አልነበርኩም።

ሰሎሞን የሰው ዐይን ከማየት እንደማትጠግብ ይነግረናል (ዎሳ 27:20)። አንድ ጊዜ የተመለከትነው የፍትወት አይታ ወይም አንድ ጊዜ የተመገብነው ጣፋጭ ነገር ለዘላለም እርካታ አይሆንም። ነገር ግን የዚህ ተቃራኒ በሕይወታችን ውስጥ በፍሬ ቢይዝ ይታያል። ሁልጊዜ ለሚፈትነን ፈተና ፈቃደኞች ሆነን መልስ ከሰጠነው በሌላ ጊዜ ቢፈትነን እምቢ ማለት አንችልም።

የግዴታ የኃጢአት ልማድን እንዳሳደግን ልንገነዘብ ይገባናል። ለጥቅማችንም ስንል እውነትን የመደበቅና የመሰወርን ልማድ በትንሹም ቢሆን ማሳደጋችንን እንወቅ። በማለቱ ነቅተን እንዳንነሳ

የሚያደርግን ልማድ አዳብረን ሊሆን ይችላል። ይህ አጉል ልማድ እንዲሰበር ካስፈለገ መሠረታዊ የሆነ ውሳኔን በመወሰን ጨካኝ የቅድስናን ኑሮ ልንኖር ይገባል።

ሐዋርያው ዮሐንስ ሲጽፍ «ልጆች ሆይ፤ ኃጢአትን አንዳታደርጉ ይህን አጽፍላችኋለሁ።» (1ዮሐ 2:1) ይላል። ዮሐንስ ደብዳቤውን የጻፈበት ዋናው ዓላማ ኃጢአትን እንዳንሰራ ለማሳሰብ ነው። አንድ ቀን ይህንን ምዕራፍ እያጠናሁ ሳለሁ የተገነዘብኩት ነገር ቢኖር ቅድስናን በተመለከት በሕይወቴ ያለኝ ዓላማ ከዮሐንስ እጅጉን ያነሰ መሆኑን ነበር። አርሱ አበክሮ ያለው ነገር ቢኖር «ዓላማችሁ ኃጢአት ለመሰራት አይሁን» ነበር። ስለዚህ ነገር ሳሰብ የተረዳሁት ነገር ቢኖር በልቤ ውስጥ ያለው ትክክለኛው ዓላማ ፈጽሞ ኃጢአትን ለመሥራት እንዳልሆነ ነው። «አዎን ጌታ ሆይ ከአሁን ጀምሮ እስከመጨረሻው ኃጢአትን ለመሰራት ዓላማዬ አድርጌ አልነሳም» ለማለት ግን አስቸጋሪ ሆኖ ነው ያገኘሁት። በዚያን ቀን ግን እግዚአብሔር የጠራኝ ኃጢአትን ዓላማዬ አድርጌ ለመሥራት ሳይሆን በፍጹም ቅድስና ውስጥ እንድኖር እንደሆነ ተረዳሁ።

«ጠላቱን የማይወጋ ወታደር» ወደ ጦር ሜዳ ይሄዳል ብለህ ታስባለህ? ጠላቱን ላለመውጋት ዓላማው አድርጎ ወደ ጦር ግንባር የሚዘምት ወታደር ካለ እጅግ የሚያስደንቅና የሚያበቅ ነው። እንዲሁ ቅድስናን ለማድረግ የማይጨካኝና ውሳኔ ውስጥ የማይገባ ካለ ልክ ጠላቱን ላለመውጋት ወደ ጦር ግንባር እንደዘመተ ወታደር ነው። እርግጠኛ መሆን የሚገባን ነገር ቢኖር ጦር ሜዳ ሄደን ጠላትን የማንመታ ከሆነ እኛ በጠላት እንደምንመታ ነው። መመታቱ በጥይት ሳይሆን ይቻላል ነገር ግን በሚፈትነን ነገር ደግመን ደጋግመን እንመታለን።

በጥንቱ የአሜሪካን ታሪክ ውስጥ ታላላቅ ሰባኪዎች ከሆኑት አንዱ ዮናታን ኤድዋርድ ለዚህ ነገር መፍትሄ ለመስጠት የተጠቀመበት አንዱ መንገድ «ውሳኔ፤ በሕይወቴ የመጨረሻ ሰዓት እንኳ ቢሆን ሳደርገው ለፈራሁት ነገር ምንም አይጠቅምም²⁶» ይላል። የሃያኛው ምዕተ ዓመት ክርስቲያን የዚህን ዓይነት መፍትሄ ለመፈለግ ይደፍራል? ያለምንም ገደብ ቅድስናን ለመለማመድ አራሳችንን እንለጣለን? ኃጢአትን ለመቃወም ግዴታ ውስጥ እስካልገባን ድረስ በኃጢአት ላይ ድልን ለመቀዳጀት የምንጸልይበት ምንም ምክንያት የለንም።

²⁶ Jonathan Edwards - Representative selections, with introduction, Bibliography, and Notes, Clarence H. Faust and Thomas H. Johnson, Editors (revised Edition, New York: Hill and Wang 1962), Page 38.

የሚፈትነንን ፈተና መካድ ካልተማርን መቼም ቢሆን የለውነትን ሥራ መግደል አንችልም። መማር ደግሞ በተለምዶ ዘንግተኛና ለቃይ ያለበት ሂደት ከመሆኑም በተጨማሪ በብዙ ውድቀት የታጀበ ነው። ብዙውን ጊዜ እርጊው ፍላጎታችንና የጋጢአት ባሕርያችን በቀላሉ ከእኛ አይለቀቁም። እነዚህን ለማስወገድ በትንሹም ቢሆን እንዲላካልን ትልቅ ጽናት ያስፈልገናል። ይህ አለተላለብ ምንም ያህል የሚያም ቢሆንም የግዴታ የምንቃኝበት መንገድ ይኸው ብቻ መሆኑን ልናውቅ ይገባል።

10 ግላዊ ራስን የማስለመጃ ሥፍራ

ነገር ግን ለዚህ ዓለም ከሚመችና የአሮጊቶችን ሴቶች ጨዋታ ከሚመስለው ተረት ራቅ።
እግዚአብሔርን ለመምሰል ግን ራስሕን አስለምድ
(1ጢሞ 4:7)

ቅድስናን ለማሳደግ ግልጽ የሆነ ግዴታ ውስጥ ገብተን በምናደርገው ትግል ውስጥ ውድቀት ቢያጋጥመንም እንኳን በቅድስና ሕይወት ላይ ጽኑ እምነትን ለመመስረት እንችላለን። ሕይወት ደግሞ ጽናት ካጣ እንደተበተነ አመድ ነው። ምናልባት በእግዚአብሔር ጸጋ እንዳንድ ግልጽ የሆኑ የጋጢአት ልማቶችን ለምሳሌ የፍትወት ምኞት፣ ወንድሞችን ማማት ወይም ሌሎችን ለማቆም ወስነን ሊሆን ይችላል። ነገር ግን እነዚህ ነገሮች ያለማቋረጥ በሕይወታችን ሊገለጹ ለንመለከት እንዳልተላካልን በመቁጠር አበቃልን እንላለን። ሆኖም አሁንም ቢሆን አጥብቀን ካልፈለግነውና ካልወለንን በለተቀር ቅድስናችን መሻሻል ሊያመጣ ፈጽሞ አይችልም።

ጃይ አደምስጠጠን ጣቱን በችግሮች ላይ ቀስሮ ሲናገር «ድንገት ተነስተን እግዚአብሔርን የመምሰልን መንገድ ልናይና ልንሞክር እንችላለን ይሆናል። እንዲህም ብለን የሌለን ነገር እናስባለን . . . ድንገት እንድ ሰው መጥቶ እግዚአብሔርን የመምሰያ ዘዴዎችን እንዲነግረን እንፈልጋለን፤ ይህንንም ዘዴ ተቀብለን በሚቀጥለው አርብ እግዚአብሔርን እንመሰላለን እንላለን። ችግሩ ግን እግዚአብሔርን የመምሰያው መንገድ በዚህ በኩል አለመሆኑ ነው»²⁷ ይላል።

አደምስ «እግዚአብሔርን ለመምሰል የሚቻለው እራስን በክርስቶስ መንገድ ማስለመድ ሲቻል ነው»²⁸ በማለት ያብራራል። ነገር ግን እራስን ስለ ማስለመድ በአሁኑ ወቅት በማሕበረሰባችን ውስጥ ያለው አመለካከት (በነጮቹ ማለቱ ነው) በጥርጣሬ የተሞላ ነው። ይህም አመለካከት በክርስቶስ ካለን ነፃነት ጋር የሚቃረን ቢሆን ከመብትና ከአመጽ እንቅስካሌ ጋር ተያይዞ እናገኘዋለን።

ጳውሎስ እግዚአብሔርን ለመምሰል እራሳችንን እንድናስለምድ ይነግረናል (1ጢሞ 4:7)። ይህን ምሳሌያው አንጋገር የወሰደው ጥንት የግሪክ አትሌቶች ከሚያደርጉት የአካል ብቃት እንቅስቃሴ ነው። ለለዚሁ ጉዳይ በሌላ ስፍራ ሲናገር «በሩሜ የሚወዳደሩ ሁሉ አድካሚ ልምምድ ያደርጋሉ፤ እነርሱ እንዲህ የሚደክሙት የሚጠፋውንና ጊዜያዊ የሆነውን አክሲል ለማግኘት ነው፤ እኛ ግን የምንደክመው የማይጠፋውንና ዘላለማዊ የሆነውን አክሲል ለማግኘት ነው» (1ቆሮ 9:25-1980 ትርጉም) ይላል። ጳውሎስ እራሱን በዚህ ሁኔታ እያኖረ ሌሎችም እንደርሱ እንዲታገሉ ይጋብዛል (1ቆሮ 9:24-27)።

እነዚህ ጥቅሶች የሚያመለክቱን እራስን የማስለመጃው መንገድ የዕለት በዕለት እንቅስቃሴ መሆኑን ነው። ዌብስተር ኒው ኮሌጅ ዲክሽነሪ ራስን ስለ ማስለመድ አንድ ትርጉም ዘግቧል «ልምምድ ማለት ማለተካከልን፤ ቀርጾ ማውጣትን፤ የአዕምሮን አለተላለብ ወይም የምግባር ባሕርይን ፍጹም አድርጎ ማውጣት ማለት ነው»²⁹ ይላል። ቅድስናን ስንከተል ማድረግ የሚገባን ይህንን ነው። የግዴታ እጅላችንን ማስተካከል፤ መቅረጽ፤ እና ምግባራዊ የሆነ ባሕርያችንን ማሰልጠን ይገባናል።

እራስን ማስለመድ የሚጀምረው ከእግዚአብሔር ቃል ነው። ጳውሎስ ሲናገር «ቅዱስ መጽሐፍ በሙሉ በእግዚአብሔር መንፈስ መሪነት የተጻፈ ነው፤ እርሱ እውነትን ለማስተማር የተላላቱትን ለመገሠጽ፤ ለሕተትን ለማረምና ለትክክለኛ ኑሮ የሚበጀውን መመሪያ ለመስጠት ይጠቅማል» (2ጢሞ 3:16-1980 ትርጉም) ይላል። ከላይ እንደተገለጸው ለህተትን ማረምና ትክክለኛ ኑሮን መኖር የሚቻለው እራስን በማስለመድ ሲሆን ይህም ጽድቅን ለማድረግ ቀጥተኛው

²⁸ Godliness is closely akin to holiness in scripture. Strong's concordance lists holiness as a synonym for godliness. Vine says godliness is "that piety which is characterized by a God ward attitude, and does that which is well pleasing to Him" (Expository Dictionary of New Testament words, Page 162)

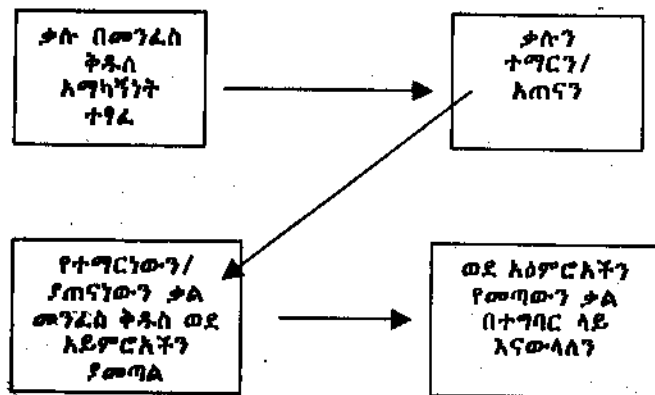
²⁹ Webster's New Collegiate Dictionary, Page 325.

²⁷ Jay E. Adams, Godliness Through Discipline, page 3

መንገድ ነው። መጽሐፍ ቅዱስንም በእውነት ከተጠቀምንበት ሊያደርግልን የሚችለው ይህንን ነው። ጃይ አደምስ ሲናገር ሚካኤል-ብሔርን የመምሰል ሚስጥር የሚያድገውና አብርን የሚዋሃደው በፈቃደኝነት፤ በጸሎት እና መጽሐፍም እንዳሚሰው ለመታዘዝ በመጨረሻ ነው³⁰» ይላል።

መጽሐፍ ቅዱስ በሌላ ለፍራ ሲናገር «ፊተኛ ኑሮአችሁን አያስባችሁ እንደሚያቃልል ምኞት የሚጠፋውን አሮጌውን ሰው አስወግዱ (... አታልሉ ወደ ኃጢአት በሚመራ ምኞት የተበላሸውን አስቀድሞ ትናናበት የነበረውን አሮጌውን ሰውነት አስወግዱ-1980 ትርጉም) በአኦምሮአችሁም መንፈስ ታደሱ፤ ለእውነትም በሚሆን ጽድቅና ቅድስና እንደ እግዚአብሔር ምሳሌ የተፈጠረውን አዲሱን ሰው ልበሉ» (ኤፌ 4፥ 22-24) ይላል። ይህንን የምናስበው የት ሆነን ነው? በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ብቻ ሆነን ነው። ለቅድስና እራስን ማስለመድ የሚጀምርው በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ነው። እራስን ለማስለመድ የምንማረው ቃል እና ተግባራዊ ለማድረግ የምናወጣው እቅድ በሕይወታችን ውስጥ ጠቃሚ ነገር ይተውላል።

ከዚህ በታች ያለው ሰዕላዊ መግለጫ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ያለንን ግንኙነት ለማሳየት ይሞክራል።

መንፈስ ቅዱስ ቃሉን ወደ ልባችን በማምጣት እና በቃሉ እራሳችንን እንድናስለምድ የራሱን ድርሻ ከመወጣት ባሻገር በሚገጥመን ፈተና ወቅት የምንመልሰውን ቃል በመስጠት በታማኝነት አብርን ይሠራል። ቃሉንም በየዕለቱ ሕይወታችን ውስጥ ለመጠቀም ለንፈልግ በውስጣችን በመሥራት ኃይልንና ጉልበትን ይሰጣል። ወደፊት አብዝቶ በእኛ እንዲሰራ ከፈለግን አስቀድሞ ላደረገው ነገር ተገቢውን ምላሽ መስጠት ይጠበቅብናል።

ስለዚህ እራሳችንን እግዚአብሔርን መምሰል ለማሰለመድ ቃሉን በጤናማ መልኩ መመገባችንን መቀጠል አለብን። መጽሐፍ ቅዱሳችንን በየዕለቱ ለመማርና ለማጥናት የተዘጋጀ ዕቅድ ወይም ጊዜ ያስፈልገናል። በቅድስና ሕይወቱ መሻሻልን የሚያሳይ ክርስቲያን ማለት እራሱን ለማስለመድ ተገቢው ጊዜ መጽሐፍ ቅዱስን በማጥናት የሚያሳልፍ ሰው ነው። ከዚህ ውጭ እራሱን የማስለመድ መንገድ የለም።

ስይጣን የማይወደው ነገር ቢኖር ይህንን ዓይነቱን አስተሳሰብ ነው። ለሐዚህም ዘወትር ይዋጋናል። በማለቱ ከእንቅልፋችን እንዳንነቃ፤ ቀን በሥራ እንድንጠመድ፤ በምሽት ደግሞ በድካም እንድናርፍ እና በእንቅልፍ እንድንገነዳጅ ያደርጋል። ስለዚህም በእግዚአብሔር ቃል ምቹ የሆነ ጊዜ እንደሌለ ሆኖ ይሰማናል። ነገር ግን መደረግ ያለበት ነገር ቢኖር ለቃሉ በቂ ጊዜ ለመስጠት በዕለት ፕሮግራማችን ውስጥ ቃሉን የምናጠናበት ጊዜ መመደብ ነው። ይህንንም እንደ ልማድ አድርጎ ማሳደግ እና እራስን ማስለመድ አስፈላጊ ነው። በእኔ ልምምድ ከቁርስ በፊት ያለው ጊዜ ቃሉን ለማጥናት በቃሉም ላይ ለመጸለይ ጥሩ ጊዜ ሆኖ አግኝቼዋለሁ። እራሴንም ለማስለመድ ጥሩ ነው ብዬ የተቀበልኩት ይህንን ጊዜ ነው። ይህንን ተግባር ለመከወን ከንጋቱ 11 ሰዓት ከእንቅልፌ እነሳለሁ፤ ለመኝታም 7 ሰዓት በቂ ነው ብዬ ስላመንኩ ማታ 4 ሰዓት ላይ መብራቲን አጠፋለሁ። ምናልባት ይህንን ለማድረግ እናንተ ልትቸገሩ ትችላላችሁ ነገር ግን ይህንን ለማድረግ የሚያስፈልገው እራስን ማስለመድ ብቻ ነው።

ይህ ጊዜ ምናልባት ለአንዳንድ የቤት እመቤቶች ላይመች ይችላል። በተለይ ሕፃናት ልጆች ላሏቸው። ነገር ግን የቤተሰቡን አባላት ወደ ሥራና ት/ቤት ከሸኙ በኋላ ከጌታ ጋር የሚሆኑበትን ጊዜ ቀደም ብለው ሊያመቻቹ ይገባቸዋል። በዚህም ሁኔታ ከቁርስ በኋላ ያለው ጊዜ ከእግዚአብሔር ጋር በፀጥታ ለመቆየት አመቺ ጊዜ ነው። ይህንን ግዴታ ለመወጣት እና ቀኑ የሚጠብቅብንን ተግባር ለማከናወን እራስን ማስለመድ ያስፈልጋል። ከቁርስ በፊትም ይሁን በኋላ ወይም በምሽት ዋናው ነገር በየዕለቱ የእግዚአብሔርን ቃል የምንማርበትን ጊዜ ማዘጋጀቱ ጠቃሚ ነው።

³⁰ Adams, God lines Through Discipline, Page 14

የእግዚአብሔርን ቃል በማጥናት እራሳችንን ለማስለመድ ማመቻቸት ያለብን ጊዜውን ብቻ ሳይሆን ዘዴውንም ጭምር ነው። በተለምዶ የእግዚአብሔርን ቃል በአራት መንገድ መማር እንችላለን። አነርሱም በሰባዊዎቻችን ወይም በአስተማሪዎቻችን የምንማረውን ቃል በማድመጥ (ኤር 3:15)፤ በእራሳችን የጥናት ጊዜ መጽሐፍ ቅዱስን በማንበብ (ዘጸ 17:19)፤ ቃሉን በማጥናት (ምሳ 2: 1-5) እንዲሁም በጣም አስፈላጊ የሆኑትን የቃሉን ክፍሎች በማስታወስ (መዝ 119:11) ነው። እነዚህን ዘዴዎች ሚዛናዊ በሆነ መልኩ መጠቀም ይገባል። ወንጌላዊነት ወይም መጋቢነት ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ስጦታ ስለሆነ የእግዚአብሔርን አሳብ በትክክል ተቀብለው ወደ እኛ በሚያደርሱት ቃል ላይ ትልቅ ጥንቃቄ እና ትምሕርት ያስፈልጋቸዋል። በማድመጥ በምንማረው ቃል ሃላፊነቱ የእነርሱ ነው። ማንበብ አጠቃላይ የሆነ መለኮታዊ እውነታዎችን እንድንረዳ ሊያደርግ አንድን አሳብ ወይም ርዕስ ይዞ ማጥናት ደግሞ የበለጠ ወደ ውስጥ ገብተን እንድንቆፍርና እውነታዎችን በሚገባ እንድንረዳ ያስችለናል። ቃሉን ለማስታወስ የሚደረግ ጥናት ደግሞ ጠቃሚ የሆኑ እውነታዎችን እና ነጥቦችን ለመያዝ፤ በሕይወታችንም ተግባራዊ ለማድረግ ይጠቅመናል።

ነገር ግን ቅድስናን እራስን በማስለመድ ብንከታተለው ቃሉን ከመለማት፤ ከማንበብ፤ ከማጥናትና ከማስታወስ የበለጠ ማድረግ እንችላለን። የእግዚአብሔርን ቃል ዘወትር ለናስላስል ይገባል። እግዚአብሔር ኢየሱስን በእስራኤል ላይ መሪ አድርጎ ከሾመው በኋላ ሌናገር ጭዚህ ሕግ መጽሐፍ ከአፍህ አይለይ፤ ነገር ግን የተጻፈበትን ሁሉ ትጠብቅና ታደርግ ዘንድ በቀንም በሌሊትም አሰበው የዚያን ጊዜም መንገድህ ይቀናልሃል ይከናወንልሃልም» (ኢያሱ 1:8) ይላል። የእግዚአብሔርን ቃል ማስላስል ማለት፤ ስለ ቃሉ ማሰብ እና በአዕምሮአችን ውስጥ መያዝ፤ የያዝነውንም ቃል በሕይወታችን ሂደት ውስጥ በተግባር ማዋል ማለት ነው። አንዳንዶቻችን ቃሉን ማስላስል የሚለው ቃል የሚሰጠን ትርጉም በመካከለኛው ዘመን በገዳም ውስጥ ይኖሩ እንደነበሩ መነኩሴዎች ማጉተምተም እና በከንቱ መድገም እንደሆነ አድረገን ነው የምንቆጥረው። ለሌሊህም ለመታዘዝ እጅግ እንዘንያለን። በጣም ሥራ ይበዛበት የነበረው የእስራኤል ጦር ሠራዊት ጠቅላይ አዛዥ ከመንገዱ ፈቀቅ እንዳይል የእግዚአብሔርን ቃል ቀንና ሌሊት ያስላስል ነበር (ኢያሱ 1:8)።

የእግዚአብሔርን ቃል ማስላስል ከለመድን በቀላሉ ስለ ቃሉ ማሰብና ተግባራዊ ማድረግ እንችላለን። ይህንን ልምድ የምናዳብረው ግን እራሳችንን በማስለመድ ነው። ብዙዎቻችን ይህንን ለማድረግ ጊዜ እንደሌለን አድርገን ነው የምናስበው። ነገር ግን ልምድን ማሳደግ ከቻልን ማስላስል የምንችልበት በየቀኑ በቂ ጊዜ ይኖረናል።

መኪናዬን አያሽከረከርኩ ወደ ሥራ ለሄድሞ ሆነ ለመጣ ወይም በሌላ ጊዜ ራድዮሬን ከፍቼ የየዕለቱን ዜና ማድመጥ ያስደስተኝ ነበር። አንድ ቀን ይህንን ጊዜ የእግዚአብሔርን ቃል በማሳላል የሚያላልፍ ጓደኛዬን በማግኘቴ በሥራዬ ሃፍረት ተለማኝ። እርሱ ጥሩ ምሳሌ ነበር። አሁን በመደነቅ ምን ያህል ጊዜ ቃሉን በማስላስልና በሕይወቴ ተግባራዊ ለማድረግ ጊዜን እንደሰጠሁ እራሴን ተመልከትሁ። ምናልባት አንደ እኔ በመኪና ውስጥ ሆናችሁ ቃሉን ለማስላስል አጋጣሚውን ላታገኙ ትችላላችሁ፤ ነገር ግን በሚገባ ብታስቡበት በጊዜላችሁ ውስጥ ቃሉን የምታስላስቡበት ብዙ አጋጣሚዎችን ታገኛላችሁ³¹።

የማስላስላችን ዓላማ ተግባራዊ የሚሆነው ቃሉን ስንታዘዝ ነው። ይህ ደግሞ እራስን ማስለመድን ይጠይቃል። ቃሉን ስንቀበል በሕይወታችን ውስጥ ለውጥ ይመጣል። ምክንያቱም በተፈጥሮአችን ኃጢአተኞች ነንና። በኃጢአትም የተሞላ ልምምድ አለን። ይህም ልማድ ብለን የምንጠራው ነው። ይህንን አጉል ልማድ ለመስበር እራስን ማስለመድ እጅግ አስፈላጊ ነው። አንድ ልጅ የቤዝ ቦል ጨዋታ እንቅስቃሴን በተሳሳተ መልኩ ከለመደው በቀላሉ ለማስተካከል አስቸጋሪ ነው። ምክንያቱም ይህ ልጅ ጨዋታውን ለመማር ብዙ ጊዜ ልምምድን አድርጓል፤ ስለዚህም ይህ ልምምድ ቀስ በቀስ ልማድ ሆኖበታል ማለት ነው። ከዚህ ከአዳበረው የተሳሳተ ልምድ ለመውጣትና አዲስ ልማድን ለማዳበር እንደገና በትክክለኛ መልኩ ያለማቋረጥ እራሱን ማለማመድ ይገባዋል።

በዚህ ሁኔታ ለብዙ ዓመታት ለእግዚአብሔር ያለመታዘዝን ልማድ ለላዳበርን ያለ እራስን ከማስለመድ ውጭ ይህንን ልማድ በቀላሉ መስበር አንችልም። እራስን ማስለመድ ማለት በግድ የለሽነት «ከእንግዲህ ወዲያ አልፈጽመውም» ማለት ሳይሆን ታለቦበትና እቅድ ወጥተለት ዕለት በዕለት የምንለማመደው እውነት ነው። ቃሉን ዘወትር ለመማር፤ ለማጥናትና ለማስላስል እቅድ እንዳለፈለገህ ሁሉ፤ በሕይወትህም ተግባራዊ ለማድረግ እንዲሁ ዕቅድ ያስፈልግሃል።

ቃሉን በምታነብበትና በምታጠናበት እንዲሁም በየቀኑ በምታስላስልበት ወቅት እነዚህን ሦስት ጥያቄዎች ጠይቅ፤

1. ለቅድስና ሕይወት የእግዚአብሔርን ፈቃድ በሚመለከት ይህ ክፍል ምን ያስተምራል?

³¹ The Navigators have materials to help you develop a Bible reading plan, start systematic Bible Study, and begin a scripture memory program. These materials are available from your local christian book store.

2. በዚህ ክፍል ውስጥ ሕይወት እንዴት አድርጎት ነው የሚለው? በተለይም እንዴትና የቅጋ ነው ድካም ያለየሁት? (በተቻለህ መጠን ግልፅና ውስን በሆነው ችግርህ ላይ አተኩር፤ አጠቃላይ ሁኔታን አታመልክት)
3. ለመታዘዝ እንድቸል ግልጽ የሆነ አርምጃ መውሰድ የሚገባኝ የቅጋ ነው?

የዚህ ዘዴ አስፈላጊነት ግልጽ የሆነውን የቃሉን ክፍል ግልጽ በሆነው ችግራችን ላይ ተግባራዊ ለማድረግ ነው። በአርማጥ ብዙ ጊዜ ግልጽ በሆነው ችግራችን ላይ አርምጃ ለመውሰድ እንቸገራለን ምክንያቱም ምቹትን ስለማይሰጠን ነው። ነገር ግን መሆን ያለበት አጠቃላይ የሆነውን የመታዘዝ ሒደት ትተን ግልጽ በሆነው ችግር ላይ ብቻ በማተኮር ለመታዘዝ መኖር አለብን። በአውነት ቃል አድገን ካልተጠቀምንበት የምናታልለው እራሳችንን ነው (ያዕ 1+22)፤ ይህ ድርጊት የሚመራን ደግሞ ወደ መንፈሳዊ ኩራትና ትዕቢት ነው (1ቆሮ 8+1)።

ትልቁ የፍቅር ምዕራፍ ነው የተባለውን 1ኛ ቆሮንቶስ ምዕራፍ 13 እናስላስል እንበል፤ በለምዕራፉ በአጠቃላይ ስታስብ የሚገባህ ነገር ቢኖር የፍቅርን ጥቅምና ተግባራዊ ሥራን ነው። ፍቅር ይታገሣል፤ ቸርነት ያደርጋል፤ አይቀናም ሲል ምን ማለቱ ነው? ብለህ አራለህን ጠይቅ። እኔ በሌሎች ላይ የማልታገሥ፤ የማልራራ እና የምቀና ነኝ? ብለህ እራሰህን ጠይቅ። ምናልባት በመስሪያ ቤትህ አብርህ በሚለው የሥራህ ባልደረባ ላይ የምትቀና ከሆነ ቆም ብለህ አስብ። በእግዚአብሔር ፊት ተናዘዝ፤ የምትናዘዘው ውስን በሆነው በባልደረባህ መልካም እድል ላይ ባደረከው የቅናት ኃጢአት ላይ መሆኑን አወቅ። እግዚአብሔርም አብዝቶ እንዲባርከውና ለአንተም ሰፊ ልብንና ትዕግስትን ሁለተኛም አንዳትቀና እንዲረዳህ ጸልይ። «ፍቅር ይታገሣል፤ ቸርነትንም ያደርጋል፤ ፍቅር አይቀናም፤ ፍቅር አይመካም አይታበይም» (1ቆሮ 13+4) የሚሰውን ቃል ባልደረባህን በሥራ በታ ስታየው ልታስታውስ ትችላለህ። ልትረዳውም የምትችልበት ተግባራዊ መንገድ ካለ ተመልክት። ነገም በሚቀጥለውም ቀን እስከመጨረሻ ድረስ እግዚአብሔር የፍቅርን መንፈስ በልብህ አስኪያፈሰህ ድረስ መልካምን አድርግ።

ይህ እንግዲህ ወደ ቅድስና እራስን የማስለምጃው መንገድ ነው። ባልደረባህን በሚመለከት ያለህን የቅናት መንፈስ ያለ ግልጽ እና ቁርጥ ያለ አቅድ ፈጽሞ ልትገድለው አትችልም። ይህንን ግልጽ እና ቁርጥ ውሳኔ ነው እራስን ማስለመድ ብለን የምንጠራው።

ይህ ዓይነት እራስን የማስለመጃ መንገድ የሕይወት ሙሉ ሂደት በመሆኑ እራስን ለማስለመድ ያለማድረግ መጽናት ያስፈልጋል።

ማንኛውም ስልጠና፤ የአካል ብቃትም ሆነ የአዕምሮ ወይም መንፈሳዊ ሁል ጊዜ የሚታወቀው በወድቀት ነው። ከሚሳካልን ይልቅ የሚያጋጥመን ውድቀት ይበልጣል። ነገር ግን በሙከራችን በመቀጠል ብንታገስ ቀስ በቀስ ሰውጥ አያመጣን መሄዳችንን እናስተውላለን። ከውድቀትም ይልቅ ስኬትን ማየት እንጀምራለን። ኃጢአትንም ለመቅበር አማራጩ ይህ ብቻ ነው። ምናልባት በመጀመሪያ ሰንመስከት ምንም መሻሻል አንደሌላን አድርገን በመቀጠራችን ተስፋ እንቆርጣለን ከዚህም የተነሳ፤ እራስን ማስለመድ ጥቅሙ ምንድነው! ይህንንም ኃጢአት ማሸነፍ አለቻልኩም ብለን እንድናስብ እንሆናል። ስይጣን ተስፋ ሲያስቆርጠን እንዲህ ብለን እንድናስብ ይፈልጋል።

ነገር ግን በነገሮች ላይ ሳንወላውል መጽናትን መስማመድ ያለብን ይህን ጊዜ ነው። ቶሎ ቶሎ ስኬቶችን ለማየት ብንጓጓም አንኳን በዚህ መንገድ ቅድስና አስመምጣቱን እንረዳ። የኃጢአት ልማዳችን በአንድ ሌሊት እንደማይሰበር እንወቅ። በሕይወታችን ውስጥ ተጨባጭ የሆነ ሰውጥ ለማምጣት ይህንን መንገድ መከተል አስፈላጊ ሲሆን ለዚህም ትልቅ ጽናት ሊኖረን ይገባል።

ጃናታን ኤድዋርድ በሕይወቱ መጨረሻ ላይ እንኳን ሊፈታው ሊፈለገው ችግር ምንም ነገር ለማድረግ ያልቻለ ሰው ነበር። በለዚሁ ችግር ይህንን ውሳኔ አሳልፍዋል። «መፍትሄ መስጠቱ ስነገሩ መጨረሻ መሆን አልቻለም፤ ወይም በትንሹም ግዴታሽነት ቢታይበትም ከኃጢአተኛው ሥጋዬ ጋር በማድርገው ፍልሚያ አልተሳካልኝም ብዬ እገምታለሁ» ³²ይላል። በመጀመሪያው ምልክታችን እነዚህ ሁለት መፍትሔዎች እርስ በርስ የሚጣረሱ መስሰው ነው የሚታዩን። ኤድዋርድ ምንም ነገር ለማድረግ ስላልፈለገው ነገር መፍትሔ ለመስጠት ከተነሳ፤ ለምንድነው አልተሳካልኝም ስላሰው ፍልሚያ እጁን ስለ አለመስጠቱ ያልተናገረው? የመጀመሪያውን መፍትሔ ቢሰጥ ከልቡ አልነበረምን? አዎን ከልቡ ነበር። ነገር ግን ብዙ ወድቀት እንዳለበት ብቻ ሳይሆን ብዙ ጽናት ደግሞ ደጋግሞ ማድረግ አስፈላጊ መሆኑን ማወቅ ነበረበት። በለዚህ ቅድስናን ለመከተል የመጀመሪያውን ውሳኔ ሲያሳልፍ በጽናት ወቅት ውድቀት አንደሚያጋጥም በሚገባ ሊረዳ ይገባው ነበር።

ስለ ኃጢአቱ በሆነው ውድቀት ዘወትር የምጠቀምበት የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል «ዳድቅ ሰባት ጊዜ ይወድቃልና፤ ይነሣማል

³² Clarence H. Faust and Thomas H. Johnson, Jonathan edwards, Page 43

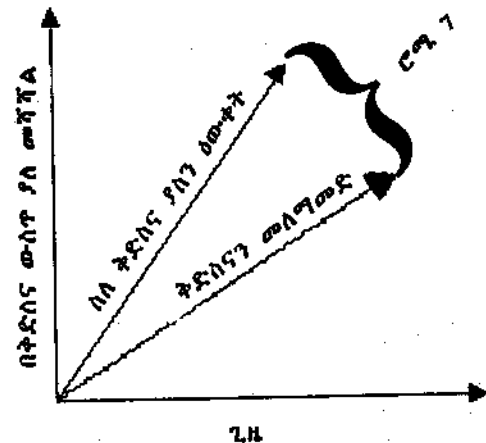
ኃጢአት ግን በከተላይ ይወድቃሉ» የሚለውን ነው (ምሳ 24+16)። ቅድስናን ለመከታተል እራሱን የሚያስለዎድ ለው ብዙ ጊዜ ሊወድቅ ይችላል ነገር ግን ፈጽሞ መከታተሉን አያቆምም። ከእያንዳንዱ ውድቀት ውስጥ እየተነሳ ትግሉን ይቀጥላል። ይህ ቃል የተጻፈው ለማያምኑ ሳይሆን ለሚያምኑ ነው። የማያምነው ማንኛውንም ኃጢአት ተሰናክሎ እጁን ለጥቷል። በውስጡ የሚሰራ የእግዚአብሔር መንፈስ ለሌላ ኃጢአትን የሚያሸንፍበት ኃይል የለውም።

በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ በግልጽ ራሳችንን የምናይበት ክፍል ቢኖር ሮሜ 7 ነው። ክርስቲያኖች ዘወትር ድካማቸውን በሮሜ 7 ውስጥ ለሰሚያዩ ከዚያ ትሉ ወጥተው ወደ ሮሜ 8 መግባትን ይፈልጋሉ። ሮሜ 7 ውስጥ የምናየውን እውነት እንጠላዋለን ምክንያቱም ሰው መልኩን በመስታወት እንደሚመስከት ኃጢአታችንን እንዲሁ በግልጽ ለሰሚያሳየን ነው። ለዚህም ብቻ ሳይሆን የምንጠላው በውስጣችን ያለውን ከኃጢአት ጋር የሚደረገውን የትግል አሳብ ለሰሚያሳየን ጭምር ነው። ከኃጢአት ጋር የሚደረገውን የአሳብ ትግል አንወደውም። ከዚህ ይልቅ የምንፈልገው ግብታዊ የሆነ ድልን ነው። በመንፈስ በመመላለስ መንፈስ የትግሉ አሸናፊ እንዲሆን እንፈልጋለን። ነገር ግን እግዚአብሔር የሚፈልገው በጽናት ቆመን እራሳችንን በማስለመድ ወደ ቅድስና እንድንደርስ ነው።

አንዳንድ ክርስቲያኖች ጳውሎስ «የማደርገውን አላውቅምና! የምጠላውን ያን አደርጋለሁና ዳሩ ግን የምወደውን እርሱን አሳደርገውም» (ሮሜ 7+15) ያለው በሕይወታቸው ለሰሚሰማቸው በመንፈስ ለመመላለስ ከባድ ይሆንባቸዋል። ነገር ግን ክርስቲያን የዘወትር ተግባሩ ይህ ቢሆን እንኳን ሊከደው የሚችለው ምንድነው? የዚህ እውነታ ግን አብዝተን የእግዚአብሔርን ቅድስናና በቃሉ የተገለፀውን ሕግ ለለተመለከትን ነው! ምን ያህል ወደ ጽድቁ ለመድረስ አቅሙ እንዳጠረን ያወቅነው።

ኢሳያስ በእግዚአብሔር ትዕዛዝና ጽድቅ የሚመላለስ የእግዚአብሔር ነቢይ ነበር። የጌታ እግዚአብሔርን ቅድስና ሲመለከት ግን እንዲህ በማለት ሮሜ «እኔም፣ ከንፈሮቼ የረከሱብኝ ሰው በመሆኔ፣ ከንፈሮቻቸውም በረከሱብቸው ሕዝብ መካከል በመቀመጤ ዓይኖቼ የሠራዊትን ጌታ ንጉሡን እግዚአብሔርን ስለ አዩ ጠፍቻለሁና ወዳኝ! አልሁ» (ኢሳ 6+5)።

በእግዚአብሔር የቅድስና እውቀት ውስጥ ስናድግ በእውቀታችንና በልምምዳችን መካከል ሰፊ ልዩነት እየተፈጠረ መሄዱ የማይቀር ነው። ይህንንም ከዚህ በታች ባለው ሰዕላዊ መግለጫ ላይ በግልፅ መመልከት ይቻላል።

በቅድስና እያደግን ለንሄድ ኃጢአትን መጥላት (መዝ (119)+104) ብቻ ሳይሆን በእግዚአብሔር ሕግም ደስ እንሰኛለን (ሮሜ 7+22)። የእግዚአብሔርን ሕግ ፍጹምነትና ከእኛም የሚጠብቀውን ጽድቅ እናያለን። «እግዚአብሔርንም መውደድ ማለት ትእዛዞቹንም መፈጸም ነው! ትእዛዞቹም አስቸጋሪዎች አይደሉም» (1ዮሐ 5+3-1980 ትርጉም) በሚሰው እንሰማለን። ለሰዚህም «ሕጉ ቅዱስ ነው ትዕዛዛቱም ቅድስትና ጽድቅ በጎም ናት» (ሮሜ 7+12) እንላለን። ነገር ግን በዚህ ሁሉ በውስጣችን ያለውን ንቅዛትና በተደጋጋሚ የሚያጋጥመንን ውድቀት እንመለከታለን። ከዚህም የተነሳ «እኔ ምንኛ ነስቋለ ሰው ነኝ! ወደ ሞት ከሚወስደኝ ከዚህ ሰውነት ማን ያድነኛል?» (ሮሜ 7+24-1980 ትርጉም) በማለት ከጳውሎስ ጋር መጮህ እንጀምራለን። እጃችንንም ለመስጠት እንፈልጋለን። ነገር ግን ይህንን ለማድረግ ፈጽሞ መድፈር የለብንም። ቅድስናን በምንከተልበት ወቅት እንዲሳካልን የግዴታ እራሳችንን ከውድቀት መጠበቅ ይኖርብናል።

11 ቅድስና በአካል ውስጥ

ነገር ግን ስላሉት ከሰበከሁ በኋላ ራሴ
የተጣልሁ እንዳልሆን ሥጋዬን እየተሰራሁ አስገባሁ።
(1ቆሮ 9:27)

እውነተኛ ቅድስና በአጠቃላይ ሥጋችንንና ፍላጎታችንን ይገዛል። ቅድስናን የምንከታተል ከሆነ የግዴታ ሥጋችን የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ መሆኑን መገንዘብና በእርሱም እግዚአብሔርን ግንኙ በሌለበት።

የ20ኛው ምዕተ ዓመት ክርስቲያኖች በተለይም በምእራቡ ዓለም የሚኖሩት በአጠቃላይ በሥጋቸው መቀደስን ይፈልጋሉ። በቀድሞዎቹ ክርስቲያኖች ዘንድ ለምሳሌ ስንፍናና ሆዳምነት እንደ ኃጢአት ይቆጠሩ ነበር። ዛሬ ግን ይህንን የምንመለከተው የፈቃዳችን ድካም እንደሆነ አድርገን እንጂ ኃጢአት ነው ብለን አይደለም። ከዚህም የተነሳ በእግዚአብሔር ፊት ከግልቀስ በኋላ ኃጢአትን ከመናዘዝ እና ንሐሐ ከመግባት ይልቅ ከመጠን በላይ በምንወስደው ምግብና በሌሎች ነገሮች አራባችንን ለማለደስት እና ለማፈዝ እንሞክራለን።

ሥጋችንም ሆነ ተፈጥሮአዊ ፍላጎታችን በእግዚአብሔር የተፈጠሩና በእራሳቸው ኃጢአት የሌላቸው ናቸው። ሆኖም ልጓም ሳናበጅላቸው ከተውናቸው ብልቶቻችን «የጽድቅ መሣሪያ» ከመሆን ይልቅ «የኃጢአት መሣሪያ» መሆናቸው የማይቀር ነው (ሮሜ 0+13)። ቅድስናንም ከመከተል ይልቅ የሥጋን ምኞት መውደድን ያመጣል (1ዮሐ 2+10)። ወደ እራሳችን ቀረብ ብለን ብንመለከት ሥጋዊ ፍላጎታችንን ለማርካት ብዙ ጊዜ በመብላትና በመጠጣት ስናሳልፍ እንመለከታለን። ለንትለ ጊዜ ነው በጠዋት መነሳት ቢገባን በመኝታችን ላይ ተጋድመን ያለ ዓላማ የምናሳልፈው ስንት ጊዜ ነው በውስጣችን ያለው ኃጢአት ወሲባዊ ፍላጎቱን ለማርካት ቢገፋፋን ፍላጎታችንን ተከትለን ከስነምግባር ውጭ በሆነ አተያይ እየተመለከትን እና የማይረባንን እያሰብን የተመለሰን።

ማይክል ክዊስት «የክርስቲያን ምላሽ» በሚለው መጽሐፍ ውስጥ ሲናገር «ሥጋህ ሁሉን ለማዘዝና ለመወሰን ሲፈልግ ከታዘዝከው በሌላ አቅጣጫ ያለውን አንተነትህን ፈጽሞ ያጠፋል። ስሜታዊ የሆነው ሕይወትህ ይደነዝዛል፤ መንፈሳዊ ሕይወትህ ይታፈናል፤ ወዲያውኑ

መሞት ትጀምራለህ»³³ ይላል። ከ200 ዓመታት በፊት ሱባና ዊስሊ በጻፈችው መጽሐፍ ውስጥ «ማንኛውም የሥጋ ኃይልም ሆነ ሰልጣን በእስምሮህ ላይ ከበረታ ያ ነገር ለአንተ ኃጢአት ነው»³⁴ የሚል እናነባለን።

ሐዋርያው እውሎስ ተፈጥሮአዊ የሆነው ፍላጎታችንም ሆነ መኝታችን በቁጥጥር ስር መዋል እንዳለበት አበክሮ ይናገራል። ሥጋውን የሚቀጥረው እንደ ተቃዋሚው ነው። በሥጋው ውስጥ ያለውን ፍላጎትና የፍትወት ምኞት ካልተቆጣጠረው በነፍሱ ውስጥ ጦርነትን እንደሚያስነሳ ያውቃል (1ቆሮ 9+27)። ሥጋው ከነምኞቱ የእርሱ ባሪያ እንጂ ጌታው እንዳይሆን ወስኗል።

እውሎስ ሰውነታችንን ሕያው እና ቅዱስ መስዋዕት አድርገን ለእግዚአብሔር እንጅ ለዚህች ዓለም እንዳናቀርብ በማነሳሳት ይናገራል (ሮሜ 12+ 1-2)። በትክክል ለመናገር ያህል በክርስቲያኑ ዘንድ የሚታየው ነገር እራሱን ሕያው መስዋዕት አድርጎ ከማቅረብ ይልቅ ሥጋን በማንቀባረርና እንዲደለው በማመቻቸት የክርስቲያን የሕይወት ዓላማ አንዲስት እየተደረገ ነው።

የሞሮኖን አማኞች እራሳቸውን ከትንቢሆኑ ከመጠጥና ከሌሎች ሱስ አስያሻ ነገሮች ይቆጥባሉ። እኛ ክርስቲያኖች ግን እንደ መብት በመቁጠር ይህ የነርሱ የእገዳ ዝርዝር ነው እንላለን። ነገር ግን መረዳት እና ማድነት የሚገባን ነገር ቢኖር ሰውነታቸው የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ መሆኑን ተረድተው ተግባራዊ ምላሽ ለመስጠት መነሳታቸውን ነው። እነዚህ የሰሐተት ትምህርት ተከታዮች ከእኛ በልጠው ላይ በትንቢት ነገር ቢተጉ ሰውነቱ በትክክል የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ የሆነው ክርስቲያን ስለሚበላውም ሆነ ስለሚጠጣው ነገር ምንም ምርጫ ሳያደርግ ቢቀር እንዴት ያላዝን። እስቲ በድፍረት ልናገር፤ እኔ የተነሳሁት የሞሮኖኖችን የእገድ ዝርዝርን ላጽድቅ ወይም ለቃወም አይደለም። ነገር ግን ሰውነታችን የመንፈስ ቅዱስ ማደሪያ የሆነው እኛ ስለምንበላው ምግብ ወይም ስለምንጠጣው መጠጥ ቀርቦን ቁጥጥር የማናደርግ ከሆንን ራሳችንን ልንጠይቅ ይገባል።

ሌላው እራሳችንን የግዴታ መግዛት ያለብን ጉዳይ፤ እንደ ሰው የምግብም ሆነ የመጠጥ አወሳሰዱ ቁጥጥር ካልተደረገበት ሰውነቱን ለመግዛትና ለመቆጣጠር ከመቸገሩም በተጨማሪ ሌሎች የኃጢአትን

³³ Michel Quoijt, The christion Response (Dublin: gill and Macmillan, 1965) page 4.

³⁴ John Kirk, the Mother of the Wesleys (Cincinnati Poe and Hitchcock, 1865) Page 178.

ሥራ ለመሥራት መገደቱ አይቀርም። ከምግብና ከመጠጥ ፍላጎት የተነሳ በብዛት በመውሰድ ያዳበረው አጉል ልማድ ወደ ሌላው ኃጢአት መሸጋገሩ የማይቀር ነው። ገደብ የሌለውን የምግብ ፍላጎታችንን ካልገታነው በአባባችን ውስጥ የሚመጣውን የፍትወት ምቹት ልንገታው ፈጽሞ አንችልም። ስለዚህ የግዴታ የኃጢአትን ምቹት ለመግደልና ለኪትን ለማግኘት በጽናት የመታዘዝን አመለካከት ማዳበር ይገባል። ቶማስ በስተን ሲጽፍ «እነዚህ እራሳቸውን በንጽህና የሚጠብቁ ሥጋቸውን መግዛት የቻሉ ናቸው፤ ለዚህም ያለፈለገው ነገር ቢኖር ፍልሚያ ማኪያሄድ ነው»³⁵ ይላል።

ከዚህ የሥጋ ኃጢአት ጋር አብረው የሚታዩ አሉ። እነርሱም ወሲባዊ ወድቀት፣ ርኩሳት፣ ፍትወት እና መጥፎ ምቹት ሲሆኑ እውሁን የዘረዘራቸው ለግብግብነትና ጣኦት ማምለክም (ቆላ 3+5) ይገኙበታል። ለግብግብነት ሲገለጽ ፍጽም የሆነ ገንዘብን የመውደድ ፍቅር ወይም ብዙ ጊዜ ቁሳቁሉን (ምድራዊ ሃብትን) መውደድ ብለን የምንጠራው ነው። ሁላችንም አብዝተን ባለ ጸጋ መሆን አያስፈልገንም ነገር ግን በምድራዊ ኑሮአችን የሚያስፈልገንን ካገኘን እርሱ ይበቃናል።

ቁሳዊነት በሁለት በኩል ነፍሳችንን ይዋጋል። በመጀመሪያ ባለን እንዳንረካ እና በሌሎች እንድንቀና ያደርገናል። በመቀጠል ሰውነታችን እንዲደላውና እንዲኮራ እንዲሁም የፈለገውን እንዲያደርግ መንገድን ይከፍታል። ከዚህም የተነሳ መንፈሳዊነታችን ልፍስፍስና ደካማ ይሆናል። እውሁን ወንጌልን ለሌሎች ለብዙ እራሴ የተጣልሁ እንዳልሆን ሥጋዬን በመጎለጥ አስገዛለሁ ያለበት ምክንያት፤ ስለ ውስጣዊ ግንኙነቱ ለመናገር ፈልጎ እንጂ ስለውጫዊ አካሉ ለማውራት አልነበረም። ነገር ግን ይናገር የነበረው ስለመንፈሳዊው ሕይወቱ ነበር። የሥጋው ድሎት ወደ መንፈሳዊው ልፍስፍስነት እንደሚወስደው ጠንቅቆ ያውቃል። ሥጋ ሲደላው መንፈስ ስለሚዳከም ሳይታወቅ በሥጋ ውስጥ ያለው እንስሳዊ ባሕርይ በአባባችን እና በድርጊታችን ላይ ተጽእኖ በማሳደር የበላይነትን ይይዛል። ከዚህ በኋላ በቀላሉ ማድረግ የምንፈልገውን ሳይሆን ማድረግ የማንፈልገውን ነገር ለማድረግ ኃጢአታዊ ባሕርያችንን መከተል እንጀምራለን።

ቅድስናን ለመከተል እራሳችንን በምናለለምድበት መንገድ ውስጥ ስንፍናም ሆነ ድሎት ቦታ የላቸውም። ሥጋችን ድንገት

ለሚፈልገው ነገር ምላሽ ከመስጠት ይልቅ እምቢ ማለትን ልንማር ይገባናል። ችግሩ ግን እንደሰሜታችን መጠን የምንፈልገውን ለማድረግ ማዘንበላችን ነው። አንዳንድ ጊዜ ድንገት የሚለማንን «ለሜት» ማድረግ የሚገባን ይመስለናል። ለምሳሌ በጥቅት ከመኝታ ተነስተን በጸሎት ከእግዚአብሔር ጋር ማባለፍ፣ መጽሐፍ ቅዱሳችንን ማንበብ እና ሌላ ማድረግ የሚገባንን ነገር ማከናወን ሳይሰማን ይችላል። ይህ ለሜት ጤናማ ለሜት አይደለም። ስለዚህም ነው ሰውነታችንን መግዛትና ጌታ ሆኖ ሳይሰለጥንብን ባሪያ ለናደርገው የሚገባን።

የሥጋችንን ምቹት እና ፍላጎት መቆጣጠር ስንጀምር ሰፈተና የሚኖረንን መጋለጥ መቀነስ እንጀምራለን። ኃጢአታዊ ምቹታችን የሚበረታብን በፈተና ወቅት ነው። አመቺ የሆነው ፈተና ሲቀርብልን ለማግኘት የምናደርገው ምቹት ጎይልን ብርታትን እና ጥንካሬን ሲጨምር እናያለን። እውሁን ስለዚህ ነው «ከከፋ የጎልማሳነት ምቹት ግን ሽሽ በንጹሕም ልብ ጌታን ከሚጠሩ ጋር ጽድቅን እምነትን ፍትረን ሰላምን አጥብቀህ ተከተል» (2ጢሞ 2+22) በማለት የሚያዘው። ነገር ግን ከዚህ ይልቅ «ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስን ልበሱት ምቹቱንም እንዲፈጽም ለሥጋ አታለቡ» (ሮሜ 13+14) በማለትም ይመክራል። የሥጋችንን ምቹትና ምቹት ለማርካት እቅድን አናውጣ፤ የሚያስፈልገውንም እናቅርብለት።

ከብዙ ዓመታት በፊት እይስክራም የመውሰድ ፍላጎቱ በጣም መጨመሩን ተገነዝብኩ። አይስክራም መውሰድ ስሕተት ሆኖ አልነበረም ነገር ግን ለእኔ ለሥጋዬ ምቹት በወቅቱ ጥሩ ያልነበረና ለማግኘትም ያለኝ ፍላጎት ከፍተኛ ለለነበረ ነው። ይህንንም ችግሩን ለባለቤቴ አካፈልኳት፤ ወዲያው በማቀዝቀዥያ ላጥን ውስጥ አይስክራም ማስቀመጥ እቆመኝ። ከዚያ ግልጽ እና ትንሽ ችግር ነገር ግን ወደ ኃጢአት ሲወስደኝ ካለ አጉል ልማድ እና ምቹት እንድወጣ እረዳችኝ። እንዲሁም በዚያው ወቅት ከብዙ ዓመታት በፊት በየወቅቱ ይደርስኝ የነበረውን የመጽሐት ኮፒ እቆምኩኝ። ምክንያቱም በመጽሐቱ ውስጥ ይጻፋና ይጠቀሱ የነበሩ እንዳንድ ጽሑፎች ከፋ አላብን ወደ አዕምሮዬ እንዲመጣ ማነሳሳት መጀመራቸውን ስለተገነዘብኩ ነበር።

ፈተናን ለማስወገድ ተገቢውን እርምጃ መውሰድ ብቻ ሳይሆን የኃጢአትን ፍላጎት ሊያነሳሳ የሚችልን ነገር ማስወገድ ይገባናል። ለሎሞን ሲናገር «ብልህ ሰው ከፋን አይቶ ይሸሸጋል፤ እላቀቂዎች ግን አልፈው ይገዳሉ» (ምሳ 27+12) ይላል።

የኃጢአት ምቹታችን ምን እንደሆነና እንዴት እንደሚለለጥንብን ማወቁ ተገቢ ነው። ጆን ኦውን ሲናገር «እንዴት እንደሚሠራ በሚገባ ለመረዳት መንገዱን፤ እታላይነቱን፤ ዘዴውን፤

³⁵ This quote from Thomas Boston is taken from an old magazine article in the author's files. Unfortunately, neither the title of the magazine nor the date of publication was listed on the clipping.

ጥቅሙን እና ለኃጢአት እርካታ የሚደረገውን ዝግጅት ግወቁ የጦርነቱ መጀመሪያ ነው³⁶። ይላል። መቼም ቢሆን ወዳወቅነው ፈተና ያለቸውም እትድና ለልት ለመፋለም የምንሄድ ከሆነ እናስገርግለን። እንደ አኔ ጣፋጭ ነገር የመውደድ ድካም ካለባችሁና ጣፋጩ ነገር ወደ ሚዘጋጅበት ስፍራ የምትሄዱ ከሆነ በመጀመሪያ እራሳችሁን ከፈተና ለመጠበቅ ምን ማድረግ እንዳለባችሁ እትድን አውጡ። ከብዙ ዓመታት በፊት አንድ የግውቀው አዲስ ክርስቲያን ወንድም በሌሎች ክርስቲያኖች አግካኝነት ወደ እንድ የበረዶ ላይ መንዘራተት ፓርቲ እንዲሄድ ተጋበዘ። ይህ ለው ግን ላለመሄድ ወስነ። ምክንያቱም ክርስቲያን ከመሆኑ በፊት ብዙ ጊዜ በዚህ ዓይነት ፓርቲ ላይ በመገኘት መጥፎ የሆኑ ልማዶችን አዳብሮ ለለንበር ወደዚያ ሁኔታ መመለሱን አልወደደውም። እርግጠኛ የፍትወት ምኞት ማነሳሳት መሆኑን ለለተረዳ ያለመሄዱን መረጠ። ከዚህ ዓይነት ፈታኝ ሁኔታ በመሸጥ ሥጋው (የኃጢአት ባሕርይ) የሚፈለገውን ነገር እንዲያገኝ አላደረገም። ወደዚህ ወሳኔም ሊመጣ የቻለው ወደ እነዚህ ታማኝ ወደ ሆኑ የበረዶ ላይ ተንዘራታች ክርስቲያኖች ዘንድ ቢሄድ አለቀድሞ ይኖርበት የነበረው አጉል ልምድ ምን እንደሚያስከትልበት በመገመቱ ነው።

እግዚአብሔር የኃጢአትን ፍላጎት መቆጣጠር የእኛ ኃላፊነት እንደሆነ በረዳም በእኛ ኃይል ብቻ ማድረግ እንደማንችል ያውቃል። በዙሪያችን ባለው ፈተና የሚነሳበው የኃጢአት ፍላጎት ለእኛ ብርቱ እንደሆነ ነው። ነገር ግን በመንፈስ ቅዱስ ላይ ተደግፈን በራሳችን ማድረግ ያልቻልነውን ማድረግ እንችላለን። ብዙ ጊዜ ባይሳካልን እንኳን ጸንተን በመቆም እውሎስ እንዳለው «ኃይልን በሚሰጠኝ በክርስቶስ ሁሉን እችላለሁ» (ፊሊ 4:13) ልንል እንችላለን።

12 በመንፈስ መቀደስ

እንግዲህ፡ ወዳጆች ሆይ፡ የዚህ ተለፋ ቃል ካለን፡ እግዚአብሔር ፍርሃት ቅድስናን ፍጹም እያደረገን ሥጋንና መንፈስን ከሚያረክስ ሁሉ ራሳችንን እናንጸ። (2ቀ 7:1)

ከጥቂት ዓመታት በፊት በኮሌጅ ውስጥ ለተማሪዎች ወንጌልን ስንሰብክ፤ እዚያ ለታደሙት ሁሉ በግልጽ ኃጢአተኛ መሆናቸውን እንገልጽላቸው ነበር። በወቅቱ የተናገርነውም «ባለፈው ሳምንት ያለባችሁትን አላብ ዛሬ ማታ በፊልም ላሳያችሁ ብችል፤ ሁላችሁም

³⁶ John Owen, Temptation and sin, page 31.

ከተማውን ለቃችሁ ትወጡ ነበር።» የሚል ነበር። ይህ አባባል ያለጩበጣቸው ነጥቡን ብቻ ሳይሆን ላትንም ያሜረ ነበር። ነገር ግን ለክርስቲያን ይህ አባባል የሚያስቀ አልነበረም። አላባችን ልክ እንደሥራችን ለእግዚአብሔር ጠቃሚ እና በግልጽ የሚታይ ነው። (መዝ 139:1-4፤ 1ሳጦ 16:7)።

ኢየሱስ እንዳስተማረው፤ እግዚአብሔር በተራራው ላይ ሕግን ሲስጥ ወጫዊ ግንኙነትን ለማሳየት ብቻ ሳይሆን ውስጣዊ ግንኙነትን ለመለወጥ ፈልጎ ነው። የተፈለገው አስመግደላችን ብቻ ሳይሆን፤ አለመጥላታችንም ጭምር ነው፤ አለማመንዘራችን ብቻ ሳይሆን በፍትወት የተሞላ አመስካከትና አላብን አለማስተናግድ ጭምር ነው።

ሥጋዊ ፍላጎታችንን በቁጥጥር ስር ለማዋል እንደተማርን ሁሉ አስተሳስባችንንም እንዲሁ ለክርስቶስ ኢየሱስ እንዲገዛ ማስተማር አለብን። ነገር ግን እውሎስ እንዳስጠነቀቀው ሥጋችንን በማይገባ መንገድ በመምራት እና በመጨቅን ውጤት እንደማይገኝ ሁሉ በአላባችን ላይ እንዲሁ እንዳናደርግ መጠንቀቅ ይኖርብናል (ቆላ 2:23)። በተፈጥሮአዊ የሥጋ ፍላጎት ላይ መቆጣጠሪያ ልንም በማድረግ መምራት ከቻልን፤ ውስጣዊ ድክመትን እንዲሁ ለማረቅ እንችላለን።

መጽሐፍ ቅዱስ የምናስበው ነገር በብቸኝነት ባሕርያችንን ይወስናል በግለት ይናገራል። ለሎሞን «በልቡ እንዳስበ እንዲሁ ነውና» (መሳ 23:7) ይላል። እንዲሁም በጥንት ዘመን የታወቀው አባባል እንዲህ በማለት ያስቀምጥዋል፡-

አላብን ብትዘራ ፤ ድርጊትን ታጭዳለህ
ድርጊትን ብትዘራ፤ ልማድን ታጭዳለህ
ልማድን ብትዘራ፤ ባሕርይን ታጭዳለህ

በውስጣችን ያለውን አላብ አለመልከቱ እውሎስ ሲናገር «በመጨረሻም ወንድሞች ሆይ! አዕምሮአችሁ በእነዚህ ከሁሉ በሚበልጡና ከብርን በሚያስጡ መልካም ነገሮች የተሞላ ይሁን፤ እነዚህም መልካም ነገሮች እውነትን፣ ጩኔነትን፣ ትክክለኛነትን፣ ንጽሕናን ፍቅርን ለመጥፋትን የያዙ ናቸው» (ፊሊ 4:8-1980 ትርጉም) በማለት ይናገራል።

ክርስቲያንዬእንደመሆናችን መጠን በአዕምሮአችን እንድንታደስ እንጂ ይህንን ዓለም እንዳንመስል እግዚአብሔር ይፈልጋል (ሮሜ 12: 1-2፤ ኤፌ 4:23፤ 1ኢጥ 1:14)። ቅድስና ዘወትር የሚጀምረው ከአዕምሮ ነው፤ የሚገለጸውም በድርጊት ነው። ስለዚህ ወደ አዕምሮአችን የሚገባው አላብ ንጹሕና አስፈላጊ ብቻ ሳይሆን ትልት ጥንቃቄ ሊደረግበት ይገባል።

የምንከታተለው የቴሌቪዥን ፕሮግራም የምናየው ፊልም የማናነበው መጽሐፍና መጽሔት፤ የምናዳምጠው መዜቃ እና የምንናገረው ነገር ሁሉ አዕምሮአችንን ይይዛል። ይህንን በአዕምሮአችን ላይ የቀረ ለሚት ታማኝ ሆነን ልንመረምረው ይገባል። ለዚህም እንደ መንደርደሪያ ፊሊ. 4+8 መጠቀም እንችላለን። በተለያየ መንገድ ወደ አዕምሮአችን የሚመጣውን አላብ እውነተኛ ነው፤ ነጹሕ ነው፤ ጽድቅ የሆነ ነው፤ መልካም ወሬ ነው፤ በጎነት ነው ምስጋና ነው፤ ጭምትነት አለበት፤ ፍቅር አለበት ብለን እንመርምረው።

በዙሪያችን ያለው ዓለም ያለውን ኃይል በሙሉ ተጠቅሞ አዕምሮአችንን በኃጢአት መንገድ እንዲሔድ ያለማድረግ ይነዘንዘዋል። ይህንንም የሚያከናውነው በትጋት ነው። አንድንሰትና አንድንከተለው አብዝቶ ይጥራል (ምሳ 1+10-14)። ዓለተቀበልነውና በተቋቋምነው ወቅት ደግሞ ጊዜው ያለፈበትና አሮጌ እምነት እንደምንከተል አድርጎ ያዋርደናል (1ኛ ጥ 4+4)።

ብዙ ክርስቲያኖች ዓለም ከሚፈጥርባቸው የማያደርጉ ጫና የተነሳ ዓለምን ለመመምለል ጥሩ መሠረት ሊጥሉ ይታያሉ። ከጥቂት ዓመታት በፊት ብዙ ክርስቲያኖች በቴሌቪዥን የሚተላለፉ ፊልሞችን በሙሉ መመልከት ቢችሉም እንኳን መርጠው ይከታተሉ ነበር። ዛሬ ግን ድር መርጠው ይተዋቸው የነበሩትን ፊልሞች ሳይቀር በየሳሎኖቻቸው ተቀምጠው ሲመለከቱ ይታያሉ። እነዚህ እና ሌሎች ሁኔታዎች ዓለም ምን ያህል አዕምሮአችንንና አሳባችንን በመበከል ላይ እንዳለ ያሳያል።

የምንለማው መዜቃ ይዞት የሚመጣው የዓለምን መልእክት ነው። ዓለም የሰውን አዕምሮ ለመቅረጽ የምትጠቀምበት መንገድ መዜቃ ነው። አንድ ክርስቲያን ዘወትር መዜቃ የሚያዳምጥ ከሆነ ቀለ በቀለ አየተወለደ ይሔዳል። እርሱንም ለመመለስ እጅግ ከባድ ይሆናል።

ምናልባት ዛሬ ክርስቲያኖችን ከማናቸውም ዓይነት ተረትና ቀልድ ወይም ፊዝ ተጠበቁ ማለት ይከብድ ይሆናል። ነገር ግን ጳውሎስ ለቀድሞዎችም ይሁን ለ20ኛው ምዕተ ዓመት ክርስቲያኖች «ለቅዱሳን እንደሚገባ ግን ዝሙትና ርኩሰት ሁሉ ወይም መመኘት በእናንተ ዘንድ ከቶ አይለማ፤ የሚያሳፍር ነገርም የሰንፍና ንግግርም ወይም ዋዛ የማይገቡ ናቸውና እይሁኑ፤ ይልቁን ምስጋና እንጂ።» (ኤፌ 5+3-4) በማለት በግልጽ አስጠንቅቋል። በጽሑፉም ውለጥ ከቅድስና ውጭ ሊደረግ ለሚችል ፀያፍ ነገር ምንም ዓይነት ክፍተት አልተወጣም።

ሌላው አሳባችንን ሊያበላሽ እና ከፋ ምኞትን ሊያነሳሳ የሚችለው በዐይናችን የምንመለከተው ክፋ ነገር ሰለሆነ ዐይናችን በሚያየው ነገር ላይ ጥንቃቄ ልናደርግ ይገባል። ኢየሱስ ምንዝር

ለለሞላው አተያይ ሊያለጠነቅቅ (ማቴ 5+28)፤ ኢየሱስ ደግሞ ከዐይኖቹ ጋር ቃልኪዳን እንደገባ ይነግረናል (ኢዮ 31+1)። የዳዊት ዕይታ ለመንፈሳዊው ሕይወቱ ትልቅ ወድቀት ሆኗል (2ኛው 11+2)። ከኃጢአት መጠበቅ ያሰብን ዐይናችንን ብቻ ሳይሆን ለሌሎችም የፈተና ምንጭ እንዳንሆን መጠንቀቅ ይገባል። ወንዶችም ይሁኑ ሴቶች ድርጊታችንም ሆነ አለባበሳችን አግባብ ያለውና ሰነምግባር የተሞላ መሆን አለበት (1ጢሞ 2+9፤ 5+2)።

ፊሊ. 4+8 የሚናገረው ከሰነምግባር በላይ ሰለሆነ ነገር ነው። ለለዚህ አሳባችን ንጹህ ብቻ ሳይሆን እውነተኛ የሆነ፤ ፍቅር ያለበትና የሚያስመለግን መሆን አለበት። ልክ በልባችን ስለተመኘነው ብቻ ምንዝርን እንደምንፈጽም ሁሉ (ማቴ 5+28) እንዲሁ በልባችን ግድያን እንደምንፈጽም (ማቴ 5+21-28) አንዘንጋ።

ጳውሎስ በአንድ ዳብዳቤው ላይ ስለ ሥጋ ባሕርይ (የኃጢአት ባሕርይ) ሲዘረዝር፡- ዝሙት፤ ርኩሰት፤ መዳራት፤ ሰካር፤ ጣእት ማምለክ ሊሆኑ ሌሎች መንፈስን የሚያረክሱና የሚያንድቱ ደግሞ ጥል፤ ክርክር፤ ምቀኝነት፤ ቅንዓት፤ ቁጣ፤ አድምኝነት፤ እራስ ወዳድነት ወዘተ ናቸው ይላል። እነዚህንም የሚያደርጉ የእግዚአብሔርን መንግሥት አይወርሱም ብሎ በአጽንኦት ይናገራል። እንግዲህ ከዚህ ፍርድ እራሳችንን ለማውጣት ማተኮር ያለብን በጥቅል ኃጢአት ላይ ብቻ ሳይሆን በግልጽ በተዘረዘሩት ሥጋንና መንፈስን በሚያረክሱ ኃጢአቶች ላይ ጭምር መሆን አለበት።

ክርስቲያኖች ብዙ ጊዜ ችግር ላይ የሚወድቁት አድርግ እና አታድርግ በሚሉ ሕጎች ላይ ሊያተኩሩ ነው። ይህንን የሚያደርጉ ከሆነ በውስጣዊ ማንነታቸው ውስጥ ተገልጾ መንፈሳቸውን የሚያረክለውን ቅናትን፤ ኩራትን፤ መራርነትን፤ ትዕቢትን፤ አድመኝነትን እንዲሁም ይቅር አለማለትን ይረሳሉ።

የጠፋው ልጅ ወንድም (ሉቃ 15) ችግር ይህ ነበር። ጥሩ ምሳሌ የሆነው ይህ ልጅ ትኩረት ያደረገው በውጫዊው መልካም ሥራው ላይ ብቻ በመሆኑ በውስጡ የተገለጸውን የቅናት መንፈስና የራሱን ጽድቅ ማቆሙን በማየት አልቻለም። ሰለዚህም የጠፋው ወንድሙ በተመለሰ ወቅት ቅናቱና ቁጣው በአባቱ ደስታ ላይ ተነሳ። የአባቱንም ትዕዛዝ ከማከበር ይልቅ መጣሱን መረጠ።

በንጉሥ ሳኦል ላይ የነበረው የቅናት መንፈስ በዳዊት ላይ ጦርነትን እንዲያነሳሳ አድርጎታል። በመጀመሪያ ሳኦል በዳዊት ደስተኛ ሲሆን ከጦሩ ሰዎች አንዱ እንዲሆን አድርጎት ነበር። ነገር ግን አንድ ቀን የእስራኤል ሴቶች «ሳኦል ሺህ ዳዊትም እልፍ ገደለ እያሉ እየተቀበሉ ይዘፍኑ ነበር» (1ኛው 18+7)። ሰላኦል አንድ ሺህ ለዳዊት

አለር ሺህ መለጠታቸው ሳይሆን አስቆጣጥረው ከዚያን ጊዜ ጀምሮ ሳይሆን ዳዊትን በጥላቻ እና በጥርጣሬ ይመለከተው ጀመር። እግዚአብሔር ሁላችንንም በፈለገው ቦታ በአካሉ ውስጥ አስቀምጧል (1ቆሮ 12+18)፤ እንዲሁም በሕይወት ውስጥ በፈቀደው ስፍራ መድቦናል (1ቆሮ 7+17)። እግዚአብሔር አንዳንዶቻችንን በሚታይ ስፍራ ሌሎቻችንን ደግሞ በተለወጠ ስፍራ ያስቀምጣል። አንዳንዶቻችንን በብልጽግና ቦታ ላይ ሌሎቻችንን ደግሞ የዕለት ወጪያችንን ለመሸፈን ደፋ ቀና የምንል ሊያደርገን ይችላል። ነገር ግን በሕይወት ውስጥ ያለን ቦታ ወይም በአካሉ ውስጥ ካለን ስፍራ የተነሳ በሌሎች ላይ ቀንተን ሊሆን ይችላል። ይህ የማይገባ ቅናት ወደ ፈተና እንዳይወስደን ልንጠነቀቅ ይገባል። አንድ ቀን ያ ታላቅ ወንድም የአባቱን ሃብት ሁሉ የሚወርስበት ቀን ይመጣ ነበር፤ ነገር ግን ጠፍቶ በተገኘው ወንድም የደሰታ በአል ላይ ቀና። ላይ በእስራኤል ሁሉ ላይ ንጉሥ ነበር፤ ነገር ግን ከአርሱ በተሻለ ሁኔታ ሌላውን ሊያመሰግኑ ባዩ ጊዜ ቅናቱን መቋቋም አልቻለም።

ለቅናትና ለምቀኝነት ኃጢአት ፈውስ ይሆን ዘንድ በእግዚአብሔር ላይ ያለንን እርካታ እንመልከት። አባፍ በመዝ 73 ላይ በበለጸጉ እና በተከናወነላቸው ኃጢአተኞች ላይ እንደቀና እንመለከታለን (ቁ. 3)፤ ቅድስናንም ለመከተል ያደረገውን ድካም እንደከንቱ ነገር ቆጠረው (ቁ. 13)። በመጨረሻም «በአንተ ምክር መራሸኝ፤ ከክብር ጋር ተቀበልኸኝ በሰማይ ያለኝ ምንድን ነው? በምድርስ ውስጥ ከአንተ ዘንድ ምን እሻለሁ?» (ቁ. 24-25) በማለት እራሱን ከቅናት ኃጢአት ሊያወጣ ችለ።

ሌላው በክርስትና ሕይወት ውስጥ ትልቅ ድካም ሆኖ የሚያሸመደምድ ኃጢአት መራርነት ነው። መራርነት በለው ሕይወት ውስጥ ስፍራ የሚይዘው ሁሉን ገዥ በሆነው እግዚአብሔር ላይ መታመን ሊያቅት ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ታሪክ ውስጥ መማረር ከሚገባቸው ሰዎች ውስጥ አንዱ ዮሴፍ ነበር። ዮሴፍ በሚመቀኙት ወንድሞቹ ለባርነት የተሸጠ፤ በጌታው አመንዝራ ሚስት በውሸት የተከለለ፤ በእስር ቤት ውስጥ ሊረዳው ተለፋ በሰጠው ለው የተረሳ ነበር። ለማረር ቢል ብዙ ምክንያቶች ነበሩት፤ ነገር ግን በእርሱ ላይ የሚሆነው ሁሉ በእግዚአብሔር እይታ ውስጥ መሆኑን ያልዘነጋ ነበር። በመጨረሻም ለወንድሞቹ «እናንተ ከፋ ነገርን አሰባችሁብኝ፤ እግዚአብሔር ግን ዛሬ እንደ ሆነው ብዙ ሕዝብ እንዲድን ለማድረግ ለመልካም አሰበው።» (ዘፍ 50+20) ማለትን የደፈረ ለው ሆነ።

በእግዚአብሔርም ላይ ይሁን በሰዎች ላይ መራራ ልንሆን እንችላለን። አላፍን እንዳየ ነው እግዚአብሔር ትክክለኛ ፍርድ

አልለጠኝም በማለት ተማሮ ነበር (መዝ 73+21)። ኢዮብም የሰራሁትን ጽድቅ እግዚአብሔር አልተገነዘበልኝም በማለት እጅግ ተማሮ ለለነበር በድፍረት «የእግዚአብሔርን ፈቃድ መፈጸም ለሰው ምንም አይጠቅመውም» (ኢዮ 34+9-1980 ትርጉም) እስከማለት ደርሷል።

መራርነት ይቅርታን ያለማድረግ ውጤት ነው። አንድ ለው ሆንብሎም ይሁን ሳያውቅ ሊበድለን ይችላል ይሆናል። ነገር ግን ከመራርነታችን የተነሳ ይቅርታን ለመስጠት እምቢ እንላለን። ለሰዎች ይቅርታን ለመስጠት የምንቸገረው እግዚአብሔር እኛ ስላደረግነው ትልቅ ኃጢአት የሰጠውን ምሕረት መረዳት ለለተቸገርን ነው። ይቅር የማንል ከሆነ ልክ እንደዚያ ባሪያ ከእዳው የተነሳ እሱና ሚስቱ፤ ልጆቹ ተሸጠው እዳው እንዲከፈል ቢል ጌታው በፈረደበት ወቅት የጌታው እግር ላይ ወድቆ እባክህ ተወኝ ብሎ እንደለመነውና ጌታው አዝና ቢለቀው እርሱ ግን ሄዶ ከባልንጀሮቹ አንዱ የሆነውን ትንሽ እዳ ያለበትን ባሪያ ይዞ ምሕረት እንኳን ቢለምነው ሳይራራለት ወደ ወህኒ እንደጣለው ዓይነት ሰዎች ነን (ማቴ 18+21-35)።

መራርነት ከፋን በከፋ ፋንታ ከመመለስ ጋር በጣም የተያያዘ ነው። ዳዊት ልጁ አቤበሎም ባመጸበትና ሊገድለው በተነሳ ወቅት ከኢየሩሳሌም ሽሽት ላይ በነበረ ጊዜ፤ ሳሚ የተባለው የሳኦል ቤተሰብ አባል ዳዊትን እየተከተለው አፈር በመበተንና ድንጋይ በመወርወር ይረግመው በነበረ ወቅት ከዳዊት ሰዎች ውስጥ አንዱ ከፋን በከፋ ፋንታ ለመመለስ ሳሚን ሊገለው ፈለገ። ዳዊት ግን ለአቤላና ለመኳንንቱ ሁሉ «የራሴ ልጅ ሊገድለኝ ይፈልጋል፤ ታዲያ በዚህ ብንያማዊ ሰው ስለምን ትደነቃላችሁ? እኔን እንዲረግመኝ እግዚአብሔር ነግሮታል፤ ስለዚህ ተውት የአሰበውን ያድርግ፤ ምናልባት እግዚአብሔር መከራዬን አይቶ በእርሱ እርግማን ፋንታ በረከትን ይሰጠኝ ይሆናል» (2ሳሙ. 16+11-12) በማለት ከለከለው።

ዳውሎስ «ተወዳጆች ሆይ፤ ራሳችሁ አትበቀሱ፤ ለቁጣው ፈንታ ሰጡ እንጅ በቀል የእኔ ነው፤ እኔ ብድራቱን እመልሳለሁ ይላል ጌታ» (ሮሜ 12+19) በማለት ሲናገር፤ ዲፕሮስም ስለ ጌታችን «የተጠራችሁበት ለዚህ ነውና፤ ከርስቶስ ደግሞ ፍለጋውን እንድትከተሉ ምሳሌ ትቆላችሁ ስለ እናንተ መከራን ተቀበሉአልና።» እርሱም ኃጢአት አላደረገም፤ ተንኩልም በአፋ አልተገኘበትም፤ ሲበድቡት መልሶ አልተሳደበም መከራንም ሲቀበል አልዛተም ነገር ግን በጽድቅ ለሚፈርደው ራሱን አሳልፎ ሰጠ (1ዴፕ 2+21-23) ይላል። የብቀላን መንፈስ ለማጥፋት እና እራሱን ለማንፃት መንገዱ ፍርድን በቅንነት የሚያደርግ እና «በቀል የእኔ ነው እኔ ብድራትን እመልሳለሁ» በሚለው ላይ ታምኖ መኖር ነው።

አንዱና ትልቁ የመንፈስ ኃጢአት እራሱን ከፍ ከፍ ማድረግ ነው። እራሱን ከፍ ከፍ የማድረግ መሠረቱ ኩራት ነው። በዓይናችን ውስጥ ያለውን ጠርብ የሚያክል ኩራት ሳናስወግድ የሌሎችን ነቁጣ ጉድፍ ለማጥራት አንችልም። ልክ በእግዚአብሔር ፊት በኩራት ቆሞ «እግዚአብሔር ሆይ እንደ ሌላ ሰው ሁሉ ቀማኞችና ዓመፀኞች አመንዝርቸው፤ ወይም እንደዚህ ቀራጭ ስላልሆንሁ አመስግንሃለሁ» (ሉቃ 18+11) እያለ በራሱ ጽድቅ እንደተመደቀው ፈረላዊ እንዳንሆን እንጠንቀቅ። ብዙ ጊዜ የሌሎችን ድካም ለማየትና ለመናገር ፈጣን ስንሆን የራሳችንን ድካም ለማየት ግን በጣም የዘገየን ነን። ምንም እርግጠኛ ባልሆንበት ነገር ላይ እንኳ ስለ ሌሎች ለመናገር የምናገኘውን አጋጣሚ የምንቆጥረው እንደ መልካም ዕድል ነው። «በወንድሞች መካከል ጠብን የሚዘራ» የሚለውን ቃል ረስተናል። እግዚአብሔር ከሚጠላቸው ለድስት ነገሮች አንዱ እርስ በርስ የምናደርገውን መተማመንና መተቸቸትን ነው (ምሳ 6+18-19)።

እነዚህ ሁሉ ድርጊቶች፡- ቅናት ቢሆን፤ ምቀኝነት፤ መራርነት፤ ይቅር አለማስት፤ ከፋን በከፋ ፋንታ መመስሰ፤ መንቀፍና ሃሜት በእግዚአብሔር ፊት የተቀደሰን እንዳንሆን ይከለክሉናል። ልክ እንደምንዝር፤ ለካር እና መዳራት ማስት ነው። ስለዚህ ይህንን ኃጢአታዊ አመለካከት ከስሩ ጀምረን ከአዕምሮአችን ለማውጣት በርትተን መቃገል አለብን። እንዳንዴ አመለካከታችን እራሱ በኃጢአት የተሞላ መሆኑን እንገነዘብም። ነገር ግን ይህንን ከፋ አስተሳሰብ በመሸፋፈንና ያልሆነውን የሆነ በማስመስል እራሳችንን ለቁጣ እንጋብዛለን። ሆኖም እነዚህ የኃጢአት አመለካከቶች ምን እንደሆኑ ለመረዳት ዘወትር በትህትናና በታማኝነት መጸለይ ያስፈልጋል። እንዲሁም ለጸጋውና እራሱን ለማስለመድ ከአእምሮአችን ውስጥ ስራቸውን ነቅለን አውጥተን እግዚአብሔርን ለማኖር መጸለይ ይገባናል።

18 ቅድስናና የሰው ፈቃድ

ለሰ በ1 ፈቃዱ መፈለገንም ማድረገንም በእናንተ የሚሠራ እግዚአብሔር ነውና። (ጴጌ 2+13)

ለቅድስና ያለብንን ሃላፊነት የምንለውን ሁሉ ብለናል፤ የመለወጥን እና የመወሰንን፤ የመጽናትንም ሆነ ራስን ማስለመድን፤ ቅድስና በመንፈስ ውስጥ እና በሥጋ ውስጥ የሚሰጠውን ጥቅም ተመልክተናል። በዚህ ውስጥ የፈቃዳችን ሥራ ዘወትር እንደተገለጸ ነው። ኃጢአትን ለመሥራትም ሆነ ለመቀበል የእያንዳንዱ ምርጫ

በብቸኝነት የሚወሰነው በፈቃድ ነው። ፈተናን እንድንቀበልም ሆነ እንድንቃወም የሚወሰነው ፈቃዳችን ነው። በባሕርያችን ወይም በግንኙነታችን የተቀደሰን እንሁን ወይም አንሁን ፈቃዳችን በብቸኝነት የምግባር መዳረሻችንን ይወስናል።

ይህ እውን ይሆን ዘንድ ፈቃዳችን በሕይወታችን ውስጥ ምን ያህል እንደሚሰራ፤ ከአንድ አቅጣጫ ወደ ሌላው አቅጣጫ ለምን እንደሚዘር፤ አንድን ነገር ለመምረጥ ምን እንደሚያስገድደው መረዳቱ አስፈላጊ ነው። ከዚህ ሁሉ በላይ በግዴታ ፈቃዳችን በእግዚአብሔር እንዴት መገዛትና መታዘዝ እንደሚችል ዕለት ተዕለት፤ ሰዓት በሰዓት በተግባር ማለተማር አለብን።

ፈቃዳችን እንዴት መሥራት እንዳሚችል ለመረዳት ከዚህ በፊት በምዕራፍ 8 ውስጥ ለሌላብ የተገለፀውን አሳብ እንመልከት። በዚያ አላብ ላይ ጆን አውን ሲናገር ልብ በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ እንደተገለፀው የሚወከለው የነፍስን ክፍል ሲሆን ይህም መልካምም ሆነ ከፋን ለመስራት በአንድ ላይ አዕምሮን፤ ሰሜትን እና ሕሊናን እንዲሁም ፈቃድን በአጠቃላይ የሚይዝ ነው።

እነዚህ የልብ ክፍሎች የተፈጠሩት በእግዚአብሔር ነው። የተበላሹት ደግሞ በኤደን ገነት ውስጥ በተፈጠረው የኃጢአት ውድቀት ነው። በዚህም ምክንያት አላባችን ጨለመ (ጴጌ 4+18)፤ ምቹታችን የሥጋችንን ፍላጎት ተከተለ (ጴጌ 2+3)፤ ፈቃዳችንም ተጣመመ (ዮሐ 5+40)። ዳግም ለንወለድ ግን አላባችን በራ፤ ሰሜታችንና ፍላጎታችን ተለተካከለ፤ ፈቃዳችንም ተገዛ። ይህ እውነት ቢሆንም ለውጡ በአንድ ጊዜ እውን መሆን አልቻለም። ቀስ በቀስ በዓለም የአኗኗር ዘይቤ የተቃኘው አዕምሮአችን ለመለወጥ ጊዜ የሚወስድበትና ውጤቱም አዝጋሚ ነው። ይሁን እንጂ መጽሐፍ ቅዱስ አዕምሮአችንን እንድናድስ ሊነግረን (ሮሜ 12+2) በሌላ ስፍራ ደግሞ በላይ ያለውን ብቻ እንድንፈልግ ይመክረናል (ቆላ 3+1)።³⁷ ከዚህ ጋር አያይዞም ፈቃዳችንን በእግዚአብሔር መለጠት እንዳለብን ያሳስበናል (ያዕ 4+7)።

እግዚአብሔር ሰውን አስቀድሞ ሲፈጥር አላቡ፤ ሰሜቱ እና ፈቃዱ ሁሉም በአንድ ላይ ፍፁም ሆነው ይሰሩ ነበር። የሰው አላብ የእግዚአብሔርን ፈቃድ የመረዳትን መንገድ ያሳይ ነበር። ፈቃድ ደግሞ ከእግዚአብሔር ፈቃድ ጋር እንዲተባበር ያደርግ ነበር፤ ሰሜትም በደስታ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ይገልጽ ነበር። ነገር ግን በመተላለፍ ምክንያት

³⁷ In the New International version the phrase from this verse reads, "set your heart on things above"

ኃጢአት በለው ነፍሰ ውስጥ ሊገባ እነዚህ ሦስት ክፍሎች እርሶ በርላቸው በመመስታታል መሰራት ጀመሩ። አላቡ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ቢረዳም፤ ፈቃዱ የሥጋን አላብ በመከተል በግስተዋሉ ላይ ያምጻል። ብዙውን ጊዜም ለሚታዩነት ከግስተዋልም ይሁን ከፈቃደኝነት የበላይ እጁን በመያዝ ለእግዚአብሔር ላለመታዘዝ ይፈልጋል።

ይህንን ሁሉ ለማለት የፈለግነው ለአዕምሮ፤ በሰሜትና በፈቃድ መካከል ያለውን ግንኙነት ማየት ለማለቻልና በመካከላቸውም ያለውን ሥራ በሚገባ ለመረዳት ነው። ፈቃድ ብቸኛው የሁሉም ምርጫ ወሳኝ የሆነበት ምክንያት በላዩ ላይ ከተሟነው ተጽእኖ የተነሳ ነው።

እነዚህ አለገዳጅ ኃይሎች የመጡት ከተለያዩ ምንጭ ነው። ምናልባት ልንረዳውና ልናስተውለው ከማንችለው ብልጣብልጥ ከሆነው የለይጣን አላብ እና ከዚህ ዓለም አታላይ ድምፅ (ኤፌ 2+2) ወይም ከፋ ከሆነው ከአራሳችን የኃጢአት ተፈጥሮ ሊሆን ይችላል (ያዕ 1+14)። ምናልባት ቅጽበታዊ የሆነ የሕሊና ድምፅ፤ ተወዳጅ የሆነ የንግድ አላብ ወይም ደግሞ ዝግተኛና ፀጥተኛ ከሆነው ከመንፈስ ቅዱስ የመጣ ድምፅ ሊሆን ይችላል። ነገር ግን እነዚህ አለገዳጅ ኃይሎች ከየትም ይምጡ ከየት ወደ ፈቃዳችን የሚደርሱት በአሳባችን ወይም በሰሜታችን ነው።

ለለዚህ የግዴታ ወደ አዕምሮአችን የሚገባውንና ለሚታችንን የሚጫነውን ነገር ሁሉ መጠበቅ አለብን። ለሉዋን ሲናገር «አጥብቀህ ልብህን ጠብቅ፤ የሕይወት መውጫ ከእርሱ ነውና» (ምሳ 4+23) ይላል። አሳባችንንና ለሚታችንን ከጠበቅን መንፈስ ቅዱስ ፈቃዳችንን በመግዛት ወደ እራሱ ፈቃድ እንድናዘነብል ያደርጋል። ለመሆኑ እንዴት አድርገን ነው አዕምሮአችንንና ለሚታችንን የምንጠብቀው?

ዳዊት እንዲህ ይላል «ሃልማሳ መንገዱን በምን ያነገል? ቃላህን በመጠበቅ ነው።» (መዝ 119+9)። ዳዊት መንገዱን የጋረደው በእግዚአብሔር ቃል ነበር። መጽሐፍ ቅዱስ በዋናነት የሚናገረው በአሳባችን ነው። ስለዚህም ነው አዕምሮአችንን ያልማድረጥ መጠበቁ አጅግ አለፈላጊ የሆነው። በቅድስና ለመኖር ከዚህ ውጭ ሌላ አጭር መንገድ የለም።

ለሉዋን ጥበብ፤ እውቀት እና ጥንቃቄ ከከፋ መንገድ እንደሚጠብቁን ይናገራል (ምሳ 2+10-12)። ይህም የአዕምሮን ብቃት ያለየናል። ይህንን ብቃት ከየት ማግኘት ይቻላል? «እግዚአብሔር ጥበብን ይሰጣልና፤ ከአፋም እውቀትና ግስተዋል ይወጣሉ» (ምሳ 2+6)። ይህንን ብቃት ለነማን ነው የሚሰጠው? ትእዛዙን ለሚጠብቅ፤ ጀርቆቹ ጥበብን ለሚያደምጡ፤ ልቡንም ወደ ግስተዋል ለሚያዘነብል፤ እውቀትንም ለሚፈልግ ለእርሱ ይሰጣል (ምሳ 2+1-5)

ምሳ 2+1-12 ያለውን ቃል በድንገት ብናነብ እንኳን አዕምሮአችንን ሊጋርድ የሚችል ወሳኝ የሆነውን የእግዚአብሔርን ቃል እናገኛለን። ለለዚህ አዕምሮአችንን ለመጋረድ እንድንችል ለእግዚአብሔር ቃል በሕይወታችን ውስጥ ቅድሚያ መስጠት ይገባናል። ለቃሉ ቅድሚያ የምንሰጠው ዝም በለን መንፈሳዊ እውቀት ወይም መረጃ ለማግኘት ሳይሆን ዕለት በዕለት ሕይወታችን ላይ ተግባራዊ ለማድረግ ነው።

መጋረድም ያለብን አዕምሮአችንን ብቻ ሳይሆን ለሚታችንንም ጭምር መሆን አለበት። ይህንንም ለማድረግ ጠቃሚው ነገር በመጀመሪያ እግዚአብሔር ፈቃዳችንን ለመግዛት አሳባችንን እንደሚጠቀም መረዳቱ ተገቢ ነው። ኃጢአትና ሰይጣን በተለምዶ የሚጠቀሙት በፍላጎታችን ላይ በመመስረት ነው። ሰይጣን የያዘነውን እውነት ለማምታታት እና ለመሸፈን አሳባችንን ይጠቀማል። ያንንም በማድረግ የሚያሸንፈን በፍላጎታችን ላይ በመመስረት ነው። በኤደን ገነት ሔዋንን ያሸነፈበት መንገድ ይኸው ነበር (ዘፍ 3+1-6)። በእርሷ ፍላጎት ላይ በመመስረትና አሳባችንን በማምታታት በእግዚአብሔር ታማኝነት ላይ ጥያቄ ፈጠረባት። ከዚህ በኋላ ሁሉም ነገር ለሔዋን ሌላ ትርጉም ሰጣት። መጽሐፍ ቅዱስም እንደሚለው «ሔዋን ዛፋ ለመብላት ያማረ፤ ለዓይንም እንደሚያስጎመጅ፤ ለጥበብም መልካም እንደሆነ አየች» (ዘፍ 3+6) ይሰናል።

ሰይጣን ዘወትር የሚያጠቃን በምኞታችን ላይ ተመስትሮ እንደሆነ ልናውቅ ይገባል። ስለሆነም ዘወትር ተግተን በመጠበቅና የእግዚአብሔርን ቃል ሳናዳርጥ በማጥናት እራሳችንን መከላከል ይገባናል። ይህንን ማድረግ ማለት መንፈሳዊ ጥንቃቄ እንጂ ብኸትውና እንዳልሆነ በሚገባ እንረዳ። ሁላችንም ኃጢአት በምኞታችን ላይ ተመስርቶ እንዴት እንደሚያጠቃን እውቀትን የመከላከል እርምጃን ልንወሰድ ይገባናል። ጳውሎስም በትዕዛዙ ውስጥ ሰጢሞቲዎስ «ከከፋ የሃልማሳነት ምኞት ግን ሽሽ በንጹሕም ልብ ጌታን ከሚጠሩ ጋር ጽድቅን፤ እምነትን፤ ፍቅርን፤ ሰላምን አጥብቀህ ተከተል» (2ጢዎ 2+22) በማለት ያሳስበዋል።

ነገር ግን ምኞትን ከመከላከል ይልቅ ከዓለም፤ ከሥጋና ከሰይጣን የሚቀርብን ፈተና መከላከል እጅግ ይቀላል። ከዚህም የተነሳ ጳውሎስ ልባችንን በላይ ባለው ላይ ብቻ እንድናደርግ ይመከረናል (ቆላ 3+1)። በማሪውም በእግዚአብሔር ሕግ ብቻ ያለ እንዲለን ሲናገር (መዝ 1+2)፤ ስለ ኢየሱስ በተነገረው ትንቢታዊ ቃሉ ደግሞ «እምላኬ ሆይ ፈቃድህን ለማድረግ ወደድሁ» (መዝ 40+8) በማለት ይናገራል።

ሰለዚህ ምኞታችን በመንፈሳዊ ነገር ላይ ብቻ እንዲሆንና በእግዚአብሔር ሕግም ደስ እንዲሰን ይገባል።

ሰለዚህ እራሳችንን ሰማሰመድ አላባችንን፤ ፈቃዳችንን እና ስሜታችንን በእግባቡ በቅደም ተከተል ልንገለገልባቸው ይገባል። ይህንን ቅደም ተከተል ካፋለስነው ግን ቅድሚያ የምንሰጠው ለምኞታችን ስለሚሆን ወደ እግዚአብሔር ፈቃድ ሰመድረስ እንቸገራለን። ምኞታችንን ወደ እግዚአብሔር ፈቃድ ለመምራት በርትተን መታገል አለብን።

በመጀመሪያ ስፖርት ስመሰራት ፈሰኩና ጽብጽብ ማሰት ጀመርኩ፤ ነገር ግን ልቤ ስላልተነሳሳ በቀጣይነት ይህንን እንቅስቃሴ ማከናወን አልቻልኩም። እንቅስቃሴውን መሥራት እንደምችል፤ ሰውነቴም የሰውነት ማገልግሻ እንቅስቃሴ እንደሚያስፈልገው እንዲሁም ከእንቅስቃሴው ጥሩ ጤንነት እንደማገኝ አውቃለሁ። ነገር ግን በሙሉ ልቤ ስላልተነሳሳሁ መቀጠል አልቻልኩም። ሰለዚህም እጅምራለሁ አቆማለሁ፤ እጅምራለሁ አቆማለሁ፤ ይህም ሁኔታ ቀጣይ የሆነ መሻሻልን ስላላመጣልኝ «ኤሮቢክ» (Aerobic) የሚለውን የዶክተር ኪኔት ኮፐርን ስለ ሰውነት ማገልገሻ እንቅስቃሴ የሚያወራውን መጽሐፍ ማንበብ ጀመርኩ። ዶክተሩ የአካል እንቅስቃሴን ጥቅም ከጥቂት መመሪያዎች እና እውነታዎች ጋር ከማስቀመጣቸውም በተጨማሪ እንቅስቃሴው የጠቀማቸውን ሰዎች ምስክርነት በመጽሐፋቸው ላይ ዘግበዋል።

ይህንን መጽሐፍ ከዚያ በኋላ ከግማሽ ደርዘን በላይ እንብቢዋለሁ። ስለ እንቅስቃሴው ጥቅም ተጨማሪ ማብራሪያ ወይም ማሳመኛ አላስፈልገኝም ምክንያቱም ድርድሩ ነው ያመንኩበት። እንዲሁም የእንቅስቃሴውን ሕግጋት እንደገና ማጥናት እያስፈልገኝም ቀድሞውኑ ነው ግልጽ የሆኑልኝ። አሁን የሚያስፈልገኝ ነገር ቢኖር መነሳሳቱ ነበር። በመጽሐፉ ውስጥ የተጠቀሰው ምስክርነት፤ ከእንቅስቃሴው በፊትና በኋላ ሰዎች ያመጡት የአካል ለውጥ እንቅስቃሴውን እንድሠራ መነቃቃትን ፈጠረልኝ። ደግሜ ደጋግሜ ስላነበብኩት እንቅስቃሴውን በቀጣይነት እንዳከናውን ስኬትን ፈጠረልኝ። ሰለዚህም በአሳቤ (የእንቅስቃሴውን ጥቅም በመረዳት) እራሴን መግዛት ያልቻልኩትን፤ በሰሜቱ እራሴን በማነሳሳት ፈቃዴን መጫን ቻልኩ።

ከዚህ በተጨማሪ በሕይወታችን ውስጥ ጥሩ ምላሴ የሚሆኑ ሰዎች ሰማግኘት ካስፈለገን መጽሐፍ ቅዱስ በእግዚአብሔር ላይ በታመኑና በተቀበሉ ሕይወታቸውም በአስደናቂ ሁኔታ በተሰወጠ፤ በታሪክ ውስጥም ሲጠቀሱ በሚችሉ በተሳካሰቸው ሰዎች ድርጊት የተሞላ መሆኑን እንረዳ። የዕብራውያን መጽሐፍ 11ኛው ምዕራፍ

እንደዚህ ዓይነት ታሪኮችን በከፊል ይነግረናል። ከዚህም ውጭ ያልተገለፁ፤ አጅግ ብዙ አሉ ይላል (ዕብ 11+32)። እንደነ ዳዊት፤ ዳንኤል፤ ነህምያ፤ ኤልያስ፤ ኖህ እና ሌሎችም ለሕይወታችን ጥሩ ምስክር ሊሆኑና እኛንም ጽድቅ በሆነው መንገድ እንድንሄድ ሊያነሳሱን የሚችሉ ሰዎች አሉ።

በመጨረሻም በእኛ እንደመልካም ፍቃዱ በጎና መልካምን ማድረግ የሚችል እግዚአብሔር ሊሆን፤ እኛ ግን ሳውሉስ እንደሚለው የእራሳችንን ድርሻ ልንወጣ ይገባል (ኤፌ 2+12)። ፈቃዳችንን በተመሰከተ የእኛ ኃላፊነት አላባችንን፤ ስሜታችንን እና ፍላጎታችንን አነሳስቶ አእምሮአችን ላይ ተጽእኖ እንዳያሳድር ነቅተን መጠበቅ ነው። የእራሳችንን ድርሻ ስንወጣ የእግዚአብሔር መንፈስ ደግሞ የበለጠ እንድንቀደስ የእራሱን ድርሻ ያደርጋል።

14 ቅድስናን መለማመድ

ስለሥጋችሁ ድካም እንደሰው ልማድ እላለሁ። ብልቶችሁ ዓመ፤ ሊያደርጉ ለርኩስነትና ለዓመፅ ባሪያዎች አድርጋችሁ እንዳቀረባችሁ፤ እንዳዚሁ ብልቶችሁ ሊቀደሱ ለጽድቅ ባሪያዎች አድርጋችሁ አሁን አቅርቡ። (ሮሜ 6+10)

ኃጢአትን አብዝተን በሠራን ቁጥር ይበልጥ ወደ ኃጢአት እየተላብን እንሄዳለን። ጆን ኦውን በ17ኛው ምዕተ ዓመት በነበረው ሁኔታ ሲገልጽ «በመስማማት ያስማደረጥ ኃጢአትን ለማድረግ ፈቃዳችንን የምናነሳሳ ከሆነ ምናልባት ዝንባሌያችን እና ፍላጎታችን ከሚገባው በላይ ከመሳሉ የተነሳ ይበልጥ ኃጢአትን ሰማድረግ ጽኑ ፍላጎትን ይፈጥርብናል»³⁸ በማለት ነበር።

የምንፈጽመው ኃጢአት የኃጢአት ልማድን ከማዳበሩ በተጨማሪ ወደ ፊት ኃጢአትን ለመሥራት ድፍረትን ይሰጠናል። በቀደመው ምዕራፍ ውስጥ አላባችንን እና ስሜታችንን እንዴት መከላከል እንደምንችል ተነጋግረናል። አላባችንና ስሜታችን ከዓለምም ሆነ ከስይጣን ለሚቀርብልን ፈተና ጥሩ በርቶ እንደሆኑ ተገንዝበናል። የዝቡትም ፈተናዎች የሚጫኑት ፈቃዳችንን እንደሆነ ተረድተናል። ሰለዚህ አዘውትረን የምናስተናግዳቸው ነገሮች ቀስ በቀስ ልማድ በመሆን ፈቃዳችን ላይ ከፍተኛ ተጽእኖ ያሳድራሉ።

³⁸ John Owen, Temptation and sin, page 253.

ልማድ ግለት ምን ግለት ነው? ልማድ ግለት «በአላብ ወይም በስሜት የተገለፀ የሰው ፀባይ ወይም ባሕርይ ነው»³⁹ ስለዚህ ልማድ በአፅምር ውስጥ የተቀበረ በአስተሳሰብ እና በስሜታዊ ድርጊት የሚገለጽ ነው። ይህ ውስጣዊ ልማድ ደግሞ በድርጊታችን ላይ ልክ ከውጫዊው ተጽእኖ ያላነበ የኃይል ተግባር ያከናውናል። እውን ሊናገር ጫናንጻንጽ ፍትወት መጥፎ ልማድን ወይም ዝንባሌን ከግምገማቱም በላይ ያለ ማድረግ ልባችንን ወደ ርኩስት እንዲያዘነብልና እንዲፈጽም ያነሳሳል⁴⁰ ይላል።

አስቀድሞ በዚህ ዓለም እንዳሉ ሰዎች የርኩስትን ልማድ በማዳበር ባለመታዘዝ እንኖር ነበር። ጳውሎስም እንዳለው «በልቶቻችሁ ዓመፅ ሊያደርጉ ለርኩስትና ለዓመፅ ባሪያዎች አድርጋችሁ እንዳቀረባችሁ እንዳዘሁ በልቶቻችሁ ሊቀደሱ ለጽድቅ ባሪያዎች አድርጋችሁ እሁን አቅርቡ» (ሮሜ 6:19) ይላል። አስቀድሞ ዘወትር ኃጢአትን እንሠራለን፤ ፍትወትን እንፈጽማለን፤ እንሌሰናለን፤ እንጣላለን፤ እናታላለን፤ ወይም እንዋሻለን ከዚህም የተነሳ ጠግማን ልማድ አሳደግን። ይህ ያለማድረግ የተፈጸመ ጽድቅ የሌለበት ድርጊት ስኃጢአት ባሪያ ያደረገንን ልማድ በውስጣችን ፈጠረ።

አሁን ግን ጳውሎስ ሊናገር ከዚህ በፊት ስለነዚህ ክፉ ልማዶች እራሳችንን እንደሰጠን ሁሉ አሁን ቅድስና ያሰበትን ልማድ ለማዳበር እራሳችንን እንድንስጥ ያሳስበናል (ሮሜ 6:19)። አሮጌውን እየነታችንን ለማስወገድ፡- አሮጌውን ክፉ ዝንባሌና ፀባይን እንዲሁም ልማዱን ማስወገድ ያስፈልገናል። እግዚአብሔርን ለመምሰል እራስን ማስለመድ (1ጢሞ. 4:7) ማለት ሕይወታችንን በስርዓትና በሚገባው መንገድ በመምራት፤ የእግዚአብሔር ዓይነት መልካም ባሕርይን በማዳበር ጽድቅ የሞላበትን ልማድ ማሳልበት ነው። እነዚህን የኃጢአት ልማዶችን ማስወገድ ማለት ጳውሎስ እንዳለው የሰውነትን ሥራ ፈጽሞ መግደል ነው (ሮሜ 6:13)።

ይህንን የርኩስት ልማድን ለመስበር በእራሳችን ኃይል መሞከር የለብንም። የኃጢአትን ልማድ ለመስበር ከመንፈስ ቅዱስ ጋር የማያደርግ ሕብረት መፍጠርና መደገፍ ይኖርብናል። «ከእንግዲህ ወዲህ አልፈጽመውም» ብሎ መወሰን እና በራስ ውሳኔ ላይ መመስረት የኃጢአትን እግርብረት ለአንድና ለመጨረሻ ጊዜ እይስብረውም። ነገር ግን መልካሙን መንገድ ለመከተል እና እራስን

ለማስለመድ የምንከተላቸው ጥቂት ተግባራዊ የሆኑ መመሪያዎች ሊኖሩን ይገባል።

የመጀመሪያው መመሪያ፤ ልማድ የሚያድገውና የሚጠነክረው አንድ ነገር ያለማድረግ ሲደጋገም ነው። ሌላው የልማድ ትርጉም «በተደጋጋመ ድርጊት የተገኘ ባሕርያዊ ቅርጽ ነው»⁴¹። በተደጋጋሚ ኃጢአትን ባደረግን ቁጥር አብዝተን ወደ ኃጢአት እናዘነብላለን የሚለውን አባባል ለናስምርበት የሚገባ እውነት ነው። ይህንን አባባል ገልብጠን ብናነበውም የሚሰጠን ትርጉም አንድን እውነት ነው። አብዝተን ኃጢአትን ብንቃወም አብዝተን ከኃጢአት እንርቃለን የሚለውን ነው።

ስለዚህ በመንፈስ ቅዱስ ላይ በመታመን በቀላሉ የሚያስቸግረንን ኃጢአት የምንቃወምበትን ልማድ ለናዳብር ይገባል። ሁላችንም እነዚህ ኃጢአቶች ምን እንደሆኑ ብቻ ሳይሆን በቀላሉ እንደሚገዱን እናውቃለን። ኃጢአትን መቃወምና እምቢ ማለት ሰንጀምር እግዚአብሔር በቀጣይነት ሌላ ያልተመለከተውን ኃጢአት እንድንቃወም መምራት ይጀምራል። በዚህ ሁኔታ የኃጢአት ፍላጎታችንን መቃወማችን እየተላካልን ሰንሄድ ሌላ ጊዜ የሚቀርብልንን ፈተና ስመቃወም ቀላል ይሆንልናል።

በዚሁ መንገድ አዎንታዊ የሆነን የቅድስናን ልማድ ማዳበር እንችላለን። ንፁህ የሆነውን፤ እውነት የሆነውን እና መልካም የሆነውን የአስተሳሰብ ልምድን ማሳደግ እንችላለን። በቃሉ ላይ የመጸለይንና የማስላሰል ልምድን ማሳደግ እንችላለን። እነዚህም ልማዶች ሊያድጉ እና ሊበሰጹ የሚችሉት ባለማድረግ ሲደጋገሙ ብቻ ነው።

ሁለተኛው፤ የኃጢአት ልማድን የምንስብርበትና አዲሱን የምናዳብርበት መንገድ ምንም የምንተወው ነገር ሳይኖር ሲቀር ነው። ይህ ኃጢአት እይደለም ብለን የምንተወው ነገር ካለን አሮጌውን ልማድን ይበልጥ እያዳበርንና አዲሱን እየገደለው እንሄዳለን። በዚህ ነጥብ ላይ «ይህችን ብቻ» የሚል አስተሳሰብን መጠንቀቅ አስብን። ይህ ዓይነት አስተሳሰብ በልጣብልጥነት የተሞላበት አደገኛ ወጥመድ ነው። እንዲህ የምንል ከሆነ ፍላጎታችን ለሚጠይቀን ነገር እምቢ የሚለውን ዋጋ ለመከፈል ፈቃደኞች አለመሆናችንን ያመለክታል። ለአንድ ጊዜ ብቻ በሚል የራስ ማታለያ ቃል የምንፈልገውን ነገር እናስተናግዳለን። ነገ ሲመጣ ደግሞ ሌላ ሰዎች ሆነን እንቀርባለን። በውስጣችን እምቢ ለማለት ነገ የበለጠ አስቸጋሪ መሆኑን ብናውቅም ጩክንን ዛሬን ለመኖር እንፈልግም።

³⁹ Webster's New Collegiate Dictionary, Page 514.

⁴⁰ Owen, Temptation and sin, Page 28.

⁴¹ Webster's New Collegiate Dictionary, Page 514

ሦስተኛው መመሪያ በአንድ በኩል ላገኘው ስኬት የሰትና ሰመስጠት በሁሉም አቅጣጫ ትጋትን ማሳየት ይገባል። እውን እንደሚለው «በሁሉም አቅጣጫ ለሚደረገው መታዘዝ ክልብ የሆነ ትጋት ካልታየ ከፋ ለሆነው ኃጢአት የሚደረገው ሥጋን የማድከም ጥረት ስኬትን ማግኘት እይቻልም⁴²»። ምናልባት የተወለነ ልማድ ማለትም «መጥፍ አይደለም» ላልነው ባለማቋረጥ እየተገዛን ሰንመጣ በሌላው አቅጣጫ ላይ ላለው ድካማችን ክፍተኛና ፈታኝ የሆነን ፍልሚያ እንድንገጥም ያነሳላብናል። በሁሉም አቅጣጫ የሥጋችንን ፍላጎት ለመቆጣጠር እንድንችል አራሱን የመቆጣጠር ልማድን የማዳበር ጠቀሜታው ምክንያት እንደዚህ ያለውን ችግር ለመቋቋም እንድንችል ነበር። ምናልባት ፍላጎታችንን የምግብ፣ የመጠጥ፣ መዝናናትንና የመላሰሉትን ማርካት መጥፎ አይደለም ብለን ልናሰብ እንችላለን። ነገር ግን ይህ እርካታን ከመጠን በላይ የማድረግ ፍላጎት በሌላው አቅጣጫ ባለው ሕይወታችን ላይ ፍላጎታችንን በመጫን ተጽእኖ ያላድርብናል።

በመጨረሻም በውድቀትህ ሁሉ ተስፋ አትቆረጥ። በውድቀትና ወድቆ በመቅረት መካከል ትልቅ ልዩነት አለ። ተስፋ ቆርጠን እጃችንን ሰንሰጥ ወድቀን ቀረን ማለት ነው። ይህም ማለት እንደገና መምከርን አቆምን ማለት ነው። ነገር ግን በዚህ የኃጢአት ባሕርይ ውስጥ መኖራችንን ከተገነዘብን የትኛውንም ያህል ውድቀት ቢያጋጥመንም ተስፋ ቆርጠን ወድቀን መቅረት የለብንም። በተቻለን መጠን መሻሻልን ለማየት መጠበቅ ይኖርብናል።

በውስጣችን ያለውን የኃጢአት ልማድ ለመስበር እስካልጣርን ድረስ እሳባችንና ፍላጎታችንን ለመከላከል መምከሩ ከንቁ ልፋት ነው። ለቅድስና የምናደርገው ፍልሚያ የሁለትዮሽ መሆን አለበት። ያም ማለት ከውጭ የምንከላከለውና ከውስጥ የምንቋቋመው ማለት ነው። ይህንን ስናደርግ ወደ ቅድስና የምናደርገው ጉዞ ትልቅ መሻሻልን ያመጣልናል።

15 ቅድስናና እምነት

አብርሃም የተባለው ርስት እድርጎ ሊቀበለው ወዳለው ለፍራ ለመውጣት በእምነት ታዘዘ። ወዴትም እንደሚሄድ ሳያውቅ ወጣ። (ዕብ 11:8)

ቅድስናን በመከተል ውስጥ ከርስቲያን የተጠራው ምክንያት ሊለጥበት በማይቻል፣ በማይመስል እና በማይታመን ዓለም ውስጥ የእራሱን ድርሻ እንዲወጣ ነው። በኪንላስ የሚገኘውና በግብርና የሚተዳደረውን ሰው እዚህ ላይ መጥቀስ ይቻላል። የሰንዴውን አዝመራ ለመለብለብ እንደ ደረሰ መጥፎ የአየር ሁኔታ ተከስቶ እዝመራውን ከማጥፋቱ እና ምርቱን ከመቀነሱ በፊት ተጣድፎ መሰብሰቡ እጅግ አስፈላጊ ነበር። በዚህም ምክንያት እዝመራውን ለመስብሰብ በላምንቱ ባሉት ሰባት ቀናቶች በሙሉ መጠቀም እስፈላጊ ሆነ። ነገር ግን ይህ ብቸኛ ገበሬ ሰንበትን እንደ ጌታ ቀን አድርጎ የሚያይ ሰው ነበርና በዚህ ቀን የዝናቡ ሁኔታ አስከፊ ቢሆንም እህሉን ለመስብሰብ ለራተኞቹን ማለማራት እልፈለገም። ጎረቤቶቹ የሆኑት ገበሬዎች በዚህ ድርጊት የተለማቸው ነገር እንግዳና የማይመስል ነበር። ሆኖም ደስ የሚያሰኘው ነገር ይህ ብቸኛ ገበሬ ከዓመታት በጳላ ከአካባቢው ካሉት ገበሬወች በተሻለ ሁኔታ ባለጸጋ ሆነ። ልክ እንደ አብርሃም በወቅቱ የታዘዘበት ነገር እስቸጋሪና የማይመስል ቢሆንም ያመነበትን ነገር በእምነት የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው ብሎ ተቀበለው።

ለዚህ የቅድስናን አላብ አጥብቦን ከኃጢአትና ከርኩሳት መለየት ብቻ እድርገን መውሰድ የለብንም። ነገር ግን የቅድስናን አለተላላብ ሰፋ እድርገን በመውሰድ እግዚአብሔር በሚመራን መንገድ ሁሉ ለፈቃዱ መታዘዝ አለብን። ኢየሱስ ሊናገር «እነሆ በመጽሐፍ ጥቅልል ስለ እኔ እንደ ተጻፈ፣ እምላኬ ሆይ ፈቃድህን ላደርግ መጥፎአለሁ አልሁ» (ዕብ 10:7) ይላል። ማንም እግዚአብሔር በሚመራው የሕይወት ጎዳና ለመሄድ ያልተዘጋጀ ቅድስናን ሊከተል አይችልም። በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ የተገለፀው ቅድስና የሚያመለክተን በዙሪያችን ካለው በሰንምግባር ውድቀት ከተበከለ ዓለም በላይ እራሳችንን እንድናኖር ነው። እግዚአብሔርን መታዘዛችን የቀንም ያሕል ዋጋ ቢያስከፍለንም፣ የምንከፍለው የማያቋርጥ መስዋእትነት ለአደጋ ቢያጋለጠንም የተጠራነው እግዚአብሔርን እንድንታዘዝ ብቻ ነው።

በባሕር ኃይል ውስጥ ላገለግል እኔ በማዘበት ምድብ ውስጥ የነበረች እንዲት የጦር ጀልባ ጠፋች። በዚህ ወቅት ከግማሽ ደርዘን በላይ የሆነ ሰዎች ሕይወት አደጋ ውስጥ ወደቀ። የመርከቧ መጥፋት

⁴² Owen, Temptation and sin, Page 40, author's Paraphrase.

ምክንያት የቴክኒክ ችግር ለለደረሰባት ቢሆንም በሕጉ መሠረት ከመጀመሪያ ጀምሮ አልተከታተለችም ነበር። ይህም ሁኔታ የወደፊቱን በባሕር ኃይል ውስጥ ያለችን ሁኔታ የሚያበላሽ ነበር። የመርከቢቷን ችግር በሚያጣሩ ሰዎች ፊት የተሠራውን ለሕተት ለመሸፈን የማደርገው መከራ እጅግ ፈታኝ ሁኔታን ፈጠረብኝ። በመጨረሻም እውነቱን ሁሉ ተናገርኩና የሚመጣውን ችግር በእግዚአብሔር ላይ ትቼ መጠባበቅ ጀመርኩ። ለለታዘዝኩ እግዚአብሔርን አመለግናለሁ። እጣሪዎቹ በፍፁም ያተኮሩት በቴክኒካል ችግሩ ላይ ብቻ በመሆኑ የእኔ ለሕተት ላይነትና የወደፊቱ ሕይወቴም ሳይጎዳ ቀረ።

በተገለፀው የእግዚአብሔር ፈቃድ ላይ መታዘዝ ወደ እምነት የሚወስድ ከእግዚአብሔር የሚለጥ የቃል ኪዳን ደረጃ ነው። የዕብራውያን ጸሐፊ አበከር የሚናገረው እምነትና መታዘዝ በአንድ ላይ መሄዳቸውን ነው። ለምሳሌ በብሉይ ኪዳን ዘመን ለላንበሩት ዕብራውያን ሊናገር ባለመታዘዛቸው ምክንያት ወደ እግዚአብሔር እረፍት እንዳልገቡ ሲገልፅ (3+18) ወደ እረፍቱ መግባት ያለመቻላቸው ምክንያት ደግሞ ያለማመናቸው ነበር (3+19)። ይህ አለማመንና አለመታዘዝ ደግሞ ተለዋውጦ በቀጣዩ ምዕራፍ ይነበባል (4+218)።

በዕብራውያን 11 ውስጥ የተገለፁት የእምነት አርበኞች በሙሉ «እምነው ሞቱ» (ቁ 13)፤ ነገር ግን በዚሁ ምዕራፍ ውስጥ የመታዘዝን ጥቅም ለናይና ለእግዚአብሔር ፈቃድ የሰጡትን ምላሽ ለንመለከት እግዚአብሔር ለገባላቸው ቃል ኪዳን በሕይወታቸው ውስጥ ቅድሚያ እንደሰጡት እንንዘባለን። ሆኖም በዚህ ውስጥ የምናየው ጠቃሚው አሳብ መታዘዛቸው በእምነት መሆኑ ላይ ነው። መታዘዝ ለቅድስና መንገድ ከሆነ የተቀደሰ ሕይወት እንዲኖር ታዛዥ የሆነ ሕይወት የግዴታ ያስፈልጋል። እንዲህም ማለት እንችላለን፤ ማንም እምነት የሌለው ለው ቅዱስ ሊሆን አይችልም።

እምነት እስፈላጊ የሆነው ለደህንነታችን ብቻ ሳይሆን እግዚአብሔርን በውለጣችን ለማኖር ነው። እምነት የእግዚአብሔርን ቃል ኪዳን እንድናውጅ ብቻ ሳይሆን የእግዚአብሔርን ትእዛዝ እንድንቀበል ያስችለናል። እምነት ተፈጥሮአዊ የሆነው እዕምርላችን ለመቀበል የተቸገረበትንና ለመታዘዝ ያቃተውን ነገር እንድንቀበል የሚያደርግ ነው።

ቃላቱ የእምነት ምዕራፍ ተብሎ በተገለፀው ዕብራውያን 11 ውስጥ ያሉት ገለፃዎች እና ማብራሪያዎች ይህንን እውነት ይጋሩታል። ለምሳሌ አቤል ከቃየን ይልቅ የተሻለ መስዋዕትን በእምነት አቀረበ በዚህም እግዚአብሔርን ደስ እለኘ (ቁ. 4)። እግዚአብሔር ለአቤልና ቃየን ተቀባይነት ያለውን መስዋዕት የሚያቀርቡበትን መንገድ ለማየት

ተገለጻላቸው ብለን እናስብ። ይህም እግዚአብሔር ከሚወደው እና ከሚቀበለው ንፁህ የጠበቀ መስዋዕት ጋር የተያያዘ ነው። ያም መስዋዕት ደምን በማፍሰስ ውስጥ የሚታይ ነበር። አቤልም በእምነት እግዚአብሔር የተናገረውን አመነ። ምንም እንኳን ለእግዚአብሔር የሚቀርበው ብቸኛው እና ተቀባይ የሆነው መስዋዕት የጠበቀ ደምን ማፍሰስ ምክንያቱ ምን እንደሆነ ባይገባውም እግዚአብሔር የተናገረውን አመነና ታዘዘ። በሌላ በኩል ቃየን እግዚአብሔር ያዘዘውን ተቀባይነት ያለውን መስዋዕት ሊያምን አልቻለም ምናልባት ሊያሳምነው አይችል ይሆናል። ስለዚህ አልተቀበለውም። በዚህም ምክንያት የእግዚአብሔርን በረከት አጣ።

በሁሉም በኩል የዓለም ፋይዳ ከቦን ይገኛል። ታዋቂነት፣ መልካም እድል እና ጊዜያዊ ደስታ በሕይወታችን ውስጥ እጅግ ሊመረጡ የሚችሉና አለደላች ሆነው ቀርበዋል። ነገር ግን መጽሐፍ ቅዱሳችን ከእነዚህ የሕይወት ፋይዳዎች ጋር በቀጥታ ይጋጫል «ሰው ዓለሙን ሁሉ ቢያተርፍ ነፍሱንም ቢያጎድል ምን ይጠቀማል» (ማቴ 16+28)። «በእሁን ዘመን ባለ ጠጎች የሆኑት የትእቢትን ነገር እንዳያስቡ፣ ደስም እንዲለን ሁሉን አትርፎ በሚሰጠን በሕያው እግዚአብሔር እንጂ በሚያልፍ ባለ ጠግነት ተስፋ እንዳያደርጉ እዘዛቸው። እውነተኛውን ሕይወት ይይዙ ዘንድ፣ ለሚመጣው ዘመን ለራሳቸው መልካም መሠረት የሚሆንላቸውን መዝገብ እየለበሰቡ፣ መልካምን እንዲያደርጉ በበጎም ሥራ ባለ ጠጎች እንዲሆኑ ሊረዱና ሊያከፍሉም የተዘጋጁ እንዲሆኑ ምክራቸው» (1ጢሞ 6+17-19) ይላል። በዙሪያችን ያሉ ሰዎች እንደ ዋና ግብአቸው አድርገው ከሚጓዙበት መንገድ የእኛው በእጠቃላይ ይለያል። እኛ መጽሐፍ ቅዱላዊ ፋይዳዎችን ለመከተል እምነት ያስፈልገናል። ይህም እምነት የሚያተኩረው እግዚአብሔርን ለሚታዘዙ ከፍ ከፍ ያደርጋቸዋል፤ ይባርካቸዋል ብሎ በሚያምንና በመታዘዝ ወቅትም በሚያጋጥመው ሁሉ በሚታመኑበት ላይ ነው።

የኖሕ ሕይወት ለእንዳዚህ ዓይነት እምነት ጥሩ ምሳሌ ነበር «ኖኅ ገና ስለማይታየው ነገር ተረድቶ እግዚአብሔርን እየፈራ ቤተ ሰዎቹን ለማዳን መርከብ በእምነት እዘጋጀ፣ በዚህም ዓለምን ኮነነ፣ በእምነትም የሚገኘውን ጽድቅ ወራሽ ሆነ» (ዕብ 11+7)። በመጀመሪያ በዓለም ላይ ስለሚመጣው ፍርድ እግዚአብሔር ለኖህ መገለጡ ትልቅ ማለጠንቀቂያ ነበር። ኖሕም በእምነት የተለጠውን ማስጠንቀቂያ አመነ። ብቻውን በተገለፀለት የእግዚአብሔር ቃል ላይ በመመስረት በማይታየው ነገር የተለወጠ ሆነ። ደግሞም ኖህ የእግዚአብሔር የማዳን መንገድ ከፍርድ በኋላ እንዳለ ያም በቀስተ ደመናው በኩል እንደተለጠ

ያምን ነበር። ለተሰጠውም ቃል ኪዳን መልካም ምላሽን በመስጠቱ እራሱንና ቤተሰቡን አዳነ።

የኖሐ መርከብኖን የመገንባቱ ሁኔታ ሲታሰብ በመታዘዙና በድካሙ ዓለም አስካሁን ድረስ መስከራው የማታውቀውን ትልቅ ምላሌነት ትቶልናል። ለ140 ዓመታት ይደክም ነበር ምክንያቱም ለእግዚአብሔር ማስጠንቀቂያ ከፍተኛ ቦታ በመስጠቱና ቃል ኪዳንን በማሰቡ ነበር።

የአብርሃም ሕይወትም የሚገልጽልን ነገር ቢኖር ለአምነት አስፈላጊ ስለሆነው መታዘዝ ነበር። የአብርሃም ጥሪ ሁለት ከፍሎችን የያዘ ነው። እነርሱም ትዕዛዝና ቃል ኪዳን ነበሩ። ትእዛዙ የአባቱን ቤት ትቶ እግዚአብሔር ወደ ሚያሳየው ስፍራ እንዲሄድ ሲሆን ኪዳን ደግሞ እግዚአብሔር ታላቅ ሕዝብ እንደሚያደርገውና የዓለም ሕዝቦች በእርሱ እንደሚባረኩ ነበር። አብርሃም ትእዛዙንም፣ ቃል ኪዳንንም አመነ። ትእዛዙን በመቀበል የቃል ኪዳንን መፈጸም ይጠበቅ ነበር። ይህም ሲጻፍ «አብርሃም . . . በእምነት ታዘዘ» (ዕብ 11:8) የሚለውን ሙሉ አላብ ይሰጠናል። መጽሐፍ ቅዱስ የአብርሃምን እምነትና መታዘዝ ሲያሳየን የእምነትን አስፈላጊነት ለማሳየት ፈልጎ ብቻ ስይሆን የመታዘዝን አስቸጋሪነት ለማመላከት ፈልጎ ነው።

ቅድስናን ለመከተል የምንገዛበት የመታዘዝ መንገድ ከምክንያታዊነታችን ጋር ብዙ ጊዜ ይጋጫል። የተገለፀውን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመቀበል ጽኑ እምነት ከሌለንና በሰጠው የተስፋ ቃል ላይ ካልተማመንን ቅድስናን ለመከተል የምናደርገው ጥረት ጽናት የጎደለውና አስቸጋሪ ያደርገዋል። ቅድስናን መፈለጋችን የትኛውንም ያህል አስቸጋሪና ስቃይ የሞላበት ቢሆንም የእግዚአብሔር ፈቃድ ስለሆነ የግዴታ ጽናቱ ሲኖረን ይገባል። ቅድስናን መከተሉ ከባድና አስቸጋሪ ሁኔታዎችን ቢፈጥርብንም ለውጤቱ የእግዚአብሔር እጅና በረከት ስለሚኖርበት ጸንተን ልንቆም ይገባል።

ምንጊዜም ቢሆን በአንድ ነገር ላይ ያለንን መታዘዝ ለመግለጽ ጸንቶ መቆምንና በራስ መተማመን ያስፈልገናል። በእስራኤላውያን እግዚአብሔር የሰጠው ስንበትን የመጠበቅ ትዕዛዝ ለዚህ አንድ ምሳሌ ነበር። እንደ ትእዛዙም በየአንዳንዱ ሰባት ዓመት ምድሪትዋ አንድታርፍ እና ለባተኛውም የጌታ የእረፍት ዓመት እንዲሆን በዚህም ዓመት ውስጥ ማረስና መሰብሰብ እንዳይከናወን አዝዞ ነበር (ዘሌ 25:3-4)። ከዚህ ትእዛዝ አኳያ እግዚአብሔር በስድስት ዓመት ውስጥ የሰፋትን እንደሚባርክላቸውና በሰባተኛውም ዓመት ለምግባቸው የሚሆን እንደማያጡ እስከ ስምንተኛው ዓመት የመሽር ወራት ድረስ እንደሚያደርሳቸው ቃል ገብተላቸው ነበር (ዘሌ 25:20-22)። ይህም የሚሆነው እስራኤላውያን በእግዚአብሔር ቃል ኪዳን ላይ የመታመን

ስሜት እና ትእዛዛቱን ለመቀበል ድፍረቱ ሲኖራቸው ብቻ ነበር። የሚያሳዝነው ነገር ቢኖር የብሉይ ኪዳን መጽሐፍ እንደዘገበው እነዚህ ሕዝቦች ለምድራቸው ብልጽግናና ለመንፈሳዊው ሕይወታቸው በረከት በሆነው የእግዚአብሔር ቃል ኪዳን ላይ እምነቱም ሆነ ጽናቱ አልነበራቸውም።

በእዲስ ኪዳን ውስጥ የዚህ ዓይነት መንፈሳዊ መርህ በኢየሱስ ቃል ውስጥ ተገልጽዋል። «አስቀድማችሁ የእግዚአብሔርን መንግሥት ጽድቁንም ፈልጉ ይህም ሁሉ ይጨመርላችኋል» (ማቴ 8:33)። ትዕዛዙ የእግዚአብሔርን መንግስት አስቀድመን እንድንፈልግ ሲሆን ቃል ኪዳን ደግሞ እግዚአብሔር የሚያስፈልገንን እንደሚያሟላ ነው። ነገር ግን ብዙ ጊዜ የእግዚአብሔርን ቃል ኪዳን በሚመለከት ብርታቱ ይጎሰናል። ትእዛዙንም ለመቀበል አስቸጋሪ ይሆንብናል። ስለዚህ ይህንን ሕይወት በተመለከተ በተደጋጋሚ በሕይወታችን ውስጥ አስፈላጊውን ውሳኔ በመስጠት ቅድሚያ ልንሰጥ ይገባል።

ኢዮርብዓም የተባለው የመጀመሪያው የስሜን ንጉሥ እምነት በማጣቱ ምክንያት ብቻ እንዴት ወደ አስመታዘዝ እንደሄደ እናያለን። የእግዚአብሔር ቃል ኪዳን ግን ከእርሱ ጋር ነበር። «በሪያዬም ዳዊት እንዳደረገ ያዘዝሁህን ሁሉ ብትሰማ፣ በመንገዴም ብትሄድ፣ በፊቴም የቀናውን ብታደርግ ሥርዓቴንና ትእዛዬን ብትጠብቅ፣ ከአንተ ጋር እሆናለሁ፣ ለዳዊትም እንደ ሠራሁሰት ጽኑ ቤት እሠራላለሁ፣ እስራኤልንም ለአንተ እሰጥሃለሁ» (1ነገ 11:38)።

ኢዮርብዓም እግዚአብሔርን አመነ? ትእዛዙንስ ተቀበለ? እንደምናነበው አላደረገውም። «ኢዮርብዓምም በላቡ፣ አሁን መንግሥቱ ወደ ዳዊት ቤት ይመለሳል ይህ ሕዝብ በእግዚአብሔር ቤት መሥዋዕትን ያቀርብ ዘንድ ወደ ኢየሩሳሌም ቢወጣ የዚህ ሕዝብ ልብ ወደ ጌታቸው ወደ ይሁዳ ንጉሥ ወደ ሮብዓም ይመለሳል፣ እኔንም ይገድሉኛል አለ። ንጉሡም ተማከረ ሁለትም የወርቅ ጥጆች አድርጎ፣ እስራኤል ሆይ ወደ ኢየሩሳሌም ትወጡ ዘንድ ይበዛባችኋል ከግብጽ ምድር ያወጡህን አግልክቶህን እይ አላቸው» (1ነገ 12:26-28)።

እንዳየነው ኢዮርብዓም የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ሆነ ቃል ኪዳን አልሰማም ስለዚህም ትእዛዙንና ኪዳኑን አቃሰለ። በእርግጥ ብዙ ጊዜ ሰምቶ ይሆናል ሆኖም የሰማው ቃል የጠቀመው አንዳች ነገር አልነበረም። ምክንያቱም በእምነት ከእርሱ ጋር አልተዋሃደም ነበርና ነው (ዕብ 4:2)። እስቲ ኢዮርብዓምን ከመመልከታችን በፊት የእራሳችንን ሕይወት እንዳፍታ እንመልከት። እምነትን ባለመስማማታችን ምክንያት በግልጽ የተነገረውን የእግዚአብሔርን ትዕዛዝ ላለመቀበል ስንት ጊዜ ነው ያቃተን?

ለአራባችን ጥቅም ስንል፤ ስልጣን ለመያዝና በሌሎች ላይ ለመሰልጠን ግታለን እንወዳለን እግዚአብሔር ሁሉን መዝግቦ ይዞ ለክፉ ሥራችን በራሱ ጊዜ እንደሚበቃል ስለማናስተውል (ሮሜ 12+19) በአዕምሮአችን የምናለበው እንዴት አድርገን በሌላው ስልጣን ላይ ተመልሰን እንገባለን የሚል ነው። የልባችንን ክፋት ገና ስላልተረዳን (ዕብ 3+13) በምናለበው ነገር በመቀለድ እርካታን ለማግኘት እንጥራለን። ያለ ቅድስና ጌታን ማየት አይቻልም (ዕብ 12+14) የሚለውን ቃል አዕምሮአችን ስላልተቀበለው ፅናቱ የሚጎድለን ሆንን። ይህም ስለሆነ በሕይወታችን ቅድሚያ ለጥተን ቅድስናን ለመከታተል ፈጽሞ አልቻልንም።

እምነትና ቅድስና የእግዚአብሔርን ትእዛዝ በመቀበል በሰጠው ቃል ኪዳን ውስጥ ማለፍ መሆኑን አያይዘው ይነግሩናል። እንዲያውም እንዲሁም «የተገለፀውን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ተቀብሎ ለውጤቱም በእርሱ ላይ ታምኖ መኖር ነው»

«ያለ እምነት እግዚአብሔርን ደስ ማለጥ አይቻልም» (ዕብ 11+18) ቅድስናን ለመከተል ካለፈለን የግዴታ በቃሉ ላይ የተገለፀውን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማመን ይገባል። እምነቱ ካለን ደግሞ እግዚአብሔር ቃል የገባለን ነገር ሁሉ የእኛ ይሆናል።

16 ቅድስና በርኩሰት ዓለም ውስጥ

ከክፉ እንድትጠብቃቸው እንጂ
ከዓለም እንድታወግባቸው አልሰምንም (ዮሐ 17+15)

እማኞች እውነተኛ የክርስትናን ሕይወት ባልተቀደለው ዓለም ውስጥ መኖር አለባቸው። በዚህች ክፉ ዓለም ውስጥ ሲኖሩ ደግሞ ለየት ያሉ ፈተናዎች ይገጥሟቸዋል። ተማሪዎች በኮሎጅ መገኛታ ከፍሎች ውስጥ፤ ወታደሮች በካምፓችና በመርከብ ላይ፤ ሠራተኛው በሥራበታው . . . ወዘተ ሥጋን የሚያስደበቱ ነገሮች ይቀርብላቸዋል። ከዚህም የተነሳ ርህራሄ በጎደለው፤ በረከሰ ዘማዊነት በሞላበት አካባቢ እንዲኖሩ ይገደዳሉ። ነጋዴዎች ለነምግባራዊና ሕጋዊ ግዴታዎችን እንዳይወጡ በውለማቸው ያለው ሰግብግብነት ሲገመት የማይቻል ጫና ሲፈጥርባቸው ይታያል። ነገር ግን እንድ ከርስቲያን እነዚህን ክፉ ሰሜቶች ለመቋቋም ይሁን ለመቃወም እንዲያስችለው ልቡንና አዕምሮውን ማዘጋጀት አለበት። የግድ ቅድስናውን ጠብቆ ካልኖረ ግን አለቸጋሪ ሁኔታ ይገጥመዋል።

ያዕቆብ ሲናገር እውነተኛ እምነት ማለት «በዓለም ከሚገኝ እድፍ ለውነትን መጠበቅ ነው (ያዕ 1+27) ይላል። ዳውሎስም «ከመካከላቸው ውጤት የተለያችሁ ሁኔታ ርኩሰትም አትገኙ (2ቆሮ 6+17) የሚለውን የትንቢት ቃል በመጥቀስ በዓለም እንዴት አድርገን መኖር እንዳለብን ይናገራል። እንድ እማኝ እንዴት አድርጎ ነው ርህራሄ በጎደለው የጋጢአት ዓለም ውስጥ ተከቦ ሲኖር ለሚፈጠርበት ጫና መልስ ሲሰጥ የሚችለው?»

መቼም ይህ ግልጽ የሚሆንልን የጌታን ጸሎት ማለትም ከዓለም እንዳንወጣ የጸለየውን ስንመለከት ብቻ ነው (ዮሐ 17+ 15)። ከዚህ ይልቅ ግን «እናንተ የዓለም ጩናችሁ» እንዲሁም «የዓለም ብርሃን ናችሁ» (ማቴ 5+13-14) በማለት በዓለም እንዴት መኖር እንዳለብን ይነግረናል። እንዲሁም የአዲስ ኪዳን ጸሐፊዎች የተለማመዱት ነገር ሲኖር ከርስቲያን መኖር ያለበት በዚሁ ርኩሰት በሞላበት ዓለም ውስጥ እንደሆነ ነው። (እነዚህን ምዕራፎች ተመልከቷቸው 1ቆሮ 5+ 9-10፤ ፊሊ 2+14-15፤ 1ጴጥ 2+12 እና 3+15-16)። በእርግጥ እግዚአብሔር በማይገኝበት ሥፍራ መኖር ከባድ እንደ ሆነና ከዓለምም መጠበቅ ያለብን ምስጋናና መደነቅን ባይሆን ስድብንና መስቀያ መስቀያ መሆንን እንደሆነ እንዲሁ ቃሉ ይነግረናል (1ጴጥ 4+3-4፤ 2ጢሞ 3+12፤ ዮሐ 15+19)።

ከዓለም ጋር ያለን ግንኙነት ከማድረግ ይልቅ ተጽእኖውን ለመቋቋም ጥረት ማድረግ ይቀላል። ይህንን ለማድረግ ደግሞ በመጀመሪያ እግዚአብሔር በሰጠን ጽናት ለመኖር መወለን ይገባናል። በመኖሩ ጉዞ ላይ እንደተጠቀሰው እንደ አቶ አለመላይ በሄደበት ሁሉ እራሱን አዛምዶ በማኖሩና ከሁሉም ጋር ቃሉን እንድ በማድረግ እንደ ሚኩራራው ለው ዓይነት እንዳንሆን እንጠንቀቅ። እርሱ በሁሉም ለፍራ ሲገኝ ከለፋን እንደሚለዋውጥ እስከት ነበር። እንዳንደቻችን በሁለት አፍ የታወቅን ለዎች ነን። እንዲሁም እንደበታችን ከክርስቲያኖች ጋር ሲሆን ሌላው ደግሞ በዙሪያችን ካለው ዓለም ጋር ነው።

ለቅድስና ሕይወት ስንል በእግዚአብሔር ፈቃድ ላይ ተመለርተን የምናሳድገው ጽናት ስር ሰዶ እግዚአብሔር የሌለበትን ዓለም መቋቋምና ካስቀመጠብን የርኩሰት ተፅዕኖ የምንወጣበት መሆን አለበት። ከእኔ ጋር መኮንን የነበረው ሰው በመርከቢቷ የመመገቢያ አዳራሽ የተሰቀለውን ምንዝርን የሚያሳስበውን ስለል እያመለከተኝና የብልግና ንግግር እየተናገረኝ ያለ እፍረትና ርህራሄ ምን ያህል እንደተሳለቀብኝ እስከዛሬ አስተውላለሁ።

በየትኛውም ዓለም ውስጥና ሁኔታ ብንሆንም እንድ በፅናት ለመቆም የሚረዳን ነገር፤ እራሳችንን በግልፅ ከክርስቶስ ወገን

መሆናችንን ግለታዊት ነው። ይህንንም ግድረግ ያለብን በትህትናና በርህራሄ ነው። አዲስ በምመደብበት መርከብ ላይ ሰወጣ ክርስቲያን መሆኔን ለማስታወቅ ብዙ ቃላትን መደርደር አላስፈለገንም ነበር። ነገር ግን በአረፍት ቀኔ በግልፅ መጽሐፍ ቅዱሴን በመያዝ ወደ ባሕር ዳርቻው እሄድ ነበር። በዩንቨርሲቲ ውስጥ የሚግሩ ተማሪዎች በቀላሉ በመሄታ ከፍላቸው ውስጥ ባለው ጠረጴዛ ላይ የመጣው ሁሉ እንዲያየው አድርገው መጽሐፍ ቅዱሳቸውን ግስቀመጥ ይችላሉ። ይህ ግልፅ የሆነው እራሱን የመሰየት ተግባር በቀላሉ ከሚቀርብልን አካባቢያዊ የጋጢአት ፈተና ሊከላከልልን ይችላል።

ነገር ግን ምንም እንኳን ከክርስቶስ ወገን መሆናችንን ብንገልጽም እንዲሁም እግዚአብሔር በቃሉ በሰጠን ጽናት በዚህ ዓለም ለመኖር ብንወሰንም በዚህ በርኩስት ዓለም ውስጥ አሁንም ቢሆን እንድንኖር መገደዳችን አይቀርም። በየሰፍራው የተሰቀሉ ሐፍረተ ቢላ በአሉች በነውር የተሞሉ ቀልዶች፣ መጨረሻና መቆሚያ የሌላቸው ወሬዎች እንዲሁም ከሰነዎግባር ውጭ የሆኑ እንቅስቃሴዎች እና አብሪቶች ሁሉም በአንድ ላይ ተባብረው አዕምሮአችንን ከንቱ ወደ ሆነችው ዓለም ይጎትቱታል።

መጽሐፍ ቅዱስ ከእንደዚህ ዓይነት ንውረት አራባችንን የምንከላከልበት ጥሩ መሳሪያ ነው። ዳዊት ሲናገር «ጎልማሳ መንገዱን በምን ያነሳል? ቃልህን በመጠበቅ ነው» (መዝ 119፡9) ይላል። የእግዚአብሔር ቃል የሚያስተምረውን የምናሰላሰል ከሆነ ብቻ ነው በዚህ ዓለም አባብ የተበከለውን አዕምሮአችንን ማንገት የምንችለው። ቃሉ በዙሪያችን ባለው ዓለም ውስጥ ሰላላው ርኩስት ዓይኖችን እንዳያይና አዕምሮአችን እንዳያሰብ ለሚፈትነንም ነገር መንገድ እንዳይከፈት ያለማድረግ ግስጠንቀቂያ በመስጠት ይጠብቀናል። የሰውን ተፈጥሮና ለነልቡናዊ ባሕሪይ በሚያጠኑ እግዚአብሔር የሰም ብለው በሚያምኑና በሚያስተምሩ የሰሸ የንቨርሲቲ ውስጥ ይግር የነበረ አንድ ሰው አውቃለሁ። አዕምሮውን ከከፋ ለመጠበቅ በእግዚአብሔር ቃል ላይ ብዙ ሰዓቶችን ለማጥፋትና ለማጥናት ወሰነ። ዛሬ ይህ ሰው የሚሸነፍ መሪ ሆኖ ለብዙ መቶዎች መዳን ምክንያት ሆኗል።

መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ እያስ ይናገራል «ሊኤልና ጥፋት እንዳይጠግቡ እንዲሁ የሰው ዓይን አይጠግብም» (ምሳ. 27፡20)። በሌላ ቦታ ላይ ደግሞ «ለቅዱሳን እንደሚገባ ግን ዝሙትን ርኩስት ሁሉ ወይም መመኘት በእናንተ ዘንድ ከቶ አይሰማ የሚያሳፍር ነገርም የሰንፍና ንግግርም ወይም ዋዛ የማይገቡ ናቸውና አይሁኑ ይልቁን ምስጋና እንጂ» (ኤፌ 5፡3-4) ይላል። በዚህ በነቀዘ ዓለም ውስጥ አራባችንን ለመጠበቅ እንደዚህ ዓይነት ጥቅሶችን የግዴታ ማስታወስና ማሰላሰል አለብን።

በዙሪያችን ካለው በጋጢአት ከተሞላ ዓለም ጋር የሚኖረን ግንኙነት እራሱን ከመከላከል በላይ መሆን አለበት። የራሳችንን አዕምሮና ልብ በማጥፋት እና በማንገት ብቻ መወሰን የሰብንም ነገር ግን የመጨረሻ መድረሻችንን በማለብ በዚህች ዓለም በትጋት መመላለስና ምሳሌ መሆን አለብን። እግዚአብሔር ወደዚች ምድር ሲያመጣን የዓለም ጨውና ብርሃን እንድንሆን ነው (ማቴ 5፡13-14)። በተሞላሌታዊ አነጋገሩ የጨው ጥቅም የሚበሰብሉና የሚበላሹ ነገሮችን እንዳይበሰቡ ጠብቆ ማኖር ነው። ዶክተር ዊልያም ሄንድሪክስን ሰለዚህ ነገር ሲናገሩ «ጨው መበሰበስን እንደሚከላከል ሁሉ ክርስቲያንም የክርስትና ሕይወቱን በማሳየት ያለማድረግ የምራል ድቀትንና የመንፈስ ንቅዘትን በመዋጋት ዓለም ከቶ መሆንን ማሳየት አለበት»⁴³ ይላሉ።

እንደ «ዓለም ብርሃንነታችን» የማዳኑን ምስራች ማብሰር አለብን። ኢየሱስ እውነተኛ የዓለም ብርሃን ነበር። መጥምቁ ዮሐንስ «በእርሱ ምስክርነት ሰው ሁሉ እንዲያምን ስለ ብርሃን ምስክር ሆኖ መጣ እርሱ ስለ ብርሃን ሊመስክር መጣ እንጂ እርሱ ራሱ ብርሃን አልነበረም ይህ ብርሃን ወደ ዓለም የሚመጣና ሰበው ሁሉ ብርሃን የሚሰጥ እውነተኛ ብርሃን ነበረ» (ዮሐ 1፡7-9-1980 ትሮጉም) ብሎ እንደተናገረው፤ እኛም መልካም ምስክር ሆነን ብርሃንን የምናሳይ መሆን አለብን። መልካም ምግባርና ምስክርነት ያለው ክርስቲያን ፈጽሞ የባሕርይ እድፈት ባለው ሰው ሲባብና ሊታስል አይችልም። ነገር ግን በሚያሳየው ርህራሄና ፍቅር ይህንን ሰው ሊግርከውና ወደ ደህንነት ሊመራው ይችላል ይሆናል።

እንደ ዓለም ጨውነታችን ወይም እንደ ብርሃንነታችን ካላንፀባረቅን እና በሚገባ ጋጢአትን ካላወገንን ከዓለም ካለው ርኩስት ጋር እየተባበርን ነው ማለት ነው። የእኛ የተቀደሰ ሕይወት ሌሎችን ለመገሠጽ ብቁ መሆን አለበት። ከሌሎች ጋር የሚኖረን ግንኙነት አራባችንን አስከጠቀመን ሳይሆን ክርስቶስን እንደ ግል አዳኛቸው አድርገው እስከተቀበሉት ድረስ መሆን አለበት። ሄንሪ ከልይ ትረምብል ታላቅ የወንጌል አገልጋይ ነበር። አንድ ቀን በባቡር ውስጥ ከአንድ የአልኮል መጠጥ በጣም ከጠጣ ወጣት ሰው ጋር ተቀምጦ ራሱን አገኘው ይህ ሰው ሊጠጣ ጠርመሱን በከፈተ ቁጥር አቶ ትረምብልን መጋበዝን አላቆመም። አቶ ትረምብልም ምስጋናውን እየገነፀ እንደ

⁴³ From New Testament Commentary: Exposition of the Gospel According to matthew by william Hendriksen (Grand Rapids, Michigan: Baker Book House, 1973) page 282.

ማይጣጣ ይነግረዋል። በመጨረሻም ይህ ወጣት ለው «መቼም ውብና አስቸጋሪ ለው መሆኔን ልትገምት ባትችል አትቀርም» አለው፤ እት ትረድቁልም በርሕራሔ እነጋገር ጫንደምገምተው በጣም ሩህሩህና ቸር ለው ባትሆን አትቀርም» በማለት ከወጣቱ ጋር ከልብ የሆነ የመነጋገሪያ ርእሰን በመከፈት ወደ ሚረላገው ርእሰ በመውለድ እራሱን ለክርስቶስ የሚለቀቁትን መንገድ አመቻቸለት⁴⁴።

ሊየሱስ የቀረጥ ለብሳቢውን ጥቅም ስጦታ በኋላ ከደቀመዛሙርቱ ጋር በቤቱ ተሰብስበው ላሉ ፈሪሳውያንና ዳርቻቸው ደቀመዛሙርቱን «እስከም ከቀራጮችና ከኃጢአተኞች ጋር ትበላላችሁ ትጠጡማላችሁ?» ብለው ተቃውሟቸው ሊየሱስም ሊመልስላቸው «ሕመምተኞች እንጂ ባለ ጤናዎች ባለ መድኃኒት አያስፈልጋቸውም ኃጢአተኞችን ወደ ንሐሐ እንጂ ዳድታንን ልጠራ አልመጣሁም አላቸው» ይላል (ሉቃ 5:30-32)። እግዚአብሔርም የሚረላገው እንዲሁ በዓለም እንደ ብርሃን እንድናገባርት ነው።

በመጨረሻም በዚህ ምእራፍ ላይ ከተሰጠው አባብ በተጨማሪ ምናልባት በከፋው ዓለም ልንቆጣጠረው የማንችለው ነገር ሊገኘን ይችላል ይሆናል። ሉጥ ሕግ በሌላቸው ሰዎች እንደተሰቃየው በምንለግውና በምናየው ነገር ልንስቃይ እንችላለን (2ኢጥ 2:7-8፤ ዘፍ 19)። ከዚህም በተጨማሪ አንዳንድ ሁኔታዎች ሊፈጠሩ ይችሉ ይሆናል። ለምሳሌ ያልተጋቡ ጥንጾች ምናልባት በአንድ ቤት ውስጥ በርኩስት ሊኖሩ ይችላሉ። ይህም ደግሞ ግልጽ የሆነ ከስነምግባር ውጭ የሆነ ድርጊት ነው። በንግድ ዓለም ውስጥ ያሉ ሰዎችም የክርስትናን ሕግ እንዲተላለፉ እና እንዲያመቻቸው የሚገባቸው ከበድ ያለ ጫና ሊገኙባቸው ይችላሉ። በዚህ ሁኔታ ውስጥ ለንግድ እግዚአብሔር ከምንጅድበት ሻካራ መንገድ እንዲያወጣን በመጸለይ ሁኔታውን ማጤን ያስፈልጋል። (ይህ እርምጃ በተለይ በወታደራዊ ተቋም ውስጥ ለሚያገለግሉ ሰዎች ከበድ ሊል ይችላል። ሆኖም ከጸለይን ለሰው የማይቻለው ለእግዚአብሔር ይቻላልና ይረዳል)።

በዚህ በረከለ ዓለም ውስጥ የእራሳችንን የግል ቅድስና ጠብቀን ለማቆየት አስቸጋሪ ሊሆን ይችላል። ነገር ግን ለዚህ የምንለጠው ምላሽ ችግሮችን አቅልለን እንያቸው ላይሆን ከባድ ቢሆኑም እንኳን የእራሳችንን ድርሻ በብቃት እንወጣ የሚል ነው። ከሁሉም በላይ ደግሞ ከቀረጥ ለብሳቢዎችና ከኃጢአተኞች ጋር አብሮ ይበላ የነበረውን ሊየሱስን እናለብ። እርሱ «ቅዱስ ንፁህ ነቀፋ የሌለው ከኃጢአተኞች

በላይ የኖረና ከለማያትም በላይ ከፍ ከፍ ያለ ነበር» (ዕብ 7:26)። የተሰጠንም የተሰሩ ቃል «ለሰው ሁሉ ከሚሆነው በቀር ምንም ፈተና አልደረሳቸውም ነገር ግን ከሚቻላችሁ መጠን ይልቅ ትፈተኑ ዘንድ የማይፈቅድ እግዚአብሔር የታመነ ነው፤ ትታገሡም ዘንድ እንድትችሉ ከፈተናው ጋር መውጫውን ደግሞ ያደርግላችኋል» (1ቆሮ 10:13) የሚል ሰለሆነ በጽናት እንቁም።

17 በቅድስና የሚገኝ ደስታ

የእግዚአብሔር መንግሥት ጽድቅና ሰላም በመንፈስ ቅዱስም የሆነ ደስታ ናት እንጅ መብልና መጠጥ አይደለችምና (ሮሜ 14:17)

እግዚአብሔር የክርስትናን ሕይወት ከባድ ሥራ ሳይሆን ደስታ የሞላበት አድርጎታል የቅድስና አስተሳሰብ እንደ ጨለመ መጥፎና ከተ ስዕል መታየት የለበትም። እውነቱ ግን የዚህ ተቃራኒ ነው። ሕይወታቸው ማራኪና አስደላች የሆኑ ሰዎች በቅድስና የሚመሳሰሉ ብቻ ናቸው።

ሊየሱስ ሊናገር ጫኔ የአባቱን ትእዛዝ እንደጠበቅሁ በፍቅሩም እንደምናር፤ ትእዛዜን ብትጠብቁ በፍቅሩ ትኖራላችሁ። ደስታዎም በእናንተ እንዲሆን ደስታችሁም እንዲፈጸም ይህን ነግራችኋለሁ» (ዮሐ 15: 10-11)። በማለት መታዘዝንና ደስታን ሳቢያና ውጤት አድርጎ አቅርቧቸው እንመስክታለን። ይህም ማለት ደስታ የሚገኘው በመታዘዝ እንደሆነ ነው። በመታዘዝ ውስጥ የሚኖሩ ብቻ ናቸው ቅድስናን በሕይወታቸው ውስጥ እየተከታተሉ የሚገኙት። ከእግዚአብሔር የሆነው እውነተኛ ደስታ ወደ እነርሱ የሚመጣው በመታዘዛቸው እንደሆነ እንረዳለን።

ቅድስና ደስታን ሊፈጥር የሚችለው በምን መንገድ ይሆን? በመጀመሪያ፤ ከእግዚአብሔር ጋር በሚኖረን ሕብረት ነው። ዳዊት «የሕይወትን መንገድ አላየኸኝ ከፊትህ ጋር ደስታን አጠገብኸኝ በቀኝህም የዘላለም ፍሥሐ አለ» (መዝ 16:11) በማለት ይናገራል። እውነተኛ ደስታ የሚመጣው ከእግዚአብሔር ነው። ይህንንም ደስታ የሚሰጣቸው ከእርሱ ጋር መልካም ሕብረት ላላቸው ነው። ዳዊት ምንዝርንና ግድያን ከፈፀመ በኋላ የእግዚአብሔር ደስታ ፈጽሞ ራቀው። ምክንያቱም ከአስከፊው ኃጢአቱ የተነሳ ከእግዚአብሔር ጋር የነበረው ሕብረት ተቋርጦ ነበርና ነው። ከዚህም የተነሳ እንዲህ በማለት ጸለየ «የማጃንህን ደስታ ሰጠኝ በእሽታ መንፈስም ደግፈኝ» (መዝ 51:12)። በመተላለፍ የምንኖረው ሕይወት በፍፁም ደስታ ሊሰጠን አይችልም።

⁴⁴ Charles G. Trumbull, Taking men Alive (1907; reprint edition, West wood, New Jersey: Fleming H. Revell Co. 1938), Page 80.

ዕለት በዕለት የምንለማመደው የክርስቶስ ፍቅር ከእርሱ ጋር ካለን መታዘዝ ጋር የተያያዘ ነው። ይህ ማለት ግን የእርሱ ፍቅር በእኛ መታዘዝ ላይ የተመሰረተ ነው ማለት አይደለም። ይህ ከሆነ ሕግን መከተል ይሆንብናል። ነገር ግን በፍቅሩ ውስጥ ሊኖረን የሚገባው ልምድ መመስረት ያለበት በመታዘዛችን ላይ ነው።

ዶክተር ዊልያም ሔንድሪክስን እንደተመለከቱት የእግዚአብሔር ፍቅር የሚከተለንም ይሁን የሚቀድመን በመታዘዛችን ነው። እርሳቸው እንደሚሉት፤ የእግዚአብሔር ፍቅር «ፍቅራችንን በመቅደም . . . በውስጣችን የክርስቶስን እመለካከት እንዲኖረን ጽኑ ፍላጎትን ይፈጥርናል።» ከዚያም ፍቅራችንን በመከተል ለጠበቅነው ሕጉ ከብርን ይለጠናል»⁴⁵።

ሌላው የደስታ ምንጭ እግዚአብሔርን ወደ ሕይወቴ መጋበዝን ማወቁ ሊሆን ይህም ማለት በየትኛውም የሕይወቴ ክፍል እንዳይለራ አልገድበውም ማለት ነው። ይህ ደስታ በተለይ በመንፈሳችንና በኃላፊነት ባሕርያችን መካከል በሚደረግ ረጅም ትግል ውስጥ በግልጽ ከመታየቱ በተጨማሪ በመጨረሻም ከጸጋው የተነሳ አለቀድሞ የሰለጠነብንን ኃላፊነት ለንቋቋመው የሚመጣ ነው። ምናልባት ይህንን ደስታ ከድል እንደተገኘ አድርገን እንቆጥር ይሆናል፤ እኔ ግን ከመታዘዝ የተገኘ ነው ማለትን እደፍራለሁ።

ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ባለን ሕብረት ከምናገኘው ደስታ በተጨማሪ ቅዱስ የሆነው ሕይወታችን የምንጠብቀውን የክብርን ደስታ ማፍለቅ ይጀምራል። የዕብራውያን ጸሐፊ እንደሚለው «እንግዲህ እነዚህን የሚያህሉ ምስክሮች እንደ ደመና በዙሪያችን ካሉን እኛ ደግሞ ሽክምን ሁሉ ተሉም የሚከበንን ኃላፊነት አስወግደን፤ የእምነታችንንም ራስና ፈጻሚውን ሊየሱስን ተመልክተን፤ በፊታችን ያለውን ሩጫ በትዕግሥት እንሩጥ እርሱ ነውርን ንቆ በፊቱም ለላለው ደስታ በመለቀል ታግሦ በእግዚአብሔር ዙፋን ቀኝ ተቀምጧልና (ዕብ 12:1-2) ይላል። ሊየሱስ የሚጠብቀውን የክብር ደስታ ለማግኘት እራሱን በትዕግስትና በጽናት አቆመ። ይህንን ጽናት የትኛውም መጥፎ አጋጣሚ ሊያሸንፈው አልቻለም።

በተለጣቸው መከሊት ነግደው እንዲያተርፉ በተነገረው ተምሳሌታዊ አነጋገር ውስጥ ጌታ ለሰ ሁለቱ ታማኝ ባሪያዎች ሲናገር « . . . መልካም አንተ ታማኝ ባሪያ በጥቂቱ ታምነሃል በብዙ

እሾምሃለሁ ወደ ጌታህ ደስታ ግባ አለው» (ማቴ 25:21-23) ይላል። ሊየሱስ ለሁሉም ክርስቲያኖች የሰጠው እንደ መከሊት ቢኖር በቅድስና የሚመላለሱበትን ኃላፊነት ሊሆን ይህም ኃላፊነት ከኃላፊነት ተጽእኖ ነፃ መውጣትን ነው። እኛም ደግሞ እለክ ዕለተ ፍፃሜአችን ድረስ በቅድስና በመመላለስ እሻግረን ወደ ጌታ ደስታ ለመግባት መጣር እለብን።

ደስታ ከተቀደሰ ሕይወት የሚመነጭ ብቻ ሳይሆን በእራሱ የተቀደሰን ሕይወት ለማመንጫት እንደሚረዳ በውስጥ ለሚታችን እንረዳለን። ነህም ተለፋ በመቁረጥ ወጥተው በጋዘን ወደ ሊየሱስም ለተመለሱት እስራኤላውያን ሲናገር «ሂዱ፤ የለባውንም ብሉ ጣፋጩንም ጠጡ፤ ለእነዚያም ላልተዘጋጀላቸው እድል ፈንታቸውን ሰደዱ ዛሬ ለጌታችን የተቀደሰ ቀን ነው፤ የእግዚአብሔርም ደስታ ኃይላችሁ ነውና አትዘኑ» (ነህ 8:10) ይላቸዋል። በመተላለፍ የሚኖር ክርስቲያን ደስታና ተስፋ በሌለው ሕይወት ውስጥ ነው የሚመላለሰው። ነገር ግን ክርስቶስ ከኃላፊነት ባርነት ነፃ እንዳወጣው ሲረዳ፤ ሕብረትም ያለው ስልጣንና ኃይል ካለው ከእርሱ ጋር መሆኑን ሲያውቅ እና በመታዘዝ መመላለስ እንደሚችል ሲገነዘብ ያን ጊዜ ተለፋ ማድረግን ይጀምራል። በክርስቶስ ተስፋ ሲያደርግ ደስታ ወደ እርሱ ይመጣል። በዚህ ደስታ ብርታት በቀላሉ በሚያንገዳግደው ኃላፊነት ላይ ድልን ይቀዳጃል። በኃላፊነት ከሚገኝ ደስታ ይልቅ በቅድስና በመመላለስ የሚገኝ ደስታ ሊቆጠር የማይችል እርካታን እንደሚያጎናጽፍ ይረዳል።

ይህንን ደስታ ለመለማመድ ግን የግዴታ የተወሰኑ ምርጫዎችን ማድረግ አለብን። ይህም ምርጫ ኃላፊነትን ለመተው የምንወስነው መሆን አለበት። የምንወለንበትም ምክንያት ኃላፊነት ስለሚያሸንፈን ብቻ ሳይሆን የእግዚአብሔርን ልብ ለለሚያሳዝነው ጭምር ነው። ለመወሰንም በእርግጠኝነት ለሰከላችን መሞታችንን፤ ከባርነትም ነፃ መውጣታችንን እና ኃላፊነትን መቃወም መቻላችንን ማወቅ ይገባናል። የእራሳችንን ኃላፊነት ለመቀበልና ለመታዘዝ ሕይወታችንን ማስለመድ ግን ተገቢ ነው።

እግዚአብሔር ቅድስናን ለመከተል በምናደርገው ጥረት ውስጥ የሚያስፈልገንን ሁሉ አሟልቷል። ከኃላፊነትም ባርነት እውጥቶ በውስጣችን የሚኖረውን መንፈስ ቅዱስ ሰጥቶናል። ቅዱስ ለሆነው ኑሮአችንም ፈቃዱን በቃሉ በኩል ገልጽዋል። በእኛም እንደፍላጎቱና እንደፈቃዱ ከመልካም ዓላማው ተነስቶ ይሰራል። ለቅድስና በምናደርገውም ጉዞ መጋቢዎችንና አስተማሪዎችን በመላክ ያበረታታናል፤ ያነሳሳናል። እንዲሁም በሚከብድብን ፈተና ወቅት ወደ እርሱ ለንጮህ ፀሎታችንን በመለማት መልስ ይሰጠናል።

⁴⁵ From New Testament Commentary: Exposition of the Gospel According to John by William Hendriksen (Grand rapids, Michigan: Baker Book House, 1953), Page 281.

እንግዲህ በዚህ ሁሉ ምርጫው የኛው ነው። የምንመርጠው የትኛውን ይሆን? የእራሳችንን ሃላፊነት ተቀብለን እንደ አግዚአብሔር ፈቃድ በመታዘዝ ለዘወትር ለመኖር እራሳችንን እናስለምዳለን? ዘወትር ተደጋግሞ ከሚያጋጥመን ወድቀት እራሳችንን በመከለል እጅ እንሰጥም እንላለን? ለግል ቅድስና ሥጋችን የእራሱን ፍላጎት ለማርካት በጠየቀን ወቅት የሥጋችንን ፍላጎትና ረሃብ ላለማርካት እምቢ ማለት ጥቅም እንዳለው ተረድተን ወስነናል?

በመግቢያችን ላይ በእግዚአብሔር ታምኖ መከፋን ስመስብስብ የእራሱን ድርሻ ስለሚወጣው አርሶ አደር ተመልከተናል። ይህ ሰው ዝም ብሎ ተቀምጦ እግዚአብሔር እንዲያከናውንለት ከማሰብ ይልቅ እግዚአብሔር የራሱን ድርሻ እንደሚወጣ አምኖ ሥራውን ከወነ። በየትኛውም በኩል ቅድስናን የምንከታተል ከሆነ ይህ ዓይነት አስተሳሰብ ሊኖረን ይገባል። እግዚአብሔር በግልጽ እንዲህ ነበር ያለው «እኔ ቅዱስ ነኝና እናንተም ቅዱሳን ሁኑ»።

በእውነት አርሶ የምንቀደስበትን መንገድ ሳያዘጋጅልን እንዲሁ ቅዱሳን ሁኑ አላለም። መቀደስ የሚጠቅመው እንተኩ የመሆኑን ያሕል ስመቀደስም ወሳኙና ሃላፊው እራስህ ብቻ ነህ። ይህን ውሳኔ በወሰንክ ወቅት ክርስቶስ ለእርሱ ስሚታዘዙና በቅድስና ስሚመላለሱ የገባላቸውን የደስታ ቃል ኪዳን ሙሉ በሙሉ የምትለማመድ ትሆናለህ።